

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

САГА ЗА ИРЛАНДИЯ

НОРА РОБЪРТС

СЪРЦЕТО НА ОКЕАНА

РАЗКАЗ ЗА СИЛАТА НА ЛЮБОВТА,
КОЯТО РАЗРУШАВА ТРИСТАГОДИШНА МАГИЯ...

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС СЪРЦЕТО НА ОКЕАНА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Разказ за силата на любовта, която разрушава тристагодишна магия...

Тримата представители на семейство Галахър търсят сърцата си и неочаквано и за себе си откриват любовта, чиято сила разрушава тристагодишна магия, тегнеща над легендарна любов.

Тревър Магий се завръща в страната на предците си, за да построи музикална зала, където да звучат прекрасните песни и мелодии, създадени в ирландската земя. Делови човек, предприемач, строител, собственик на звукозаписна компания, той попада в тази страна на чудесата, където древните предания неочаквано оживяват. Развълнуван от необикновената красота на Дарси Галахър, Тревър се изправя пред предизвикателството да покори дръзката млада жена, чието сърце все още не познава любовта.

Ще открият ли и двамата вечната магия, която обвързва предопределените един за друг?

„Сърцето на океана“ излиза в три тома: „Даровете на слънцето“, „Сълзите на луната“, Сърцето на океана”.

ГЛАВА 1

Селцето Ардмор, графство Уотърфорд, е сгушено в южния бряг на Ирландия, а пред него се простира морето. Каменна стена се вие и следва лъкатушенията на покрития със златист пясък плаж.

Гордостта на жителите му са близките живописни скали, обрасли със зелена трева, и хотелът, кацнал на върха. Ако човек предприеме разходка по тясната пътека, още на билото на първия хълм ще види руините от параклиса и кладенеца на свети Деклан.

Гледката си заслужава изкачването — там небето и морето се сливат, а селцето лежи долу. Това е свещена земя и макар тук да има много гробове, само върху един камък се чете надпис.

Селцето се гордее и с чистите си улички, с боядисаните къщурки — някои с традиционни сламени покриви, както и с няколко стръмни хълма. Дворовете предлагат изобилие от цветя: преливат от саксии, кошници и гърнета по первазите на прозорците. Картината е очарователна, независимо дали човек гледа селцето от горе, или отдолу, а жителите му дори не се опитват да скрият радостта си, че втора година подред печелят наградата „Спретното селище“.

На върха на хълма с останките от параклиса на свети Деклан се издига кръгла кула и се виждат руини от построената през дванадесети век катедрала в чест на светеца. И за да ви смаят съвсем, местните хора ще ви осведомят, че Деклан е пристигнал тук цели тридесет години преди появата на добрия свети Патрик.

Не че се фукат — просто искат да сте наясно как стоят нещата.

Любопитните биха открили чудесни примери на Ogham, издялани върху камъните, които са поставени в останалата без покрив катедрала, както и римска аркада, белязана от времето и ветровете, но все още величествена и приковаваща вниманието.

Селцето всъщност не парадира с величие; то е просто приятно място с някое и друго магазинче и разпръснати къщурки, построени по-навътре от прекрасните пясъчни плажове.

На табелата, обозначаваща влизането в землището му, пише „Failte“, което означава „Добре дошли“.

Именно комбинацията от древна история и простосърдечни гостоприемни жители привлече вниманието на Тревър Магий.

Коренът на предците му бе от Ардмор и Олд Париш. Дядо му бе роден в къщурка съвсем близо до залива Ардмор, тук бе прекарал първите години от живота си, вдишвайки влажния морски въздух. Сигурно е държал майка си за ръка, докато тя е отивала до магазините или се е разхождала по плажа.

Дядо му бе напуснал селцето и страната си, отвеждайки в Америка съпруга и син. Доколкото Тревър знаеше, никога не се бе върнал по тези земи, нещо повече — никога не бе погледнал назад. Горчиво отчуждение изпълваше сърцето на стария мъж. Денис Магий рядко споменаваше родната Ирландия, Ардмор и рода, който остави зад себе си.

Затова Тревър имаше бегла представа за Ардмор, гризеше го известно любопитство, а причината да избере именно това място беше от личен характер.

Ала той можеше да си позволи да задоволява капризите си.

Беше строител и подобно на дядо си и баща си строеше солидно и с размах.

Първоначално дядо му си изкарвал прехраната, редейки тухли. Състояние натрупал по време и след Втората световна война от търговия с недвижими имоти — постепенно изцяло се бе посветил на покупката и продажбата на терени, а за строителството наемал работници.

В спомените на стария Магий липсваше каквато и да било сантименталност към началото на трудовия му път, точно както и към родината му. Като се замислеше, Тревър си даваше сметка, че дядо му всъщност не бе проявявал сантименталност към нищо.

Ала Тревър бе наследил сърцето и ръцете на строител, както и хладния здрав разум на бизнесмен, и се бе научил да използва умело и двете.

И тук щеше да приложи способностите си, за да построи зала за традиционна музика с вход през вече спечелилата си добра слава кръчма на семейство Галахър.

Още преди да намери време в натоварената си програма, за да дойде на място, сделката с Галахърови бе уговорена, а теренът за строителството разчистен. Но ето че вече бе тук и възнамеряваше не само да подписва чекове и да наблюдава.

Искаше лично да участва в проекта.

Дори през месец май и при такъв умерен климат човек здравата ще се изпоти, ако от ранно утро бърка бетон. Облечен в дънково яке и с чаша димящо кафе в ръка, сутринта Тревър излезе от къщурката, която нае за времето на престоя си. Сега, няколко часа по-късно, бе захвърлил якето, а ризата му бе станала влажна.

Беше готов да плати и сто лири за една студена бира.

Кръчмата се намираше в съседство със строежа. Знаеше, защото се отби там вчера. Сигурно е отворено и по обед, но как да утоли жаждата си със студена бира, след като забранява на наетите строители да пият по време на работа?

Разкръши рамене и разтри врат, докато се оглеждаше наоколо. Бетонобъркачката боботеше равномерно, а мъжете си подвикваха и работеха здравата. Такава е музиката на избрания от него занаят, помисли си Тревър. Никога не му омръзваше.

Това бе урок от баща му — да усвои всички фази на строителството; такава бе кредитото на Денис младши и синът му следваше неговите стъпки. Повече от десет години — даже петнадесет, ако брои летата, през които се бе потил по строежите — бе изучавал тънкостите на строителството.

Какви болки в гърба, колко рани и изтръпнали мускули!

Сега, на тридесет и две, той прекарваше повече часове в заседателни зали и по съвещания, отколкото на скелето, но никога не изгуби радостната тръпка и удоволствието лично да замахва с чука.

Възнамеряваше, докато е в Ардмор, да си достави за пореден път тази наслада при изграждането на залата.

Вниманието му привлече дребна жена е избеляло кепе и разкривени боти — тя приближи бетонобъркачката и проследи как течната маса се стича по гумения ръкав от камиона, прескочи купчина пясък и камъни и с лопата в ръка даде знак на оператора да спре; после заедно е другите работници се зае с изравняването на изсипания бетон.

Брена О'Тул, спомни си името ѝ Тревър и остана доволен, че в този случай се довери на инстинкта си. Наемането на Брена и баща ѝ

за бригадири на проекта се оказа правилно решение. Не само заради уменията им да строят, прецени той — а то беше впечатляващо, — но и защото двамата познаваха селските жители. Благодарение на опита им работата течеше гладко при това наетите строители бяха доволни и здравата се трудеха.

При такъв вид проекти одобрението на обществеността има не по-малко значение от яките основи.

Да, добре се получаваше. Трите дни, прекарани в Ардмор, му показаха, че не е сбъркал при избора на двамата О'Тул.

Брена се канеше да напусне площадката и Тревър пристъпи да ѝ подаде ръка.

— Благодаря. — Опря се на лопатата. Независимо от мръсните боти и избелялото кепе, приличаше на самодива — млечнобялата ѝ кожа контрастираше с няколкото немирни, яркочервени кичура коса. — Тим Рейли твърди, че поне още няколко дни няма да вали, а той почти никога не греши в прогнозите си. Надявам се да излеем плочата, преди да започнете да се притеснявате за времето.

— Бяхте напреднали доста още преди да се появя.

— След като получихме одобрението ви, нямаше причина да се чака. Ще имате добра, стабилна основа, господин Магий, и то — в срок.

— Трев, ако обичаш.

— Добре, Трев. — Бутна кепето назад и вдигна глава, за да го погледне в очите. Беше доста по-висок от нейните метър и петдесет и пет. — Хората, които изпрати от Америка, са чудесен екип.

— Лично съм ги подбирал и съм напълно съгласен.

Прецени тона му като леко надменен, но не и недружелюбен.

— И никога ли не се спираш на жени?

Той се усмихна бавно, лицето му просветля и весели пламъчета блеснаха в очите му с цвят на торфен дим.

— Напротив. Правя го при всяка възможност. За този проект съм ангажирал една от най-добрите си дърводелки. Ще пристигне следващата седмица.

— Радвам се, че преценката на братовчед ми Брайън се оказа точна: наемаш заради уменията, а не според пола. Добра работа отхвърлихме тази сутрин — отбеляза тя и кимна към строежа. — А това гръмогласно чудовище ще ни прави компания още известно

време. Утре Дарси се връща от ваканция и те уверявам, че доста ще мърмори срещу шума.

— Шумът е приятен. Говори за строителство.

— И аз винаги съм смятала същото.

Останаха един до друг в пълно разбирателство, докато бетонобъркачката изплю поредната доза бетон.

— Ще те почерпя един обяд — обяви Тревър.

— Няма да възразя.

Брена подсвирна, за да привлече вниманието на баща си и загреба, сякаш яде с лъжица. В отговор Майк ѝ се усмихна и помахна, после продължи работата си.

— На седмото небе е — отбеляза Брена, докато отиваха да изплакнат калта от обувките. — Майк О'Тул е най-щастлив, когато е на строеж. Колкото е по-мръсен, толкова по-добре. — Брена тропна няколко пъти с крака и тръгна към вратата на кухнята. — Докато си тук, добре е да отделиш малко време да огледаш наоколо, а не да се занимаваш единствено със строежа.

— Възнамерявам да го сторя.

Разполагаше, естествено, с куп доклади: колко туристи привлича това място, какво е състоянието на пътищата, какви са връзките с поголемите градове. Канеше се обаче и лично да огледа обстановката.

Изпитваше потребност да разгледа наоколо, призна пред себе си Тревър. Вече повече от година нещо го влечеше към Ирландия, към Ардмор. В сънищата му.

— О, ето и моят изключително привлекателен мъж! Занимава се с онова, което прави най-добре — обяви Брена от кухненския праг. — Какво си ни приготвил днес, Шон?

Той се извърна от огромната стара печка — строен мъж с дълги черни коси и сини очи.

— Специалитетът за деня е рибена чорба и сандвич с говеждо. Добър ден, Тревър. Тази тук да не те отрупва с работа?

— Не търпи нещата да са в застой.

— Вярно, че съм припряна, но пък мъжът на живота ми е доста бавен. Шон, подбра ли още няколко песни, които да предложиш на Тревър?

— Май съм доста зает да се грижа за появилата се наскоро в живота ми съпруга. Много е взискателна. — С тези думи протегна

ръка да погали Брена и я целуна. — Хайде, разкарайте се от кухнята ми. Тук и без това е достатъчно объркано, нищо че Дарси я няма.

— Утре по това време вече ще си я наругал поне десет пъти.

— Именно затова ми липсва. Дай си поръчката на Синед — обърна се той към Тревър. — Добро момиче е, а и нашата Джуд я пообучи. Просто ѝ е нужна още практика.

— Синед е приятелка на сестра ми Мери Кейт — обясни Брена на Тревър, докато минаваха през летящата врата между кухнята и салона. — С благ нрав е, макар и малко вятърничава. Исква да се омъжи за Били О'Хара и с това се изчерпват амбициите ѝ.

— А какво мисли по въпроса Били О'Хара?

— Понеже не е амбициозен колкото Синед, Били си държи устата затворена. Добър ти ден, Ейдан.

— И на вас. — Най-възрастният Галахър наливаше бира на бара, но вдигна очи към тях. — Значи ли, че ще се присъедините към нас за обяд?

— Точно така. Май си доста зает, а?

— Господ да благослови автобусните обиколки на района — намигна Ейдан и плъзна двете чаши към нетърпеливите ръце.

— Ако искаш, да седнем в кухнята.

— Няма нужда, освен ако не бързате страшно. — Очите му, потъмносини от тези на брат му, огледаха помещението. — Обслужването е малко по-бавно от обикновено. Но все още има две-три свободни маси.

— Да се доверим на шефа — обяви Брена и се обърна към Тревър. — Къде предпочиташ?

— Хайде да седнем на маса — така му се отваряше по-добра възможност да наблюдава как вървят нещата в заведението.

Настаниха се на малка маса. Чуваше се жуженето на разговори, стелеше се дим и се носеше ароматът на бира.

— Ще пиеш ли една халба? — попита Брена.

— Не и преди работният ден да приключи.

Устните ѝ трепнаха в усмивка, докато се облягаше назад на стола.

— Така чух и от работниците. Говори се, че си истински тиранин по този въпрос.

Той нямаше нищо против определението тиранин — означаваше, че държи нещата под контрол.

— Отговаря на истината.

— Опасявам се, че ще срещнеш известно затруднение при прилагането на това правило тук. Повечето от тукашните работници са откърмени с „Гинес“ и за тях питието е естествено като водата.

— И аз обичам „Гинес“, но когато някой работи за мен, по-добре да се придържа към водата.

— О, доста си строг, Тревър Магий — изрече го обаче е усмивка. — Е, кажи, харесва ли ти къщурката на Хълма на феите?

— Много. Удобна е, тиха и... има изглед, от който сърцето ти замира. Точно такава нещо ми трябваше. Благодарен съм, че ме настанихте там.

— Никакъв проблем, тъй като е семейна собственост. Единствено на Шон му липсва малката кухня. Новата ни къща още не е готова. Е, живее се в нея, разбира се — добави тя с досада, защото това бе една от честите им горчиви теми, — но възнамерявам да се съсредоточа върху кухнята през свободните дни, за да е по-щастлив той.

— Бих искал да я видя.

— Сериозно? — Изненадана, тя наклони глава. — Ами добре дошъл си по всяко време. Ще ти обясня как да стигнеш. Нали няма да ми се разсърдиш, ако отбележа, че не очаквах да си толкова дружелюбен?

— А какво очакваше?

— Смятах, че приличаш по-скоро на акула. Надявам се, не те обиждам.

— Не. Мога да бъда — зависи от водите, в които плувам. — Погледна встрани и лицето му се стопли, когато съпругата на Ейдан застана до масата. Ала щом понечи да стане, Джуд го възпря.

— Не, не. Няма да сядам, но благодаря все пак. — Положи ръка върху доста издутия си корем. — Здравейте. Аз съм Джуд Франсис и днес ще ви обслужвам.

— Не бива да си на крака и да разнасяш подноси.

Джуд въздъхна, вадейки бележника за поръчки.

— Говориш точно като Ейдан — отбеляза тя и добави: — Почивам си, когато ми е нужно, и не нося нищо тежко. Синед не

успява да се справи сама.

— Не се притеснявай, Тревър. В деня, когато съм се родила, благословената ми майка вадила картофи, а после, след като съм се появила на бял свят, отишла да ги изпече. — Като видя присвитите очи на Тревър, Брена се засмя. — Е, не е било точно така, но се обзалагам, че е могла да го направи. Ще взема супа, Джуд и... чаша мляко — добави тя, насочила лукав поглед към Тревър.

— И за мен същото — поръча той, — плюс сандвич.

— Чудесен избор. Ей сега ще ги донеса.

— По-силна е, отколкото изглежда — отбеляза Брена, когато Джуд застана до друга маса. — И по-упорита. Сега, когато си намери посоката, така да се каже, по-усилено се старае да докаже, че може да направи онова, от което я възпираш. Но Ейдан няма да допусне да се преумори, уверявам те. Той направо я обожава.

— Да, забелязах. Мъжете Галахър са посветени на съпругите си.

— И така трябва да бъде. — Отпусна се, протегна крака и свали кепето. Яркочервените къдрици се посипаха по раменете. — Е, нали не го намираш, как да кажа — прекалено селско — тук при нас, след като си свикнал да живееш в Ню Йорк?

Замисли се за терените, по които бе работил: кални свлачища, наводнения, изгаряща жега, мръсотия, саботажи.

— Ни най-малко. След като прочетох докладите на Финкъл, селцето е точно каквото очаквах.

— А, да, Финкъл. — Отлично помнеше разузнавача на Тревър. — Той, според мен, е мъж, който определено предпочита градските удобства. Но ти изглежда не си толкова... придирчив.

— Зависи. За някои неща съм много придирчив. За това приех по-голямата част от предложенията ти за новата зала.

— Какъв чудесен комплимент. — Остана страшно доволна. — Но всъщност имах предвид нещо по-лично. Имам особена слабост към къщурката на Хълма на феите. Там се появява духът на лейди Гуен.

Смайващо, помисли си Тревър. В къщата му имаше призрак. И друг път бе долавял тайнствени неща: в стари сгради, празни помещения, пусти терени. За това обаче човек не говори по време на директорските заседания в компанията, нито дори докато пие студена бира с екипа си, след като са работили до изпотяване през деня.

Обикновено не. Но тук мястото е различно, атмосферата е друга. И, което е по-важно, той иска да научи повече.

Всичко, свързано с Ардмор и района, сега представляваше интерес за него. Увлечателна история за призрак би привлякла хората точно както една преуспяваща и добре стопанисвана кръчма. Всичко е свързано с атмосферата.

В кръчмата на Галахър намери атмосфера, която искаше да витае около залата му: старото дърво, патинирано от времето и дима, бе придобило матирана повърхност, приятно съчетаваща се с кремавите стени, с каменната камина, с ниските маси и пейките.

Самият бар бе невероятно красив. Галахърови, забеляза той, грижливо поддържат кестеновия тезгях лъснат до блясък. Възрастта на клиентите е от бебета в скута на майките си до най-стария мъж, виждан някога от Тревър — седеше на стол в далечния край на барплота.

Неколцина от посетителите бяха местни хора — личеше си просто по начина, по който седяха, пушеха или отпиваха от питиетата си, а почти три пъти повече бяха туристите — натрупали фотоапарати, камери, карти и пътеводители по масите; нямаше как да ги сбъркаш.

В разговорите се долавяше смесица от акценти, но преобладаваше чудесният весел ритъм, характерен за речта на баба му и дядо му до края на живота им.

Зачуди се дали не им е липсвало да го чуят отново, защо никога не са пожелали да се върнат отново в Ирландия, макар и за кратко. Какви ли горчиви спомени са ги възпирали? Сега, след цяло поколение, той бе изпитал потребност да дойде тук и да види родното място на предците си.

И още нещо: защо разпозна Ардмор и изгледа от къщурката? А и в момента знаеше какво ще види, когато се изкачи на скалите. Сякаш в главата му имаше картина на местността, която някой бе вложил в него.

Никога не бе виждал снимки. Баща му посети веднъж Ирландия — беше по-млад, отколкото бе Тревър сега, но описанията му бяха съвсем бегли.

Е, в Ню Йорк наистина прочете старателните доклади на Финкъл, придружени с множество фотографии и описания. Но още

преди да отвори първата папка, Тревър знаеше какво точно ще види. Знаеше го.

За наследствена памет ли ставаше дума, запита се той, макар да не вярваше особено в подобни неща. Наистина бе наследил очите на баща си: ясни и сиви, леко притворени. Близките му твърдяха, че имал ръцете на дядо си, от него бил и усетът му за бизнес. Но как може един спомен да се предаде чрез кръвта?

Продължи да разсъждава по въпроса, без да спира да оглежда помещението. Както седеше в кръчмата с работните си дрехи, с разчорлени от сутрешната работа тъмноруси коси, и през ум не му минаваше, че прилича по-скоро на местен жител, отколкото на турист. Заради тясното му скулесто лице човек би го взел по-скоро за военен или може би за учен, но не и за бизнесмен. Жената, за която едва не се ожени, твърдеше, че е бил оформен и скулптуриран от див гений.

Трудно забележими белези осейваха брадичката му — резултат от разлетели се стъкла по време на ураган в Хюстън — и засилваха цялостното впечатление за жилавост. Лицето му често бе неразгадаемо, освен ако Тревър Магий не целеше да извлече някаква полза. В момента изражението му бе нещо средно между овладяност и разсеяност, но бързо преля в дружелюбност, когато Брена се върна на масата заедно с Джуд. Брена, забеляза той, носеше подноса.

— Помолих Джуд да седне при нас за няколко минути и да ти разкаже за лейди Гуен. — Брена сръчно сервира обета. — Тя е seanachais.

Веждите на Тревър се стрелнаха нагоре, а Джуд весело поклати глава.

— Това е келтската дума за разказвач. Всъщност аз не съм истински...

— А кой е на път да издаде книга и пише втора? Книгата на Джуд ще излезе в края на лятото — оповести Брена. — Ще бъде чудесен подарък. Имай го предвид, когато купуваш сувенири.

— Брена! — притесни се Джуд и притвори очи.

— Ще го имам предвид. Някои от текстовете в песните на Шон също са като приказки. Очевидно е стара и славна традиция.

— Описанието ще му хареса. — Брена сияеше, докато вдигаше подноса. — Аз ще се погрижа за поръчките, Джуд, и ще хвърля едно

око на Синед. А ти започвай да разказваш. Лично аз съм слушала легендата предостатъчно.

— Разполага с енергия за двадесет души — отбеляза Джуд. Сега вече, почувствала се малко уморена, тя вдигна чашата чай.

— Доволен съм, че я открих за този си проект. Или по-скоро, че тя ме откри.

— Бих казала, че истината е някъде по средата, защото и двамата сте манипулатори. — Сепна се и неволно трепна: — Не влагам никакъв отрицателен смисъл.

— Не го и възприех така. Рита ли бебето? От време на време в очите ти се появява странен поглед — обясни Тревър. — Сестра ми наскоро роди третото си дете.

— Третото? — Джуд въздъхна. — На моменти се питам как ще се справя и с едно. Доста е дейно, но ще трябва да почака още два месеца. — Погали с кръгови движения издутия си корем и отпи от чая. — Вероятно не знаеш, но допреди година живеех в Чикаго.

Той издаде неопределен звук. Знаеше, разбира се. Разполагаше с подробни доклади.

— Планирах да остана тук шест месеца и да живея в къщурката, където баба ми е живяла, след като е загубила родителите си. Наследила я от братовчедка си Мод, починала малко преди да се появя тук.

— Жената, за която прачичо ми е бил сгоден.

— Да. Пристигнах в един дъждовен ден. Мислех, че съм се загубила. И в известен смисъл се бях загубила, но не географски. Всичко ме плашеше.

— Дошла си сама, в чужда страна? — Тревър килна глава. — Това не е характерно за плашлива жена.

— Подобно нещо би казал и Ейдан. — И защото отговаряше на истината, усети, че се чувства съвсем уютно. — Сигурно е по-добре да се каже, че по онова време не познавах достатъчно самата себе си. Както и да е. Завих по алеята към тази къщурка със сламен покрив. И на горния етаж зърнах жена. Имаше прекрасно тъжно лице и бледи руси коси, разпилени по раменете. Погледна към мен и очите ни се срещнаха. В следващия миг се появи Брена. Оказа се, че съм попаднала пред собствената си къща, а жената, която зърнах, е лейди Гуен.

— Призракът?

— Точно така. Звучи невероятно, нали? И определено няма нищо общо със здравия разум. Но съм в състояние точно да ти опиша как изглеждаше. Скицирала съм я. А не знаех нищо за легендата — като теб, когато пристигнах тук.

— Бих искал да я чуя.

— Тогава ще ти я разкажа.

Джуд замълча, за да изчака Брена да се настани на масата и да продължи да се храни.

Говори с лекота, отбеляза Тревър. Със спокоен и естествен ритъм, който увлича слушателя. Разказа му за младата девойка, живяла някога в къщурката върху Хълма на феите. Грижела се за баща си, понеже майка ѝ починала при раждането; занимавала се с домакинската работа и с градината и се държала с достойнство.

Под зеления склон на хълма се намирал сребърният дворец на феите, където Карик управлявал като принц. Бил горд и красив, с развени черни коси и изгарящо сини очи. Именно тези очи останали заплени от лейди Гуен, както нейните — от него.

Между вълшебния дух и смъртната девойка пламнала любов. Нощем, когато всички спели, той я извеждал на разходка върху гърба на крилатия си бял кон. Ала никога не говорели за любовта си — гордостта сковавала думите им. Едни нощ бащата на Гуен се събудил и зърнал Карик точно когато двамата слизали от коня му. Изплашен за дъщеря си, той я обещал на друг и ѝ заповядал да се омъжи незабавно.

Карик полетял с коня си към слънцето и събрал от искрящите му лъчи в сребърната си торба. Когато Гуен излязла от къщурката да го види преди сватбата си, той отворил торбата и диаманти — скъпоценни камъни от слънцето — се изсипали в краката ѝ. „Приеми и тях, и мен — помолил той, защото те са моята страст към теб.“ Обещал ѝ безсмъртие и живот, пълен с богатства и слава. Но нито веднъж, дори тогава, не споменал за любов.

Затова тя му отказала и се прибрала. Разпръснатите по тревата диаманти се превърнали в цветя.

Още два пъти идвал той при нея: първия път тя вече носела дете в утробата си. От сребърната си торба изсипал перли — сълзи от луната, — които бил събрал за нея. Те, обяснил той, били копнежът му по нея. Но копнежът не е любов, а и тя била вретена на друг.

Когато се извърнала, перлите се превърнали в цветя.

Втория път се появил след много години. Гуен била отгледала децата си и се била грижила за болния си съпруг, преди да го погребее. Вече била стара жена. Цялото това време Карик бил прекарал в двореца и кръстосвал с коня си небето.

Спуснал се в морето да изтръгне от недрата му последния си дар за нея. И тези камъни — блестящи сапфири — изсипал в краката ѝ. Те били символ на постоянството му към нея, обяснил той. И когато този път, най-после, заговорил за любов, тя едва успяла да пророни няколко горчиви сълзи — животът ѝ бил свършил. Казала му, че е прекалено късно, че никога не е искала богатство или обещания за слава, а единствено любовта му. Имала нужда да я обича достатъчно, та да преодолее страха си да се откаже от своя свят и да приеме неговия. И за трети, последен път тя се извърнала да го напусне. Сапфирите по тревата се превърнали в цветя, а от обида и гняв той ѝ направил магия: никога да не намери покой без него и да се видят отново чак когато три пъти влюбени се срещнат и се приемат един друг, като рискуват сърцата си и предпочетат любовта пред всичко друго.

Триста години, пресметна Тревър по-късно, когато влизаше в къщурката, където бе живяла и умряла Гуен. Доста дълго за чакане. Бе слушал как Джуд разказа историята с тихия, омайващ глас на разказвач, без да я прекъсне. Дори не ѝ спомена, че знае отделни части от легендата. Някак си му бяха познати.

Беше ги сънувал.

Не сподели, че и той е в състояние да опише Гуен зелените ѝ очи, овала на лицето. И нея беше сънувал. И за малко, даде си сметка той, да се ожени за Силвия, само защото му напомняше този сънуван образ. Мека жена с непретенциозни маниери. На пръв поглед нещата помежду им би трябвало да вървят, помисли си той, отивайки да си вземе душ, та да отмие натрупаната през деня мръсотия. Продължаваше да се дразни, че отношенията им не потръгнаха. Непрекъснато имаше чувството, че нещо не е съвсем наред.

Тя се досети първа и го остави да си тръгне, преди да се наложи да ѝ признае, че вече гледа към вратата. Може би това го безпокоеше

повече от всичко. Не му стигна куражът той да скъса. Макар тя вече да му го бе простила, предстоеше му да го прости и на себе си.

С влизането в спалнята долови аромата. Деликатен, женствен — розови цветове, посипани върху росна трева.

— Призрак, който употребява парфюм — промърмори той, странно развеселен. — Е, ако си стеснителна, обърни се с гръб.

Разсъблече се и влезе в банята.

До края на вечерта се постара да навакса с книжата около строежа. Прегледа получените факсове — предвидливо си бе донесъл апарат — и изстреля отговорите. Когато изчезваше и последната дневна светлина, взе една бира и излезе навън, заслуша се в почти болезнената тишина, а очите му шареха по небето, където звездите започваха да пулсират.

Тим Рейли — който и да беше той — очевидно беше прав. Засега нямаше да вали. Основите на сградата му щяха да се стегнат.

Извърна се да влезе, но някакво движение над главата му го накара да вдигне глава. Кълбо в бяло и сребристо премина през притъмненото небе. Присви очи, за да го различи по-добре, ала не видя нищо, освен проблясващите звезди и издигащия се лунен сърп.

Падаща звезда, реши той. Призрак сам по себе си е едно, но летящ кон, язден от Принца на феите е нещо съвършено различно.

Ала му се стори, че докато затваряше вратата, сред тишината долови веселите звуци на гайди и флейти.

ГЛАВА 2

Дарси Галахър сънуваше Париж. През прекрасното пролетно утро се разхождаше по левия бряг на Сена — въздухът ухаеше на цветя, а над главата ѝ се ширеше безоблачно синьо небе. И несъмнено се чувстваше отлично, усещайки тежестта на пълните с покупки торби в ръцете си.

В сънищата си имаше чувството, че Париж ѝ принадлежи — не за кратка едноседмична ваканция, а докато му се насити. Спокойно спираше да прекара час-два в кафене на открито, пиеше прекрасното бяло вино и наблюдаваше света, защото ѝ се струваше, че целият свят минава пред нея.

Дългокраки елегантни жени, тъмноок мъж, който им хвърля възхитен поглед, жена на червено колело, с подаващи се от пакета багети; стройни редици деца в спретнатите си ученически униформи, които прекосяваха улицата.

Всичко това ѝ принадлежеше, точно както оживеното шумно улично движение беше нейно, както отрупаната с цветя сергия на ъгъла. Нямахше нужда да се качва на върха на Айфеловата кула, за да види Париж в краката си.

Докато седеше и опитваше виното и отлично узрялото сирене, се вслушваше в града. Долови музика в гукането на гълъбите, в размахването на крилете им, когато политаха, в постоянното бибиפקане на клаксоните, в чаткането на високи токчета по тротоара, в смеха на влюбени двойки...

Точно въздъхваше, неимоверно щастлива, когато се чу гръмотевичен тътен. Вдигна поглед нагоре и видя задаващите се от запад облаци. Бяха тъмни и плътни. Дрезгав здрач, предшестваш бурята, измести ярката слънчева светлина. Тътенът ставаше по-силен. Тя скочи на крака, докато другите около нея продължаваха да седят, да бърбят и да се разхождат, сякаш не чуваха и не виждаха нищо нередно.

Грабна пакетите си и се намери да побегне, да намери подслон, да потърси безопасно място. Нажежена искрящо синя светкавица се

стовари на земята до краката ѝ.

Събуди се стресната. Кръвта пулсираше в главата ѝ, дишаше учестено.

Намираше се в жилището си над кръчмата, а не насред страховитата буря в Париж. Този факт, както и познатите стени и меката светлина ѝ поддействаха утешително. Почувства се още по-спокойна, когато, седнала в леглото, огледа разхвърляните из стаята дрехи и дрънкулки, купени от нея в Париж.

Е, отново е в реалния свят, помисли си тя, но поне донесе у дома няколко торби трофеи.

Прекара чудесна седмица и си направи незабравим подарък за рождения ден. Е, малко разточително, призна тя, защото по време на пътуването похарчи голяма част от спестяванията си. Но пък за какво заделяш по нещо, ако не можеш да отпразнуваш първия четвърт век от живота си по незабравим начин?

Отново ще приведе в ред финансите си. Сега, когато за пръв път вкуси какво значи истинско пътуване, възнамерява да го прави по-често. Догодина Рим или Флоренция. Или Ню Йорк. Всяко място е чудесно. Още днес ще сложи началото на фонд „Пътувания на Дарси Галахър“.

Желанието ѝ да замине бе непреодолимо. Да види нещо — каквото и да е, — което не я заобикаля всеки ден. Бе привикнала с нетърпението. Дори харесваше това си чувство. Но напоследък в душата ѝ сякаш се бе стаила пантера — крачеше напред-назад, готова да я разкъса с нокти и да се нахвърли върху най-обичните ѝ хора.

Прецени, че е най-добре да замине. И за нея, и — бе напълно убедена — за онези, които са най-близо до нея. Нетърпението продължаваше да се таи в душата ѝ, винаги щеше да е там. Ала пантерата поне спря да нервничи и да ръмжи.

Върна се у дома доволна — бързаше да види близките и приятелите си, всичко, което ѝ бе скъпо. И нямаше търпение да разкаже на целия свят впечатленията си от фантастичните седем дни.

Но сега е най-добре да стане и да приведе жилището си в ред. Снощи се прибра късно и само отвори багажа, колкото да се наслади на новите си вещи. Сега ще ги прибере, ще извади подаръците, защото е жена, която не търпи дълго време безпорядък.

Семейството определено ѝ липсваше. Дори когато изпитваше невероятната наслада да гледа, да прави каквото иска, да е просто в Париж, усещаше липсата им през цялото време. Запита се дали не е срамно, че не го беше очаквала.

Не твърдеше, че работата ѝ бе липсвала: да разнася тежки подноси и поредната халба бира. Къде-къде по-приятно беше да я обслужват. И все пак бързаше да слезе и да види как са се справяли в кръчмата без нея. Дори това да означава, че ще прекара остатъка от деня на крак.

Протегна се, вдигна високо ръце и като отпусна глава назад, се наслади на удоволствието, което тялото ѝ изпита от това движение. Тя бе жена, която нито губи здравия си разум, нито харчи небрежно парите си.

Едва когато стана от леглото, си даде сметка, че несекващият тътен отвън не е от гръмотевици.

Строежът, сети се тя. Има да слуша този гръм и трясък доста време. Грабна роба и отиде до прозореца да види колко са напреднали в нейно отсъствие.

Нищо не разбираше от строителство, но гледката през прозореца ѝ се стори пълна неразбория, плод на екип малоумни шегаджии. Виждаха се купища отломки и отпадъци, дупки и ями, над земята се издигаше дебела бетонна плоча, а от нея стърчаха метални пръти; грозен сив камион вдигаше кошмарно стържещ шум.

Повечето мъже, в груби дрехи и мръсни ботуши, сякаш целяха да предизвикат още по-голям хаос наоколо.

Зърна Брена с накривено кепе и неизменните при работа боти, крачолите на панталоните ѝ бяха изцапани почти до коленете. При вида на приятелката си, сега вече нейна снаха, Дарси изпита истинско удоволствие.

Засрами се и все още се чувстваше гузна, защото част от причината за непреодолимото ѝ желание да замине бе сватбата на Брена и Шон, както и щастливите планове, които по-големият ѝ брат Ейдан и съпругата му крояха за бебето — то щеше да се появи до края на лятото. О, тя се радваше за всички и бе страшно доволна, че са се открили един друг. Но колкото по-щастливи изглеждаха те, толкова по-недоволна и нещастна се чувстваше тя.

Идеше ѝ да свие ръце в юмруци, да ги размаха и да попита: Къде е моето? Кога ще получа своя дял щастие?

Егоистично е, помисли си, и грешно, но не успяваше да го преодолее.

Е, сега се бе завърнала и се надяваше да го е превъзмогнала.

Видя как приятелката ѝ направи няколко крачки и помогна на един от работниците. Тук тя плува в свои води, помисли си Дарси. Доволна като кутре, за което е целият кокал. Дали да не отвори прозореца и да извика: „Здравей“? Но тозчас се запита как ли ще подейства на строителите появата на жена по роба на прозореца.

Мисълта да създаде известно вълнение ѝ допадна и Дарси посегна към дръжката. И тогава зърна мъжа, който я гледаше.

Висок е, забеляза тя. Имаше особена слабост към високите мъже. Не носеше шапка и вятърът чорлеше косите му с цвят на мед. Грубите работни дрехи му стояха по-добре отколкото на мнозина други. Вероятно причината бе в стройното жилаво тяло, но ѝ хрумна, че е също и въпрос на самоувереност. Или на арогантност, прецени тя, защото той решително не откъсваше очи от нея.

Не представляваше проблем да се справи с арогантността — нали самата тя я притежаваше в изобилие.

О, с това привлекателно лице и дързък поглед може да се окаже приятно развлечение, помисли си. Ако смогне да навърже няколко думи в стройно изречение, сигурно ще заслужи част от времето ѝ. Разбира се ако не е женен.

Женен или не, малък флирт няма да навреди, продължи да крои тя планове, но само толкова, защото не възнамерява да се забърква с мъж, който най-вероятно живее от заплата до заплата.

Дари го с усмивка. Бавна, топла и определено прелъстителна. После докосна устни с пръст и му изпрати въздушна целувка. Преди да се отдалечи от прозореца, видя как ѝ се усмихва признателно.

Дарси споделяше гледището, че е най-добре да оставиш един мъж не само да иска още, но и да бъде озадачен.

Ето жена, която направо те зашеметява, тръсна глава Тревър. Ако това бе Дарси Галахър, а предполагаше, че е тя, разбра защо щом се

споменеше името ѝ, обикновено строгият Финкъл загубваше дар слово, а очите му заблестяха.

Определено е красавица и той с радост би я погледнал отблизо. В момента бе видял една още сънена красавица, с разбъркани тъмни коси, бяла кожа и нежни черти. Никаква фалшива скромност, помисли си той. Посрещна погледа му, без да трепне, неприкрито го бе преценявала, както и той нея. Небрежно изпратената целувка несъмнено засили впечатлението.

Мина му през ума, че би било интересно да прекара с нея свободното си време, докато е в Ардмор.

Взе няколко тухли и ги отнесе до мястото, където работеше Брена.

— Сместа добра ли е според теб?

Той кимна към хоросановата каша.

— Да, да. Добра е. Изразходваме я доста бързо, но засега ще ни стигне.

— Ако прецениш, че не е достатъчно, поръчай колкото е необходимо. Изглежда, че приятелката ти се е върнала от ваканцията.

— Аха... — промърмори разсеяно Брена, заета да почиства ръцете си от хоросана. В следващия миг вдигна глава. — Дарси ли? — С радостно изражение погледна към прозореца.

— Гъсти тъмни коси, самоуверена усмивка. Страхотна красавица.

— Да, това е Дарси.

— Зърнах я... преди минута на прозореца там горе. Ако искаш да отскочиш да я видиш, спокойно можеш да си дадеш почивка.

— С удоволствие. — Огледа мръсните си боти. — Но в този ми вид тя направо ще залости вратата. Дарси много държи на реда в жилището си и няма да е доволна, ако го изцапам. Ще я видя по обяд. — С професионална вещина Брена разстла хоросан и пое следващата тухла. Длъжна съм да те предупредя, Тревър, че скоро мъжете от екипа ти ще бъдат с разбити сърца. Малцина се сблъскват с нашата Дарси и отминават, без да са поразени.

— Стига да се придържаме към графика, сърцата на строителите са си тяхна грижа.

— О, определено ще ги държа в график заради теб, а Дарси ще ги охранява с щастливи, пък било то и неосъществими сънища. И

понеже стана въпрос за графици, си мислех към края на седмицата да прокараме в този сектор част от водопровода. Тази сутрин обаче тръбите не пристигнаха, както бе предвидено. Искаш ли аз или татко да проверим какво става, когато свършим тук?

— Не. Аз ще се заема и то веднага.

— Искрено се надявам да им дадеш да разберат. Използвай телефона в кръчмата. Сутринта отключих задната врата. Телефонният номер е в тефтера ми.

— И аз го имам. Ще получиш тръбите до довечера.

— Не се и съмнявам — промърмори Брена, докато той се отправяше към вратата на кухнята.

Помещението блестеше от чистота. А Тревър не само забелязваше чистотата, но и държеше на нея във всяко начинание, с което имаше нещо общо. Вероятно членовете на семейство Галахър не го смятаха за съсобственик на заведението, но от негова гледна точка техният бизнес сега представляваше неразривна част от неговия.

През петте минути, необходими да стигне до най-важния началник, зърна кутията с бисквити. От няколкото дни, прекарани сред домакинството на Галахърви, знаеше, че вътре има бисквити, и то домашно приготвени. И фантастични.

Започна да гризе една с мед и овесени ядки, голяма колкото юмрука му, докато правеше доставчика на бъз и коприва, без дори да повишава тон. Записа си името, в случай че се наложи да получи обезщетение. Отсреща му дадоха персонална гаранция, че въпросните тръби ще бъдат доставени на строежа до обяд.

Доволен, затвори телефона. Чудеше се дали да не изяде още една бисквита, когато чу стъпки по стълбището. Този път Тревър си избра бисквита с фъстъчено масло и облягайки се на плота, зачака първата си истинска среща с Дарси Галахър.

Точно като бисквитите на Шон и тя се оказа фантастична.

Озова се в подножието на стълбището и вдигна едната си изящна вежда. Очите ѝ бяха сини като на братята ѝ и грееха на фона на безупречната бяла кожа. Разпуснатите ѝ коси се стелеха примамливо по раменете.

Беше облечена изискано елегантно — нещо, която подхождаше повече за Медисън авеню, отколкото за Ардмор.

— Добро ви утро. Правите пауза, за да изпиете чаша чай ли?

— За да позвъня по телефона.

Отхапа от бисквитата, докато я наблюдаваше. Гласът ѝ, малко дрезгав, напомняше дим и бе не по-малко сексапилен от всичко останало в нея.

— Е, аз ще си направя чай, защото горе съм го свършила, а не обичам да започвам деня без него. Ставам раздразнителна. — Огледа го от глава до пети и тръгна към печката. — Ще изпие ли една чаша, за да не ви е суха бисквитата, или трябва веднага да се върнете на работа?

— Ще си позволи няколко минути отдих.

— Имате късмет, че работодателят ви не е строг. Чувала съм, че Магий държи здраво юздите.

— Така е.

Докато водата в чайника кипваше, Дарси се захвана със запарката. Отблизо този мъж бе още по-привлекателен. Допадаха ѝ изсечените му черти, малките белези по брадичката. Придаваха му опасен вид, а на нея ѝ бе дошло до гуша от безлични мъже. Няма венчална халка, констатира тя, макар това невинаги да е показателно.

— Дошли сте чак от Америка — продължи тя, — за да работите по тази зала, така ли?

— Да.

— Доста сте далеч от дома. Сигурно е имало възможност да доведете и семейството си.

— Не съм женен.

Разчупи бисквитата и ѝ предложи половината.

Развеселена, тя я пое.

— Тогава не сте затруднен да пътувате по работа. С какво точно се занимавате?

— С каквото изникне.

Така значи, помисли си тя, докато гризеше бисквитата. Доста е опасен.

— Значи сте сръчен работник, който се навърта наоколо.

— Още известно време ще бъда наоколо и по-специално тук. — Изчака я да вземе чайника и да залее запарката. — Бихте ли искали да вечеряме заедно?

Тя му хвърли дълъг кос поглед и добави бегла усмивка.

— От време на време определено обичам да похапвам изискани блюда, и то в интересна компания. Но току-що се връщам от ваканция и скоро няма да имам свободен ден. Брат ми Ейдан е голям тиранин — много държи на работното време.

— Тогава какво ще кажете за закуска?

Тя остави чайника.

— Звучи примамливо. Защо не ме поканите отново след ден-два, когато вляза в обичайния си ритъм?

— Нищо чудно да го направя.

Остана леко изненадана и малко разочарована, че не настоя с поканата. Беше свикнала мъжете да ѝ се молят. Извърна се, извади дебела порцеланова чаша, за да му налее чай, и попита:

— От коя част на Америка сте?

— От Ню Йорк.

— Ню Йорк ли? — Очите ѝ засияха. — Наистина ли е толкова чудесен?

— Голяма част от него — да.

— Сигурно е най-вълнуващият град на света. — Притискайки чашата с две ръце, си го представи, както бе правила безброй пъти. Вероятно не е най-красивият... Според мен Париж е страшно красив — женствен и малко коварен, но същевременно и сексапilen. А Ню Йорк си го представям като мъж — изискващ и безразсъден, но и пълен с енергия, така че постоянно трябва да тичаш, за да го догониш. Развеселена от думите си, му подаде чашата. — Положително не ви въздейства по този начин, след като цял живот живеете там.

— И аз се съмнявам, че мислите за Ардмор или за района наоколо като за вълшебна място. — Видя как веждите ѝ се стрелнаха нагоре. — Или като за малко и почти идеално кътче на света, където да попаднеш в миналото или бъдещето — според настроението. А има толкова енергия тук, че се налага да проявиш търпение, а не да тичаш, за да догониш това настроение.

— Интересно е, нали, как хората виждат по различен начин нещо, което е всекидневие за други? Намирам, че мъж, който философува с такава лекота, докато пие чай и яде бисквити, направо пропилява таланта си, редейки тухли.

— Ще го имам предвид. Благодаря за чая. — Тръгна към вратата, мина близо до нея и оцени, че ухае така приятно, както и изглежда. —

Ще върна чашата по-късно.

— Непременно. Шон е наясно какво има в кухнята му до последната лъжичка.

— Покажете се на прозореца отново някой път — подхвърли той, отваряйки вратата. — Харесва ми да ви съзерцавам.

След като излезе, тя се усмихна на себе си.

— Е, господин Ню Йорк, това важи и за двете страни — промълви Дарси.

Докато размишляваше как ще му отговори следващия път, когато я покани да излязат, взе чашата си и понечи да тръгне нагоре. В този миг вратата се отвори със замах.

— Върнала си се!

Брена скочи вътре и от нея се разхвърчаха парченца хоросан.

— Стой на разстояние. — Дарси вдигна чашата като щит. — Господи, Брена, по теб има толкова хоросан, колкото и по тухлите.

— Не е точно така. А и не се тревожи — не се готвя да те прегърна.

— Много си права, защото няма да го позволя.

— Но трябва да ти кажа, че ми липсваше.

Макар и трогната, Дарси изсумтя:

— Прекалено си заета да си младоженка, за да съм ти липсвала.

— В състояние съм да изпитвам и двете чувства. Остана ли от чая? Имам десет минути почивка.

— Добре. Но намери стар вестник и го постели на стола, преди да седнеш. И ти ми липсваше — призна Дарси, докато вадеше още една чаша.

— Знаех, че ще е така. И продължавам да твърдя колко смело беше да отидеш сама в Париж. Хареса ли ти? — попита Брена, докато постилаше чинно вестника. — Такъв ли си го представяше?

— Да. Всичко — звуците, ароматите, сградите, магазините и кафенетата. Можех да прекарам цял месец само в гледане. Но пък нямат представа как се прави хубав чай. — Отпи от своя. — За сметка на това виното им ми хареса. Всички се обличат толкова елегантно, дори когато се опитват да изглеждат небрежно. Накупих си някои великолепни дрехи. Продавачите са много надути и се държат сякаш ти правят услуга, като ти прибират парите.

— Радвам се, че си изкарала хубава ваканция. Изглеждаш отпочинала.

— Отпочинала? През цялото време почти не спах. Чувствах се изпълнена с енергия — сподели Дарси. — Тази сутрин възнамерявах да лежа като ленивка, докато не стане време да сляза за работа, но шумът отвън може да събуди и мъртвец.

— Ще се наложи да свикнеш с него. Впрочем, доста бързо напредваме.

— От моя прозорец не изглежда така. Прилича ми на купчини отпадъци с канавки помежду им.

— До края на седмицата основите ще бъдат излети и част от водопроводните тръби положени. Екипът е добър. Онези от Ню Йорк си разбират от работата, а лично аз и татко подбрахме тукашните хора. Магий не търпи кръшкачи. И е наясно с всеки етап от строителството, така че човек трябва да е нащрек.

— Което ми говори, че ти е страшно приятно.

— Страхотно. И най-добре да се връщам на обекта.

— Почакай. Донесла съм ти подарък.

— Знаех, че ще го направиш.

— Ще се кача горе да го донеса. Не искам да сновеш с мръсните си боти из жилището ми.

— И това знаех — промърмори Брена, докато Дарси изприпка нагоре по стълбата.

— Не е в кутия — провикна се Дарси. — По-лесно ми бе да го прибера в багажа. Джуд мъдро ме посъветва да взема още един куфар. Но твоят подарък не е кой знае колко обемист.

Върна се с малък пакет, присви очи и погледна мръсните ръце на Брена.

— Ще го извади вместо теб.

Измъкна нещо, увито в тънка хартия, внимателното разгъна и го вдигна. Брена зяпна.

— На Шон страшно ще му хареса — прецени Дарси.

Представляваше къса нощница с тънки презрамки в проблясащо, почти прозрачно зелено.

— Трябва да е пълен малоумник, за да не го оцени — съгласи се Брена, след като си възвърна гласа. — Опитвам се да си представя как ще ми стои. — По устните ѝ бавно се плъзна злорада усмивка, а в

очите ѝ заиграха дяволити пламъчета. И на мен страшно ми харесва. Невероятно е красива, Дарси.

— Ще ти я пазя, докато се измиеш и тръгнеш да се прибиращ.

— Благодаря. — Брена целуна Дарси по бузата, като внимаваше да не я изцапа. — Няма да кажа, че ще мисля за теб, когато я облека, пък и не допускам, че би искала до го правя.

— Напълно си права.

— Внимавай Шон да не я види — добави Брена вече на път към вратата. — Искам да го изненадам.

Оказа се съвсем лесно да се върне към рутината. Макар Шон да отказваше да се препира с нея, защото му бе донесла луксозна френска готварска книга от Париж, всичко останало си дойде на мястото. Сякаш, мина ѝ през ума, никога не е заминавала.

За нищо на света Дарси не успяваше да прецени дали това я радва, или дразни.

През обедната смяна беше заета. Освен редовните клиенти имаше и туристи — е напредването на сезона започваха да прииждат на големи групи, а към тях се прибавяха и мъжете, наети на строежа.

Още е едва дванадесет и половина, помисли си Дарси, а в заведението няма нито една свободна маса. Беше благодарна за идеята на Ейдан да наеме Синед като допълнителен чифт ръце. Но Господ ѝ е свидетел, това момиче е по-бавно от охлюв!

— Госпожице, все още чакаме да ни вземат поръчката.

Дарси разпозна тона — английски акцент, частен колеж, раздражен — и лепна на лицето си най-прелестната си усмивка. Този сектор бе на Синед, но само Бог знаеше къде се е запиляло момичето.

— Извинявайте. Какво ще обичате?

— И двамата искаме специалитета за деня и по халба светла бира.

— Ей сега ще ви донеса напитките.

Проби си път обратно до бара и по пътя прие още три поръчки. Движейки се бързо, мина под подвижната част на барплота, съобщи на Ейдан поръчките за напитки и се шмугна в кухнята.

Грациозна е дори когато е под напрежение, помисли си Тревър. Беше влязъл в кръчмата и се присъедини към двама от работниците си

на маса в задната част на помещението. Отлично място, прецени той, от което ще наблюдава как работи изключително красивата госпожица Галахър.

На излизане от кухнята в очите ѝ имаше войнствен поглед, който остана там, независимо колко безгрижно бърбеше с клиентите. Поднасяше напитки и храна, обсипваше постоянните посетители с внимание. Но Тревър забеляза, че остриите сини очи непрекъснато шарят напред-назад. И когато попаднаха върху появилата се откъм тоалетните Синед, направо станаха изпепеляващи.

„О, малката — помисли си Тревър, — не ти завиждам. Ще те сдъвче и ще те изплюе.“

Което, прецени той, би направил и той с лентяй, когото е наел.

Даде висока оценка на Дарси, че се въздържа да не избухне, а само се задоволи да хвърли заплашителен поглед към новата сервитьорка и кратко ѝ заповяда да обслужи своите сектори. Претоварена обедна смяна не е подходящо време за разпавии. Сигурно Синед щеше да си получи заслуженото по-късно.

После си помисли, че днес е щастливият му ден — Дарси се бе насочила към масата му.

— Какво да ви донеса, прекрасни господа? — Извади бележник и насочи разкошните си очи към Тревър. — Изглеждате гладни.

— Човек няма да сбърка, ако си поръча специалитета на Галахърви — отвърна Тревър.

— Прав сте. Искате ли халба бира към него?

— Чай. Изстуден.

Тя вдигна нагоре очи.

— Това е американският начин да се развали хубавото питие. Но ще изпълним желанието ви. А за вас, господа?

— Много ми харесва как правите рибата с пържени картофи.

Дарси се усмихна на мършавия мъж с приятно добродушно лице.

— Брат ми ще се зарадва. Откъде сте, ако не възразявате, че питам, защото акцентът ви е прекрасен.

— От Джорджия, госпожице. Аз съм Дони Брайм от Макон, щата Джорджия. Но никога не съм чувал някой да говори по-хубаво от вас. И с удоволствие ще изпия един леден чай като шефа.

— А аз точно си мислех, че у вас трябва да има нещо ирландско. А за вас, господине?

— Ще взема пай с месо и порция пържени картофи. — Широкоплещестият мъж с тъмна брада хвърли тъжен поглед към Тревър и добави: — За мен също студен чай.

— Ей сега ще се върна с напитките ви.

— Това... — заговори Дони след дълбока въздишка, докато Дарси се отдалечаваше, — е най-красивото момиче, което съм виждал през живота си. Човек да е доволен, че е мъж, нали, Лу?

Лу се почеса по брадичката.

— Имам петнадесетгодишна дъщеря и ако някой я погледне по начина, по който — предполагам — аз зяпах тази хубавица току-що, ще го убия.

— Съпругата ти и дъщеря ти все още ли възнамеряват да дойдат насам? — попита Тревър.

— Веднага, щом като Джоси свърши училище. След около две седмици.

Тревър се облегна назад, а двамата мъже се разприказваха за семействата си. Никаква жена не го чакаше да се прибере вкъщи, нито пък той броеше с нетърпение дните, когато някоя ще дойде при него. Това не го притесняваше. По-добре да живее сам, отколкото да допусне грешка, както едва не се случи.

Да живее сам означаваше да прави каквото иска, да пристига и заминава според изискванията на бизнеса си. И то без чувство за вина или напрежение, което нескончаемите пътувания биха породили при една връзка. Независимо от силния копнеж на майка му той да се задоми и да я ощастливи с внуци, беше факт, че животът му тече по-продуктивно, когато е сам.

Хвърли поглед към близката маса, където седеше младо семейство. Жената полагаше усилия да успокои разреваното дете, докато мъжът сръчно попиваше току-що разлятата от палавника оранжада.

В това няма нищо продуктивно, прецени Тревър.

Дарси донесе чая, очевидно необезпокоявана от факта, че детето е започнало да плаче.

— Яденето ей сега ще дойде, а ако искате още чай, само ми дайте знак.

Все така усмихната, тя се насочи към съседната маса, подаде на младия баща няколко книжни салфетки и вдигна ръка, за да прекъсне

извиненията му.

— О, нищо страшно не е станало, нали, млади момко? — Приклекна, за да е на едно ниво с детето. — Може да се избърше, но такива неща плашат феите. Сигурно отново ще се появят, но вероятно се страхуват, че ще ги удавиш със сълзите си.

— Къде са феите? — попита момченцето с капризния тон на дете, което отчаяно се нуждае да подремне.

— О, сега се крият, но със сигурност ще се появят, щом се убедят, че не искаш да ги нараниш. Няма да се учудя, ако затанцуват около леглото ти, щом отпуснеш глава на възглавницата. Обзалагам се, че сега сестричката ти ги вижда. — Дарси наклони глава към бебето, което вече бе заспало. — Затова се усмихва.

Момченцето се поуспокои и загледа спящата си сестричка със смесица от подозрение и интерес.

Това, помисли си Тревър, докато тя се отправяше към следваща маса, е доста продуктивно.

ГЛАВА 3

— А сега, Синед, да си повторим какво си говорихме, когато те наех.

Кръчмата бе празна между двете смени и след като нареди на братята си да излязат, Дарси седна срещу новата сервитьорка. Вярно, че Ейдан ръководеше заведението, а Шон се разпореждаше в кухнята, но се подразбираше, че Дарси контролира всичко, свързано със сервирането.

Синед се размърда на стола и свъси вежди, за да си придаде дълбоко съсредоточен вид.

— Ами... каза ми да приемам поръчките ведро и усмихнато.

— Да, така е. — Дарси отпи от оранжадата и зачака. За малко да въздъхне, докато Синед седеше и хвърляше нервни погледи напред-назад, сякаш се е озовала пред грубо беззаконие. — И какво още си спомняш?

— Ами...

Господи, помисли си Дарси, дали това момиче е в състояние да направи бързо каквото и да било.

Синед хапеше устни и чертаеше с пръсти невидими фигури по покривката.

— И да внимавам да поднасям поръчките на клиентите с дружелюбен вид.

— А спомняш ли си, Синед, нещо за вземането и изпълняването на тези поръчки навреме?

— Да, да... — Синед сведе, поглед и впи очи в своята чаша с оранжада. — Но е толкова объркващо, Дарси. Всеки иска различно нещо, и то в едно и също време.

— Така е, но хората идват в заведение, за да си поръчат нещо, а нашата работа е да им го осигурим. Как ще си свършиш работата, ако прокарваш половината смяна в тоалетната.

— Джуд каза, че се справям.

Синед вдигна очи, сега вече пълни със сълзи.

— Този номер няма да мине пред мен. — Дарси се наведе напред. — Да оставяш сълзите да се стичат по бузите ти, може да трогне само мъжете и жените с меки сърца, а аз не съм такава. Затова се избърши и ме слушай, момиче.

Синед подсмръкна и Дарси кимна.

— Дойде при мен и поиска да те наема, като обеща здравата да се трудиш. Минали са само три седмици, а вече кръшкаш. Ще те попитам направо и искам да ми отговориш по същия начин: Искаш ли да останеш на работа?

Синед избърса очи. Новият туш за мигли, който купи от първата си заплата, се размаза. На някой гледката би се сторила затрогваща. Дарси обаче си помисли, че момичето трябва да се научи да рони сълзи по-елегантно.

— Искам. Работата ми е нужна.

— Да имаш нужда от работа и да я вършиш са две различни неща. — „Както си на път да узнаеш“ — добави Дарси наум. — Да си тук след два часа за вечерната смяна.

От смайване сълзите пресъхнаха бързо.

— Но днес имам свободна вечер.

— Вече не. Ще дойдеш готова да свършиш работата, за която ти плащат, ако искаш да се задържиш тук. Искам да обхождаш масите пъргаво и бързо да се придвижваш от салона до кухнята и обратно. Ако се объркаш или не си спомняш нещо, или не го разбираш, кажи ми и ще ти помогна. Но... — Направи пауза и изчака Синед отново да я погледне в очите. — Няма да допусна да зарязваш секторите си. Ходи ти се до тоалетната? Добре. Но всеки път, когато те видя да стоиш там повече от пет минути, ще ти удържам по една лира.

— Имам проблем... с бъбреците.

Дарси щеше да се изсмее, ако всичко не бе така жалко.

— Това са глупости. И двете го знаем. Ако имаше някакво заболяване, щях да съм чула, защото майка ти щеше да каже на майката на Брена и така щеше да стигне до моите уши.

Попаднала в капан, Синед смени тактиката и реши, вместо да се извинява, да се нацупи.

— Една лира е много, Дарси.

— Точно така — една лира. Затова, преди да се покриеш, помисли добре какво ще ти струва. — Лирата, вече бе решила Дарси,

щеше да отива в нейното бурканче със спестявания, понеже тя щеше да върши работата на Синед. — Кръчмата на Галахър има репутация, изградена от години — продължи тя. — Щом работиш за нас, ще се съобразяваш със стандартите ни. Ако не можеш или не искаш ще те уволним. Давам ти втори шанс, Синед. Трети няма да има.

— Ейдан не е толкова строг.

Дарси вдигна вежди, а долната устна на Синед затрепери.

— Може, но си нямаш работа е Ейдан, нали? Разполагаш с два часа. Бъди тук навреме, иначе ще предположа, че не намираш работата подходяща за теб.

— Ще дойда. — Очевидно смутена, Синед се изправи. — В състояние съм да се справя. Става въпрос само да се разнасят подноси напред-назад. Не е нужна кой знае каква мисъл.

Дарси я дари с една от най-приятните си усмивки.

— Точно така.

— Когато събера достатъчно пари, ще се омъжа за Били и ще оставя всичко това зад гърба си.

— Похвална амбиция. Но говорим за днес. Хайде, върви и разкарай гнева си, преди да кажеш нещо, за което по-късно ще съжаляваш.

Дарси остана седнала, докато Синед прекосяваше помещението. Очакваше момичето да затръшне вратата, затова само забели очи, като се чу трясък.

— Ако използва половината от тази енергия в работата си, нямаше да проведем този приятен разговор.

Разкърши рамене — така отпускате част от напрежението — размърда пръсти в обувките, за да премахне част от болката, и стана. Взе чашите и тръгна да ги занесе на бара. В този момент Тревър влезе през кухненската врата.

Той, мина й през ума, е чудесен пример за добронамереното желание на Господ да създаде мъжа. Макар и мръсен от работата, не бе загубил ни най-малко от привлекателността си.

— Затворено е в момента — обясни тя.

— Задната врата беше отворена.

— Много сме гостоприемни. — Отнесе чашите до бара. — Но се опасявам, че не мога да ви предложа халба в момента.

— Не съм дошъл за халба.

— Нима? — Знаеше какво цели един мъж, когато я гледа по този начин, но играта трябваше да се играе. — А какво търсите тогава?

— Нямахте и да търся нищо, но днес сутринта те видях. — Облегна се на барплота. И двамата съзнаваха какво искат, прецени той. Танцът ставаше по-лесен, когато и двамата спазват стъпките.

— Доста сте наперен, не смятате ли, господин Ню Йорк?

— Трев, ако обичаш. Разполагаш с два свободни часа. Защо не ги прекараш с мен?

— И откъде знаеш, че разполагам със свободно време?

— Влязох към края на конското, което прочете на сервитьорката. Момичето обаче не е право.

— За кое?

— Нужна е мисъл и да знаеш как да използваш акъла си. Ти го правиш.

Изненада я. Мъжете рядко забелязваха, че е интелигентна, а още по-рядко го казваха.

— Значи те привлича акълът ми, така ли?

— Не. — Закачливостта в очите му и бързата му усмивка предизвикаха приятна тръпка в тялото ѝ. — Привлича ме целият пакет, но съм заинтригуван и от ума ти.

— Прямите мъже ми допадат повече.

Изглежда го изучаващо. Няма да стане нищо друго, разбира се, освен приятен флирт. Не, няма, повтори си тя наум и се изненада от искреното съжаление, което изпита.

Но е прав по отношение на едно. Тя наистина разполага със свободно време.

— Нямам нищо против да се поразходим по плажа. Но не трябва ли да си на работа?

— Работното ми време е плаващо.

— Това е добре за теб. — Тръгна към подвижната част на бара и вдигна плота. — А и за мен, вероятно.

Той също мина през процепа, после спря, така че застанаха лице в лице.

— Един въпрос.

— Ще се опитам да ти дам отговор.

— Защо няма някой, когото да се наложи да убия, преди да направя това? — попита той и навеждайки се напред, леко докосна

устните ѝ със своите.

Тя спусна подвижната част от плота.

— Придирчива съм. — Отиде до вратата, хвърли му спокоен, развеселен поглед през рамо. — Ще ти кажа дали ще ти позволя да опиташ да го направиш отново... Трев от Ню Йорк. Вторият път може да бъде с малко повече ентузиазъм.

— Звучи ми справедливо.

Излезе навън заедно с нея и я изчака да заключи вратата.

Въздухът ухаеше на море и цветя. Именно това обожаваше в Ардмор. Ароматите, звуците и ширналото се море. То даваше толкова много възможности. Сега или след време вълните отново щяха да се разбиват в брега, макар и на друго място, при други хора. Струваше ѝ се истинско чудо.

А и носеше утеха, предположи тя, докато вдигаше ръка да махне на Кати Дъфи, която, застанала на портата на къщата си, я поздрави.

— За пръв път ли си в Ирландия? — попита Дарси, докато се отправяха към плажа.

— Не. Ходил съм в Дъблин няколко пъти.

— Един от любимите ми градове. — Огледа плажа, забележа групите туристи. По навик зави и пое към скалите. — Магазините и ресторантите са прекрасни. В Ардмор няма такива.

— Защо не си отишла да живееш в Дъблин?

— Семейството ми е тук... Е, поне част от него. Родителите ни вече се установиха в Бостън. А и не изгарям от желание да живея в Дъблин, когато по света има толкова много места, а аз не съм видяла почти никое засега.

— Кое си видяла?

Погледна го. Наистина е рядък екземпляр, помисли си тя. Повечето от познатите ѝ мъже искаха да говорят за себе си. Добре. Засега ще играят играта както той иска.

— Париж, и то съвсем наскоро. Дъблин, разбира се, и доста от Ирландия. Но кръчмата пречи на пътуванията.

Извърна се, отстъпи няколко крачки и вдигна ръка да предпази очите си.

— Чудя се как ли ще изглежда, когато той приключи с нея.

Тревър също спря и се загледа в посоката, накъдето гледаше тя.

— Залата ли имаш предвид?

— Да. Видях чертежите, но не разбирам от такива неща. —
Вдигна лице, за да я погали бризът, пълен със солена влага. —
Семейството ми е доволно, а те са доста капризни.

— Такава е и компанията „Магий“.

— Предполагам, макар че ми е трудно да си представя защо този мъж избира за начинанието си малко село в южната част на Ирландия, Според Джуд това отчасти се дължи на неговата сантименталност.

Той се изненада и почти се разстрои да чуе истината, изречена така небрежно.

— Така ли твърди тя?

— Знаеш ли историята на Джони Магий и Мод Фицджералд?

— Чувал съм я. Били сгодени и щели да се женят, но той отишъл на война и бил убит във Франция.

— А тя никога не се омъжила. Останала да живее сама в къщурката на Хълма на феите до края на дните си. Дълъг живот — Старата Мод почина почти на сто години. Майката на момчето майката на Джони Магий се споминала от мъка след няколко години. Разправят, че той й бил любимецът и не могла да намери утеха нито в съпруга си, нито в другите си деца или във вярата си.

Беше така странно да се разхождат по тези места и да обсъждат епизоди от живота на семейството му — хора, които никога не бе срещал — с жена, която едва познаваше. Още по-странно бе, че научаваше от нея повече за семейството си, отколкото някога бе чувал от друг.

— Според мен да загубиш детето си е едно от най-големите страдания.

— Така е, но какво да кажем за все още живите, които са имали нужда от нея? Не е редно да забравяш онова, което имаш, заради нещо, което си загубил. Тогава мъката се превръща в кошмар.

— Права си. А какво станало с другите?

— Говори се, че съпругът й накрая се пропил здравата. Да се потопиш в уискито не е по-добре, отколкото да се потопиш в мъката си, предполагам. А дъщерите й май са били три — се омъжили при първа възможност и се разпръснали. Другият й син, по-малък от Джони поне с десет години, след време отвел съпругата и момченцето им от Ирландия в Америка, където натрупал състояние. Никога не се върнал отново, нито — така разправят — се свързал с онези от

семейството, останали тук, или с приятелите си. — Извърна се и отново погледна към кръчмата. Трябва да си доста коравосърдечен, за да не се обърнеш назад нито веднъж.

— Да промърмори Тревър. — Така е.

— Но по този начин семената на компанията „Магий“ били посети за пръв път в Ардмор. И изглежда онзи Магий, който върти бизнеса сега, е готов да вложи пари и време, за да види как те разцъфват тук.

— Това някакъв проблем ли е?

— Не, разбира се. За всички ни е добре, а вероятно и за него. Бизнесът си е бизнес, но има място и за малко сантименталност, стига да не се засенчва основното.

— Е какво е то?

— Печалбата.

— Само печалбата?

Тя се обърна и посочи към залива.

— Ето, Тим Рейли прибира лодката. Излязъл е с хората си преди зазоряване. Труден е животът на рибарите. Тим и онези като него излизат ден след ден, хвърлят мрежите, борят се с времето и превиват гръб. Защо, мислиш, го правят?

— Ти ми кажи.

— Обожават този начин на живот. — Отметна коси и продължи да гледа прибиращата се лодка. — Независимо колко ругаят и се оплакват, страшно им допада. Тим се грижи за лодката си както майка се грижи за първородното си чедо. Продава улова си на разумна цена и никой не казва, че на Рейли не може да се има доверие. В тази работа има любов, традиции, репутация, но в дъното на всичко е печалбата. Ако не си изкарваше прехраната по този начин, щеше да е просто хоби, нали?

Той улови кичур от косата ѝ, развян от вятъра.

— Май все пак ме привлича умът ти.

Тя се засмя и отново закрачи.

— Обичаш ли работата си?

— Да. Определено — да.

— Кое ти допада най-много?

— Какво видя, като погледна през прозореца си днес сутринта?

— Ами, видях теб. — Бе възнаградена с весела усмивка, появила се върху лицето му. — Освен това видях единствено хаос.

— Точно така. Най-много ми допада празен терен или стара порутена сграда. И възможностите, които те предоставят.

— Възможностите — повтори тя и отново се загледа в морето. — Разбирам го. Значи ти харесва да изградиш нещо от нищо или от нещо занемарено.

— Да. Обичам да го променям, без да го увреждам. Ако отсечеш дърво и на негово място засадиш ново — то ще заслужава ли жертвоприношението? Ще има ли стойност във времето, или е просто за момента?

— У теб пак заговори философът. — Лицето му подхождаше на този образ, макар разветите от вятъра коси и малките белези по брадичката да говореха за по-буйна страна на характери му. — Ти нещо като съвестта на Магий ли си?

— Обичам да си мисля, че е така.

Странни чувства за работник, помнели си тя, но ѝ допадаха. Всъщност в момента не успяваше да открие у него нещо, което да не ѝ допада.

— Там, на скалите отвъд големия хотел, някога са строили грандиозни неща. Сега са развалини, но сърцата на онези мъже сякаш са останали и мнозина, които ходят там, го усещат. Ирландците разбират жертвоприношението, знаят защо и кога има значение. Трябва да намериш време да се поразходиш там.

— Имам го предвид. Но ще ми е по-приятно, ако ти ме заведеш.

— Това също е една възможност. — Преценявайки, че времето е напреднало, тя се обърна, за да тръгнат обратно.

— Не бива да я пропускаме. Хвана ръката ѝ, за да я спре, и се наслади на раздражението, появило се в очите ѝ. — Искам да го видя.

— Знам. — Понеже ѝ бе най-лесно, а и никога не я проваляше, наклони глава и позволи на една лукава усмивка да се плъзне по устните ѝ. — Засега не съм решила нищо за теб. Една жена трябва да е предпазлива, когато си има работа с непознати привлекателни мъже.

— Скъпа, жена с твоя арсенал използва мъжете за мишени.

Леко разгневена, тя освободи ръката си.

— Само ако си го изпросят. Това, че имам приятно лице, не значи, че съм безсърдечна.

— Не... Но приятното ти лице и острият ум са могъща комбинация. Би било много жалко, ако не знаеш как да използваш и двете.

Замисли се дали да не се фръцне и да го изостави, но, по дяволите, той наистина я заинтригува.

— Трябва да отбележа, че разговорът е доста странен. Не знам дали те харесвам или не, но може би съм достатъчно заинтригувана, за да отделя малко време да разбере. В момента обаче трябва да се връщам на работа. След лекцията, която изнесох на Синед, не върви да закъснявам.

— Тя те подценява.

— Моля?

— Подценява те — повтори Тревър, докато крачеха по пясъка. — Вижда само повърхността: красива жена с остър усет за мода, която си губи времето, като работи в семейното заведение, ръководено от брат й. Жена, която според нея, заема най-долното стъпало и само приема поръчки.

Очите на Дарси се присвиха, но не за да ги предпази от слънцето.

— Така ли виждаш нещата?

— Не. Но Синед ги вижда така. Ала тя е млада, без опит. Затова не оценява, че си толкова обвързана с ръководенето на кръчмата, колкото и братята ти. Външният ти вид само допринася за атмосферата, но днес те наблюдавах. — Погледна я право в очите. — Не смени темпото нито за миг. Дори когато се ядоса, не наруши ритъма.

— Ако се опитваш да ме омилоставиш с комплименти... май успяваш. И все пак ще ти призная, че досега не съм получавала точно такива от мъже.

— Сигурно. Те ти казват, че си най-красивата жена, която са виждали. Загуба на време е да се твърди очевидното и на теб сигурно ти е писнало.

Спря, когато стигнаха улицата, изгледа го за миг и прихна.

— Рядък екземпляр си, Трев от Ню Йорк. Струва ми се, че те харесвам и не бих имала нищо против да прекарвам от време на време в твоята компания. А ако беше богат, на секундата щях да се омъжа за теб, за да ме развличаш и да ми угаждаш до края на живота ми.

— Това ли търсиш, Дарси? Да ти угаждат?

— Защо не? Имам скъпи вкусове, които желая да задоволявам. Докато не намеря мъж, готов да ги посрещне, сама ще се грижа за себе си. — Протегна ръка и го погали по бузата. — Това не значи, че ще откажа да изляза един-два пъти с някого.

— Доста си пряма.

— Когато ме устройва. А и имам чувството, че ще доловиш дори добре обмислена лъжа. Защо тогава да си давам труда?

— Ето пак.

Погледна го озадачено, докато пресичаха улицата.

— Кое?

— Продуктивното. Намирам го за доста възбуждащо у една жена.

— Господи, ти си най-странният тип, когото съм срещала. И понеже ми е забавно да те възбудям така лесно, приемам поканата ти за закуска.

— Още утре?

Тя разклати връзката ключове и се зачуди защо идеята ѝ се струва толкова привлекателна.

— В осем часа. Ще се срещнем в ресторанта на хотела.

— Не съм отседнал в хотела.

— Е, ако си в пансиона, можем...

— Ето те и теб, Дарси. — Ейдан се появи зад тях с ключове в ръка. — Джуд мислеше, че ще дойдеш в къщата да ни видиш.

— Яви се нещо непредвидено.

— Виждам, че си се запознал със сестра ми — обърна се той към Тревър. — Защо не влезеш? Ще те почерня една бира.

— Всъщност имам малко работа. И за мен се яви нещо непредвидено — отвърна Тревър и погледна към Дарси. — Но по-късно ще се възползвам от поканата ти.

— Винаги си добре дошъл. Твоите хора ни създават доста работа. Сега, когато Дарси се върна, съм готов да се обзаложа, че още по-често ще се отбиват в кръчмата. — Намигна и пхна ключа в ключалката. — Довечера ще има музиканти. Намини и ще придобиеш, макар и бегла представа какво ще предлагаме на бъдещите посетители на залата ти.

— Непременно.

— Дарси, поговори ли със Синед?

Тя не откъсваше очи от Тревър.

— Справих се с нея. Ще вляза след минута и ще ти разкажа.

— Добре. Приятна вечер, Тревър.

— Ще се видим по-късно.

— Твоите хора — повтори Дарси, след като вратата се затвори.

— Залата ти.

— Точно така.

— Излиза, че ти си Магий. — Пое си внимателно въздух, но знаеше, че това ще я успокои само за момент. — Защо не ми каза?

— Не ме попита. А и какво значение има?

— Има значение как ми се представи. Не обичам да ме мамят и да си играят с мен.

Той подпря вратата с ръка, преди тя да успее да я отвори със замах.

— Просто си поговорихме малко — отбеляза той с равен тон. — Нямахше никаква измама.

— Тогава мненията ни по въпроса се разминават.

— Да не би да се притесняваш, че се оказах богат и сега трябва да се омъжиш за мен?

Усмивката му целеше да я очарова, но в отговор получи само изпепеляващ поглед.

— Не намирам шегата ти за уместна. А сега се махни от вратата. Кръчмата още не е отворена.

— Това първата ни караница ли е?

— Не. — Сега вече успя да отвори вратата и едва не одраска лицето му с нея. — Последната.

Не я затръшна, но той определено чу как врътва ключа.

— А според мен не е така — промърмори той далеч по-весело, отколкото би го изрекъл друг мъж при създалите се обстоятелства. — Мисля, че съвсем не е така.

Тръгна към колата си. Моментът му се стори подходящ да отиде до скалите и да разгледа руините, за които всички му разказваха.

Това бе Ирландия, която дойде да види. Древна и свята, дива и мистична. Изненада се да се озове тук съвсем сам. Не разбираше как

това място не привлича всички, как не се струпват тук, високо горе на скалите, където се намират руините.

Заобиколи отвесните каменни стени на параклиса, изграден в чест на светеца. Издигаше се върху грубата неравна земя, пазен от душите на мъртвите, погребани тук, предположи Тревър. Три каменни кръста наподобяваха стража, а водата в кладенеца под тях просветваше спокойна и свежа.

От чутите разкази знаеше колко е приятна разходката до носа, но откри, че му е по-приятно да остане именно тук.

Дарси е права, реши той, основната конструкция се бе сринала, но сърцата на строителите продължаваха да са живи.

Отстъпи крачка назад от уважение или от суеверие, за да не стъпи на нечий гроб. Предполагаше, че малките каменни купчинки са гробове.

И като погледна надолу, забеляза надписа, отбелязващ мястото, където лежи Мод Фицджералд.

МЪДРА ЖЕНА

— Значи си тук — промълви той. — В един от старите албуми, прибран от мама след смъртта на дядо, има твоя снимка и на прачичо ми. Дядо не пазеше много снимки. Не е ли странно, че е съхранил твоята?

Приклезна трогнат и леко развеселен да види, че по гроба ѝ са посадени свежи цветя като същински пъстър килим.

— Вероятно си имала слабост към цветята. Градината ти около къщурката е прекрасна.

— Мод умееше да накара всичко да расте.

При този коментар Тревър погледна към кладенеца и се изправи. Мъжът, застанал там, бе странно облечен: целият в сребро, което блестеше на слънцето. Костюм, предположи Тревър, за някакво празненство в хотела. Дългите, разпилени по раменете тъмни коси, злорадата усмивка и блестящите сини очи придаваха определено артистичен вид на мъжа.

— Не се стряскаш лесно. Е, това е в твоя полза.

— Човек, който лесно се стряска, не би трябвало да се навърта тук. Страхотно е — добави той, като отново се огледа наоколо.

— На мен ми допада. Ти трябва да си Магий от Америка, дошъл да изгради мечти и да намери отговори.

— Горедолу. А ти кой си?

— Карик, Принцът на феите. Радвам се да се запознаем.

— Аха...

Неприкрито веселият тон на Тревър накара Карик да свъси вежди.

— Чувал си за мен още в Америка, нали?

— Разбира се. — Този мъж или беше лунатик, или не желаше да се отдели от ролята си. А най-вероятно — и двете, прецени Тревър. — Така стана, че отседнах в къщурката над Хълма на феите.

— Знам, по дяволите, къде си се настанил, и не ми харесва снизходителният ти тон. Не те доведох тук, за да ми се присмиваш.

— Ти ли си ме довел тук?

— О, вие смъртните — промърмори Карик. — Все си мислите, че всичко е ваше дело. Съдбата ти е тук и е обвързана с моята. Кой има по-голямо право от мен да даде лек тласък, за да се задвижат нещата?

— Приятелю, ако си започнал да пиеш от ранна утрин, по-добре не стой на слънце. Да ти помогна ли да се върнеш в хотела?

— Да съм пил ли? Въобразяваш си, че съм пиан?! — Карик отметна глава и прихна. Смя се така дълго и продължително, че накрая се наложи да притисне корема си с ръце. — Малоумник. Пиан, как ли пък не! Ще ти покажа аз. Само ми дай минутка да се съвзема.

Карик си пое дълбоко въздух няколко пъти и въздъхна.

— Чакай да видим... Нещо не си чак толкова фин, струва ми се, защото вече виждам, че си циничен тип. А, измислих!

Очите му бяха тъмни като кобалт и Тревър бе готов да се закълне, че пръстите на мъжа започнаха да блестят като златни, а в следващия миг между дланите му се появи кълбо прозрачно и ясно като вода. Вътре плаваше образът на Тревър, а Дарси бе застанала до него; двамата се намираха на плажа, докато морето се нахвърляше върху брега зад тях.

— Погледни съдбата си. Тя е с красиво лице, силна воля и копнеж в сърцето. Достатъчно ли си умен да спечелиш онова, което съдбата ти предлага?

Направи рязко движение с китката и запрати кълбото към Тревър. Той инстинктивно протегна ръце и усети как пръстите му минават през нещо хладно и меко. В следващия миг сферата се пръсна като сапунен балон.

— Страхотен номер — успя да изрече Тревър, а после погледна към кладенеца. Отново беше сам и само полюляващата се от вятъра трева му правеше компания. — Страхотен номер — повтори той и поразтърсен, отколкото бе готов да признае, се загледа в празните си ръце.

ГЛАВА 4

Тревър сънува цяла нощ. Винаги го спохождаха ярки, живи сънища, но откакто дойде в къщурката на Хълма на феите сънищата му придобиха по-определени, кристално ясни образи. Все едно някой бе нагласил фокуса на фотографски обектив.

Странният мъж от гробището яздеше крилат бял кон над широката синя морска шир. И Тревър направо усещаше широкия гръб и потреперващите мускули на митичното същество под себе си. В далечината небето и водата се отделяха едно от друго, все едно някой бе теглил с линия и молив тънка черта.

Водата имаше цвят на сапфир, небето — на сив дим.

Конят се устреми надолу, мощните му предни крака се забиха в морската повърхност и разплискаха вода, която Тревър видя съвсем ясно, усети пръските ѝ. Вкуси солта ѝ върху устните си.

После попаднаха във водовъртежа на подводния свят. Беше студено — изключително студено — в тъмнината, където само от време на време се забелязваха призрачни проблясвания. Приличаха на размахвани от феи криле, а музиката, долитаща сред водата, бе сякаш от гайди.

Все по-дълбоко и по-дълбоко се спускаха в тази среда, но така плавно, както бяха летели във въздуха. Вълнението от преживяното пулсираше във вените му като кръв.

Там, на гладкото морско дъно, имаше по-тъмна могила, някак още по-наситено синя и пулсираща като сърце. Именно в нея мъжът, който се представи за принц, пхна ръка до рамото. И Тревър усети лепкавата консистенция върху собствената си плът — тръпки преминаха по ръката му. Ръката му се напрегна, сви се и изтръгна сърцето на океана.

За нея, помисли си той, като го стискаше здраво. Това е моето постоянство. Единствено за нея.

Когато се събуди, ръката му все още бе стисната в юмрук, но единственото сърце, което биеше учестено, бе неговото.

Толкова озадачен, колкото и потресен, Тревър разтвори ръка. Дланта му бе празна. Разбира се, че ще е празна. Ала усети все едно някаква мощ изтлява в дланта му.

Сърцето на океана.

Пълни глупости. Нямахше нужда да е морски биолог, за да знае, че не съществува такова нещо като сияеща синя маса или някакъв органичен живот, който да пулсира на дъното на Ирландско море. Всичко това е само забавна сцена, разиграна от подсъзнанието, каза си той. Пълна със символика в това бе убеден, която може да разгадава до смъртта си, ако е склонен към подобни занимания.

А не беше.

Стана от леглото и тръгна към банята. Разсеяно прокара ръка през косата си. И откри, че е влажна.

Спря на място, бавно отпусна ръка и се загледа в нея. Предпазливо я вдигна към лицето си и я помириша. Морска вода ли беше това?

Така както беше гол, приседна на ръба на леглото. Никога не се бе смятал за човек с прекалено силно въображение. Дори предпочиташе да мисли, че стои на земята по-здраво, отколкото повечето хора. Но не можеше да отрече, че току-що сънува как лети през морето на крилат кон и се събуди с влажна от морската вода коса.

Как да си обясни това един рационален мъж?

Обясненията изискват информация. Крайно време е да започне да я събира.

Прекалено рано бе да звъни в Ню Йорк, но никога не бе прекалено рано да се изпрати факс. Тревър се облече и се настани в малкия кабинет от другата страна на коридора, срещу спалнята. Състави първото съобщение, предназначено за родителите му.

Мамо и татко,

Надявам се и двамата да сте добре. Проектът върви по график, а и е в рамките на предвидения бюджет. След като наблюдавах О'Тулови два дни, съм убеден, че биха се справили с работата и без мен, но предпочитам да остана, поне засега, да надзиравам строежа. Стои въпросът и за връзките с местните хора. Повечето жители на селцето и от

околността одобряват идеята за залата. Строежът като цяло обаче нарушава спокойствието в района. Според мен е по-разумно да остана — като ме виждат, ще са убедени, че съм ангажиран.

Възнамерявам също оттук да проведе предварителната реклама.

Междувременно се наслаждавам на околността. Толкова е красива, както ти ми разправяше, татко. И те помнят с много мили чувства тук. Вие двамата трябва да отделите малко време и да прескочите насам.

Кръчмата на Галахър е каквато я помниш и, както докладва Финкъл, е добре стопанисвано и популярно заведение. Да се свърже залата с нея бе брилянтна идея, татко.

Мамо, на теб особено ще ти допадне къщурката, където съм отседнал. Прилича на рисунка от пощенска картичка, но е още по-омайваща, защото се говори, че я обитава призрак. Знам колко забавно ще ти се стори на теб и на леля Маги. Засега не твърдя, че съм имал наемни посещения, но понеже се опитвам да се потопя в местната атмосфера, се чудя дали вие двете не бихте ми дали някаква информация за легендата, свързана с къщурката. Става въпрос за нещо като предопределени от звездите любовници. Девойка и Принц на духовете.

Ще ви звънна при първа възможност.

С обич. Трев.

Прочете го отново, за да е сигурен, че искането му е поднесено небрежно, после го изпрати на частната линия на родителите си.

Следващият факс бе до помощничката му и звучеше много поделово.

Анджели, направи проучвания и ми набави разнообразна и цялостна информация за легенда, свързана с Ардмор. Справки за Карик, Принц на феите; Гуен

Фицджералд; къщурката на Хълма на феите; Олд Париш;
Уотърфорд, шестнадесети век.

Тревър Магий.

След като го изпрати, погледна часовника. Макар да минаваше осем, бе прекалено рано да се насочи към поредния източник. Ще изчака час, преди да посети Джуд Галахър.

След като привърши с деловите задачи, внезапно го обзе неударимо желание за кафе. Бе толкова силно, че го накара да зареже всичко. Невъобразимо му липсваше автоматичната кафе машина с вграден часовник. Възнамеряваше да си купи такава при първа възможност.

Според Тревър най-прекрасното нещо на този свят бе да се събудиш от аромата на току-що сварено кафе.

Точно стъпи в подножието ма стълбите, когато на вратата се почука. С мисъл, вече отправена към кухнята, и тяло, жадуващо за първата живителна глътка, отвори вратата.

И стигна до заключението, че има нещо още по-прекрасно от това да се събудиш от аромата на кафе. Тя стоеше на малката площадка пред къщурката.

Умен мъж, мъдър мъж, би заменил цял един живот, пълен с кафе, за красива, синеока жена, облечена в мек пуловер, и с подканваща усмивка на устните. А той бе изключително умен мъж.

— Добро утро. Така ли изглеждаш, когато се събудиш?

— Ще трябва да ми предложиш нещо повече от закуска, преди да имаш възможността да откриеш отговора за себе си.

— Закуска ли?

— Мисля, че такава бе естеството на поканата.

— Точно така. — Умът му не работеше достатъчно бързо без дневната си доза кофеин. — Изненадваш ме, Дарси.

Точно това бе възнамерявала да постигне.

— Ще ме нахраниш ли или не?

— Влизай. — Отвори вратата по-широко. — Ще види какво мога да предложа.

Тя влезе вътре, като леко отърка тялото си в неговото. Ухаеше на обвит с глазура грях.

Пристъпи напред и хвърли поглед към всекидневната. Не бе променена особено от времето на Мод: красиви джунджурийки тук-там, полица е книги и меката стара кувертюра, метната върху избелялата тапицерия на дивана.

— Доста си прибран. — Извърна се към него. — Подредените мъже ми допадат. Или според теб това е продуктивност?

— Продуктивността включва и подреденост... А това е животът ми. — С очи, приковани в нейните, постави ръка на рамото ѝ и остана доволен, когато тя не отклони поглед, а запази леко веселото си изражение. — Чудя се защо не си студена.

Веждите и се вдигнаха многозначително.

— Студените рамене са предвидима реакция, а предвидимостта е досадна.

— Обзалагам се, че ти никога не си досадна.

— Е, може би от време на време. Малко съм ти сърдита, но все пак си искам закуската. — Заобиколи го и му хвърли поглед през рамо. — Ти ли ще сготвиш, или ще излезем?

— Ще сготвя.

— Сега вече ме изненада. — Бе направо заинтригувана. — Мъж с твоето положение да се оправя в кухнята?

— Умея да приготвя невероятен омлет с чедър и гъби.

— Аз ще бъда съдник... Да знаеш много съм придирчива във вкусовете си. — Тръгна към кухнята и го остави да си поеме дълбоко дъх, преди да я последва.

Седна до малката маса в средата на помещението и праметна ръка през гърба на стола; приличаше много на жена, свикнала да я обслужват. Макар да не се нуждаеше вече от тонизиращ тласък, Тревър се захвана първо с кафето.

— Докато седя тук и те наблюдавам как се справяш с някои домашни задължения — подхвана Дарси, — би ли ми казал защо ме остави вчера да бърбря за семейството и предците ти? При това изглеждаше така заинтересуван от информацията, която и без това вече ти е била известна.

— Всъщност не ми беше известна.

Беше стигнала до подобен извод, след като се поуспокои. Не ѝ приличаше на мъж, който ще си губи времето да задава въпроси, щом вече знае отговорите.

— А защо е така, ако нямаш нищо против да попитам?

Би имал нещо против. Обикновено. Но сега изпитваше чувството, че ѝ е длъжник.

— Дядо ми много рядко говореше за семейството си или за Ардмор. Както и за Ирландия, ако трябва да съм точен.

Докато чакаше кафето да стане — *Господи, накарай го да кипне по-бързо* — извади продуктите за омлета.

— Имаше тежък характер, беше и доста непроницаем. Моето впечатление е, че каквото и да е оставил тук, го е свързвал с горчиви спомени. Затова никога не го обсъждаше.

— Разбирам. — Не отговаря напълно на истината, помисли си Дарси, защото трудно си представяше семейство, което да не обсъжда всичко. И то често разпалено и на висок глас. — Баба ти също е родом от тези места.

— Да. Но баба ми се подчиняваше на желанията му. — Погледна Дарси с овладян и донякъде отчужден поглед. — На всичките.

— Бил е силен мъж, предполагам, а силните мъже обикновено са с трудни характери и малко плашещи.

— Баща ми минава за силен мъж, но не бих казал, че е с тежък характер или внушава страх.

— Значи отчасти си се върнал, за да видиш с очите си къде за пръв път са били посетени семената на рода Магий?

— Отчасти.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре при леко суховатия му тон. Явно болезнена тема за него, и макар страшно много да ѝ се искаше да продължи да разпитва, реши да остави нещата такива каквито са. Засега.

— Е, след като си тук, защо не ми кажеш какво мислиш за къщурката?

Напрежението — напрежение, което го дразнеше — малко го отпусна. Грабна първата чаша кафе, докато се занимаваше с яйцата.

— Току-що изпратих на майка си факс, в който ѝ пиша, че прилича на пощенска картичка.

— Факс ли? Така ли общуват майка и син?

— Майка и син използват технологиите, когато е по-удобно. — Като се сети за приличието, наля и на нея чаша кафе и я отнесе до масата. — Най-доброто от двата свята, не смяташ ли? Къщурка със

сламен покрив в ирландската провинция и удобствата на модерните времена.

— Забрави да споменеш призрака си.

Ръцете му обикновено не трепереха, но сега за малко да изпуснат купата с яйцата.

— Не съм казал, че е мой призрак.

— Докато живееш тук, тя е твоя. Лейди Гуен е трагична фигура и макар да ѝ съчувствам и да оценявам цялата романтика, ми е трудно да разбера някой, който линее от любов векове наред, дори след смъртта си. Животът е по-важен, нали, и човек трябва да си го направи хубав.

— Колко още знаеш за нея?

— Колкото всеки друг по тези места, предполагам. — Доставяше и удоволствие да наблюдава как изящните му, вещи ръце, си вършат работата. — Макар че Джуд се е запознала по-подробно с въпроса заради книгата си. Неколцина мои познати са я виждали.

Хвърли ѝ поглед през рамо. В очите му не се четеше изненада, а предпазливост.

— А ти виждала ли си я?

— Не мисля, че съм типът, с който един призрак прекарва известно време. Но ти вероятно ще я видиш, защото тя броди наоколо.

— Ти си достатъчна наслада на очите ми. А какво ще кажеш за втория герой от легендата? За Карик.

— О, той е умен и подвеждащ. Упорит, горд, бързо пламва. Така се е докарал до това положение и не би се спрял да прибегне до хитрините си, само и само да оправи нещата сега, когато времето изтича. Вероятно не си забелязал, но когато работи, Брена носи пръстените си — годежния и венчалния — на верижка около врата.

— Видях веднъж един работник как едва не загуби пръста си, когато халката му се заклеци в електрически трион. Брена постъпва много умно, за да го избегне. — Извади чинни и обърна яйцата умело. — Но какво общо имат пръстените на Брена с легендата?

— Годежният ѝ пръстен е с перла — вторият вид скъпоценен камък, който Карик предложил на Гуен. Това са лунни сълзи, които той събрал във вълшебната си торба. Карик дал перлата на Шон.

Веждите на Тровър се вдигнаха в недоумение нагоре, но гласът му прозвуча овладяно:

— Много щедър тип.

— Не знам дали е такъв, но Шон получил перлата от Карик при гроба на Старата Мод, а сега камъкът принадлежи на Брена. Първия път предложил на Гуен диаманти — скъпоценни камъни от слънцето. Попитай Джуд за тях, ако ти е интересно. А третия и последен път поставил в краката ѝ сапфири. От сърцето на океана.

— Сърцето на океана?

Припомни си съня съвсем ясно и отново се взря в ръката си.

— Хубава история — продължи тя. — Вероятно и аз щях да я намирам за такава, ако не познавах онези, които са част от нея. Предстои да се направи още една крачка — да се слоят още две сърца, след като се срещнат и се врекат едно на друго. — Отпи от кафето, наблюдавайки го през ръба на чашата. — Обитателите на тази къщурка след смъртта на Старата Мод представляват първата и втората крачка.

За миг остана смълчан, но изхвъркналите от тостера препечени филийки го извадиха от вцепенението му.

— Да не би да ме предупреждаваш, че съм избран да направя третата крачка?

— Идва си съвсем на мястото, нали? Колкото и рационално да е настроен умът ти, Магий, във вените ти има достатъчно ирландска кръв и тя е същата като на мъжа, обичал жената, живяла тук. Ако обмисляме кандидатите, които биха развалили магията, бих се спряла на теб.

Замислен, той извади маслото и конфитюра.

— И жена с практичен ум като твоя вярва в магии, така ли?

— Да вярвам в тях? — Наведе се към него, докато той седеше. — Скъпи, аз ги правя.

Начинът, по който изглеждаше в момента — грейнали, сияещи очи и леко злорада усмивка — го накара да си помисли, че наистина е възможно да е вещица.

— Като оставим настрана необичайните ти умения, да не искаш да кажеш, че приемаш цялата тази история и всичките ѝ подробности за част от действителността?

— О, да. — Взе вилицата. — И ако бях на твое място и живеех тук, щях много да внимавам за сърцето си. — Вдигна пухкаво парченце яйце със сирене и го пъкна между устните си. — Все още се намират хора, които вярват, че ако човек загуби сърцето си тук, то е обречено завинаги.

— Като това на Мод. — Идеята го тревожеше повече, отколкото бе готов да признае. — Защо ми разказваш всичко това?

— Чудех се дали ще ме попиташ. Привлекателен мъж си и ми харесваш. И нека добавя — не ме е срам да го кажа, защото държа на това — ти си богат. А и мисля, че има голяма вероятност да поискам да се наслаждавам на компанията ти.

— Да не ми правиш предложение за брак?

Тя му се усмихна широко и подкупващо.

— Още не. Казвам ти го, защото създаваш впечатлението за мъж, който би забелязал преструвките така лесно, както нож разрязва масло. — Взе ножа и илюстрира думите си върху парчето масло, което той бе извадил от хладилника. — Не съм жена, която се влюбва. Опитвала съм... — За миг блясъкът в очите ѝ изчезна. После сви рамене и намаза с маслото филийка препечен хляб. — Просто го няма у мен. Все пак не е изключено да стигнем до споразумение, задоволително и за двама ни.

При създалите се обстоятелства реши, че още едно кафе няма да му навреди. Стана да напълни чашите.

— При деловите си контакти съм срещал доста хора, докосвал съм се до различни култури, но ще ти призная, че никога не съм водил по-странен разговор по време на закуска.

— Вярвам в съдбата, Тревър. В срещата на еднакво мислеци хора, в удобството и честността, когато си заслужават. Преглътна поредната хапка омлет. А ти?

— И аз вярвам в еднаквото мислене, в удобството и честността... когато си заслужават. Що се отнася до съдбата тя е друг въпрос.

— Прекалено много ирландска кръв има във вените ти, за да не си фаталист — отбеляза тя.

— Такава ли е природата на звяра?

— Разбира се. А същевременно успяваме да сме оптимисти и сантиментални, да сме пълни с тъмни, но вълнуващи суеверия. Колкото до честността... — Грейналите ѝ очи се взираха в неговите, докато се хранеха. — Това е въпрос на степени и на гледна точка: има ли нещо по-привлекателно от добре разказана история, украсена с цветисти преувеличения? Но според мен ти държиш на честността. Затова не виждам нищо лошо да те предупредя, че ако се влюбиш в мен, най-вероятно ще те оставя да го сториш.

С удоволствие допи втората чаша кафе. Заедно с това се наслаждаваше да я наблюдава. После отбеляза:

— И аз съм се опитвал да се влюбя. И при мен не се получи.

За пръв път по лицето ѝ пробяга съчувствие и тя се пресегна да го хване за ръка.

— Според мен да не успееш да го сториш е толкова болезнено, колкото би било и самото влюбване.

Погледни към преплетените им пръсти.

— Каква тъжна двойка сме, Дарси.

— Най-добре е да се познаваш. Да знаеш какво не ти се удава. Възможно е да срещнеш хубава млада жена, която да привлече вниманието ти и сърцето ти да изскочи от гърдите, и да тупне в краката ѝ. — Разкърши рамене. — Но междувременно нямам нищо против да прекарам известно време с теб, а ти да харчиш неограничените си средства за мен.

— Меркантилни сме значи?

— Да. — Потупа го приятелски по ръката и продължи да се храни. — Но пък и на теб никога не ти се е налагало да си броиш грошовете, нали?

— Така е.

— Все пак при нужда можеш да си докараш допълнително пари, защото наистина правиш великолепен омлет. — Стана и отнесе чиниите и на двамата до мивката. — Винаги оценявам високо добрите готвачи, понеже не владее добре това умение, а и нямам намерение да го усъвършенствам.

Пристъпи зад нея и положи ръце върху раменете ѝ, плъзна ги към лактите, после отново нагоре.

— Ще измиеш ли чиниите?

— Не. — Искаше ѝ се да се протегне като доволна котка, но прецени, че е по-умно да не го прави. — Но ще се оставя да ме склониш да ги избърша.

Позволи му да я завърти и не откъсна очи от неговите, докато той свеждаше глава. После, не без известно съжаление, постави пръст върху устните му, преди да докоснат нейните.

— Чуй какво си мисля. Всеки от нас може да съблазни другия доста стилно и без особено усилие.

— Съгласен съм. Остави ме да опитам пръв.

Тя се засмя гърлено и непринудено.

— И колкото и да ни е добре след това, засега все още е рано. Хайде да оставим приключението за друг път.

Той я притисна малко по-плътено към себе си.

— Защо да чакаме? Нали си фаталистка?

— Добре казано. Но ще изчакаме, защото така съм си наумила. А винаги постигам каквото съм си наумила.

Потупа устните му с пръст още веднъж, после се отдръпна.

— И аз също.

Вдигна ръката ѝ до устните си и ги прокара по дланта ѝ, после по кокалчетата.

— Така ми харесва. Не е изключено да дойда пак още някой и друг път. И както вървят нещата, май ще те оставя не само да измиеш чиниите, но и да ги избършеш. Е, сега ще ме изпратиш ли като един истински джентълмен?

— Каж ми — подхвана той, докато излизаха от кухнята, — колко мъже си завъртяла на пръста си досега?

— О, отдавна не помня бройката, но никой от тях нямаше нищо против. — Погледна назад, защото телефонът иззвъня. — Трябва ли да го вдигнеш?

— Секретарят ще приеме съобщението.

— Телефонни секретари и факсове. Чудя се какво щеше да каже Старата Мод. — Излезе навън и слезе от площадката, където цветята танцуваха на лекия бриз. — Добре се вписваш в това място — обяви тя след изучаващ поглед. — Но положително се вписваш добре и в обширна заседателна зала.

Наведе се, за да откъсне стрък върбинка, и ѝ го подаде.

— Ела пак.

— О, предполагам, че ще намина.

Пъхна цветето в косите си, докато се насочваше към градинската порта. Разбра защо не я бе чул да идва. Караше колело.

— Дарси, ако изчакаш минутка, ще те откарам.

— Няма нужда. Приятен ден, Тревър Магий.

Качи се на колелото и пое по тясната алея, по бабуните и ямите, които местните жители твърдяха, че са път. И, забеляза Тревър, успяваше да изглежда невъобразимо привлекателна, докато го правеше.

Първо отиде до селото, после се отби на строежа и чак след обяд тръгна към къщата на Галахър. Потропването му бе последвано от лай на куче — гърлен и развълнуван, който го накара предпазливо да отстъпи назад. Като типичен градски жител изпитваше истинско уважение към всичко, способно да издаде подобен звук.

Лаенето спря секунди преди вратата да се отвори, но кучето седеше до Джуд и бясно биеше с опашка по пода. Тревър бе виждал животното един-два пъти, но от разстояние. Не си бе давал сметка, че е чак толкова голямо.

— Здравей, Тревър. Много ми е приятно. Влизай.

— Ами...

Погледна многозначително кучето, а Джуд се разсмя.

— Фин е безобиден, гарантирам ти. Просто обича да вдига врява, та да си мисля, че ме пази. Кажу „Добър ден“ на господин Магий — заповяда Джуд и Фин послушно вдигна огромна лапа.

— Не бих искал да го ядосам.

С надеждата кучето да не отхапе някой от пръстите му, Тревър докосна лапата на Фин.

— Ще го пратя отзад, ако те притеснява.

— Не, не. Всичко е наред. — Поне се надяваше да е така. — Извинявай, ако те прекъсвам. Имаш ли минутка?

— Имам няколко минути. Влизай и сядай. Да ти донеса ли чай? Обядвал ли си? Шон изпрати чудесна яхния.

— Не, нищо, благодаря. Не си прави труда.

— Никакъв труд не е — започна тя, но докато отстъпваше да му направи място, неволно докосна с ръка основата на гърба си, а другата положи върху корема.

— Я най-добре седни. — Тревър я хвана за ръка и я отведе във всекидневната. — Признавам, че големите кучета и бременните жени ме притесняват.

Не беше вярно. Едрите кучета може и да го притесняваха, но бременните жени направо го разтапяха. Все пак изявлението му я накара да седне.

— Обещавам, че нито един от двамата ни няма да те ухапе. — Независимо от това седна, изпълнена с благодарност. — Бях се заклела

да остана спокойна и грациозна по време на това преживяване. Засега съм доста спокойна, но след шестия месец се простих с грацията.

— Според мен добре се справяш. Знаеш ли дали ще е момче, или момиче?

— Искаме да е изненада. — Отпусна ръка върху главата на Фин, когато дойде да седне до стола ѝ. Тревър отбеляза, че не ѝ се налага да протяга много ръка. — Снощи се разходих и хвърлих поглед на строежа ти. Напредвате.

— Добре върви. По това време догодина сигурно ще гледаш представление.

— Чакам го с нетърпение. Навярно е чудесно да превърнеш виденията си в реалност.

— Не правиш ли и ти същото? С книгите, с бебето?

— Харесва ми. Искаш ли да споделиш какво те тревожи?

Той изчака сърцето му да се успокои.

— Забравих, че си психолог.

— Преподавах психология. — С жест, все едно се извинява, тя вдигна ръце, после отново ги отпусна. — През последната година се излекувах от прекалената си стеснителност и не премълчавам какво мисля. Резултатът има и положителни, и отрицателни страни. Нямам намерение да те насилвам.

— Дойдох да те попитам нещо и да поговорим за него. Карик и Гуен.

— Да? — Отпусна ръце в скута си. Изглеждаше спокойна и се владееше. — Какво за тях?

— Вярваш ли, че съществуват? Че са съществували? — поправи се той.

— Знам, че съществуват. — Забеляза съмнението в очите му и замълча за минутка да събере мислите си. — Ние сме от друго място — ти и аз. Ню Йорк, Чикаго. Градски люде, изтънчени. Животът ни се базира на факти и на плетениците на всекидневието.

Долови как тя започва да набира скорост и кимна, промърморвайки:

— Но сега не сме там.

— Не, сега не сме там. Тук е място, където... избуяваш. Просто така се получава. То се превърна в мой дом, а и теб е привлякло да

изградиш една от мечтите си. Тук просто започваш да разбираш неща, които си забравил.

— Действителността си е действителност, независимо къде се намираш.

— Някога и аз мислех така. А ако ти продължаваш да го правиш, защо те притесняват Карик и Гуен?

— По-скоро ме интересуват.

— Виждал ли си я?

— Не.

— А него?

Тревър се поколеба, но се сети за появата на мъжа при кладенеца на свети Деклан.

— Не вярвам в духове.

— Но предполагам, че Карик вярва в теб — промърмори Джуд. — Искам да ти покажа нещо. — Понечи да се надигне, изруга тихо и направи знак с ръка Тревър да не става. — Не, не. Не съм съгласна да ме теглят всеки път, когато седна. Почакай само минутка. — Размърда се и се надигна с корема напред, отгласвайки се с две ръце от облегалките на стола. — Спокойно. Няма да се бавя. Но не съм твърде подвижна.

Докато Джуд излизаше, Тревър се настани по-удобно. Двамата с Фин се гледаха с интерес и подозрение.

— Не се готвя да открадна сребърните прибори, така че нека всеки остане на мястото си.

Все едно изрече покана — Фин го приближи и постави предните си лапи в скута му.

— Господи. — Тревър предпазливо ги вдигна от чатала си. — Идеално попадение. Сега разбирам защо баща ми никога не ми позволи да имам куче. Сядай долу.

При заповедта Фин се отпусна на пода и започна влюбено да лиже ръката на Тревър.

— Ето че станяхте приятели.

Тревър вдигна глава и едва се въздържа да не се размърда, за да облекчи болката в тестисите си.

— Май да.

— Иди легни, Фин. — Джуд разсеяно потупа кучето, преди да се настани в шезлонга близо до Тревър. — Знаеш ли какво е това?

Поднесе напред дланта си. Върху нея лежеше прозрачен и блестящ камък.

— На пръв поглед прилича на диамант, но като съдя по големината, бих казал, че по-скоро е добре шлифовано парче стъкло.

— Диамант е. Между осемнадесет и двадесет карата. Четох книга и с помощта на лупа го определих. Не исках да го нося на златар. Хайде — подкани тя, — виж го по-отблизо.

Тревър го взе от ръката ѝ и го вдигна да го разгледа на светлината, струяща през прозорците.

— Защо не искаш да го занесеш на златар?

— Струваше ми се грубо и невъзпитано, защото е подарък. Миналата година посетих гроба на братовчедката Мод и видях как Карик изсипа цял куп такива от сребърната торба, препасана на кръста му. Наблюдавах как се превръщат в цветя. Само този остана да искри сред цветовете.

Тревър завъртя камъка в ръка. Скъпоценни камъни от слънцето.

— Животът ми се промени, след като пристигнах тук. Това е символ. Всъщност няма значение дали е красиво стъкълце или скъпоценност. Въпросът е как гледаш на нещата. Докоснах се до вълшебството и това разтвори моя свят.

— Харесвам моя свят.

— Дали ще го промениш или не, е твой избор. Дошъл си тук, в Ардмор, по някаква причина.

— Да изградя залата.

— Да изградиш — повтори Джуд тихо. — А колко ще е то — зависи от теб.

ГЛАВА 5

Решението на Тревър да прекара вечерта в кръчмата беше съвсем логично. Делово. Предпочиташе да го формулира така, защото егото му се бунтуваше да признае, че е там главно, за да наблюдава Дарси. Не е някакъв превъзбуден хлапак, а бизнесмен. Кръчмата на Галахър сега беше от огромно значение за него.

И беше процъфтяваща.

Повечето от масите бяха заети: семейства, двойки, туристи, приведени над халби или чаши, потънали в разговори. Момче на не повече от петнадесет години седеше в ъгъла и свиреше тъжна мелодия на малък акордеон. В камината гореше огън. С настъпването на вечерта времето стана хладно и влажно. Около разпаления торф седяха трима старци с обрулени от ветровете лица, пушеха с наслада и потрепваха с крак в такт с музиката.

Наблизо дете — едва ли бе празнувало първия си рожден ден — подскачаше и се смееше на коленете на майка си.

На майка му, помисли си Тревър, тази картина би харесала неимоверно. Каролин Райън Магий — четвърто поколение ирландка — бе дъщеря на родители, които никога не бяха стъпвали на ирландска земя, както и техните родители. Но беше откровено сантиментална към всичко, което имаше връзка с Ирландия.

Тревър добре съзнаваше, че именно майка му беше причината той да знае нещо за историята на рода Магий. Семейството, независимо дали членовете му бяха умрели преди няколко години, или погребани преди поколения, означаваше много за нея. А когато нещо имаше значение за майка му, тя се грижеше то да придобие стойност и за мъжете ѝ. И двамата — баща и син — помисли си Тревър, нямаха силата да ѝ се противопоставят.

Тя свиреше ирландска музика в дома им и независимо, че баща му вдигаше безпомощно към небето очи, я търпеше. Именно тя разказваше преди заспиване на сина си приказки, населени с Добрите хора, с русалки и вълшебници.

И тъкмо тя — Тревър го знаеше — бе отстранила по своя решителен начин всички огорчения и болки, които баща му бе получил от родителите си. Въпреки уменията си тя не успя да стопли отношенията им, но поне прокара нестабилен мост на учтивост и уважение между двете страни.

Тревър се запита дали всъщност би забелязал дистанцията между баща си и родителите му, ако в собствения му дом не съществуваха любов и откритост.

От всички познати му двойки не знаеше друга така весело посветена на себе си, като майка му и баща му. Това бе наистина едно интимно чудо и той винаги бе изпитвал дълбока благодарност.

Представяше си как майка му би седяла тук и би попивала всичко наоколо, би се включила в песните, би бърбрила с непознати. Отдаден на такива мисли, плъзна поглед из помещението; навсякъде се стелеше тънък синкав дим. Мина му през ума, че е добре да се постави вентилационна система. Но поклати глава и тръгна към бара. Каквито и да са последствията за здравето, положително онези, които идваха тук, търсеха точно такава атмосфера.

Зърна Брена в далечния край на бара — наливаше халби бира, което не ѝ пречеше да е потънала в съвсем сериозно обсъждане на нещо с мъж, не по-млад от сто и шест години.

Намери свободен стол чак в другия край. Настани се и изчака Ейдан да изпълни поръчката и да върне рестото.

— Е, как вървят нещата? — попита Ейдан и допълни халбата с „Гинес“.

— Добре. Доста сте заети тази вечер.

— До зимата би трябвало да сме заети през повечето вечери. Да утоля ли жаждата ти с нещо?

— Да. С удоволствие ще изпия халба „Гинес“.

— Точно така се постъпва. Джуд каза, че днес си я навестил. Имал си известни притеснения за местния колорит.

— Не притеснения. Любопитство.

— Да, да... Любопитство. — Ейдан започна да налива халбата за Тревър, докато приключваше с пълненето на предишните две. — Няма начин човек да не прояви любопитство към въпросите, окаже ли се в центъра им. Според издателката на Джуд, когато книгата излезе, хората

ще проявят интерес към нашата част на света. Ще бъде добре и за двама ни.

— Тогава трябва да сме готови. — Огледа се и забеляза, че тази вечер Синед се движи доста по-енергично. Но от Дарси нямаше и следа. — Ще са ти нужни още помощници тук, Ейдан.

— Мислих по въпроса. — Напълни купичка с чипс и я постави на плота. — Дарси ще поговори с някои хора, когато му дойде времето.

Сякаш усетила, че се споменава името ѝ, Дарси извиси глас в кухнята — разнесоха се сърцати и цветисти ругатни.

— Ти си жалък магарешки задник. Защо ти е глава, твърда като скала, щом в нея нямаш нищо годно за пазене? Държа да ти кажа, че си безмозъчен като ряпа и два пъти по-неприятен!

Тревър наклони въпросително глава, но Ейдан спокойно продължи работата си.

— Сестра ни малко бързо се пали, а самото съществуване на Шон е достатъчно да предизвика гневът ѝ.

— Опърничава съм, така ли? Ще ти дам аз една опърничавост, плиткоумна беззъба жаба такава.

Последва силен трясък, вик и нови ругатни. После Дарси се измъкна през вратата с голям, претоварен поднос, опрян на хълбок. Лицето ѝ бе зачервено, очите ѝ пламтяха.

— Брена, халосах съпруга ти с тенджерата за яхнии. Не разбирам как жена като теб избра да се омъжи за такова тъпоглаво магаре.

— Не е била пълна, надявам се, защото той прави чудесни яхнии.

— Празна беше. Така се получава по-голям трясък.

Отметна глава, пое дълбоко въздух, издиша и доволно изсумтя. Намести подноса и се насочи към подвижната част на барплота. Тогава видя Тревър.

Гневното ѝ изражение изчезна сякаш с магическа пръчка. Очите ѝ продължаваха да проблясват, но определено придобиха и сексуална съблазън.

— Виж ти кой е дошъл в дъждовната вечер. — Тонът ѝ приличаше на котешко мъркане. — Имаш ли нещо против да вдигнеш плота, скъпи? В момента ръцете ми са заети.

Повече от половината си живот бе носила подноси само с една ръка, но ѝ доставяше удоволствие да го наблюдава как се движи.

Доволно измърка, когато той слезе от стола и тръгна да изпълнява молбата ѝ.

— Много е приятно да те спаси силен, привлекателен мъж.

— Внимавай, Трев. Зад привидно симпатичното ѝ лице се крие истинска усойница.

Това мнение изказа малко суховато Шон, излязъл от кухнята, за да остави на плота няколко чинии с ядене.

— Не обръщай внимание на брътвежите на маймунката, наш домашен любимец. — Хвърли през рамо леден поглед на брат си. — Родителите ни, хора с добро сърце, го купили от пътуващо семейство... Цигани, струва ми се. Напразно са пропилили десет лири, ако питаш мен. — Поклащайки бедра, се отправи да разнесе поръчките.

— Това си го биваше — промърмори Шон. — Добър вечер, Трев. Искаш ли нещо за хапване?

— Ами бих опитал яхнията. Чувам, че била хубава.

— Добре. — С тъжна усмивка Шон разтърка цицината на главата си. Погледът му се насочи към момчето, което сега свиреше по-весела мелодия. — В добра вечер си дошъл. Конър свири като ангел или като демон, според настроението си.

— Тепърва ми предстои да чуя ти как свириш. — Тревър отново се настани на стола. — Разправят, че подобно на яхниите, го правиш добре.

— Е, бива ме отчасти. Все някога ще чуеш. Музиката е в кръвта на Галахърови.

— Само един съвет относно музиката ти: намери си агент.

— Ами... — Шон погледна Тревър в очите. — Засега ми плащаш добре за песните, които купи. Разчитам на честността ти. Имаш открито лице.

— Добър агент ще измъкне повече пари.

— Нямам нужда от повече. — Хвърли поглед към Брена. — Вече си имам всичко.

Озадачен, Тревър поклати глава и вдигна халбата, която Ейдан бе поставил пред него.

— Финкъл спомена за липсата ти на интерес към деловите въпроси. Но трябва да призная, че съвсем не си толкова глупав, колкото той те представи. Не го казвам да те обидя.

— Не се и обиждам.

Тревър гледаше Шон през ръба на халбата.

— На Финкъл му направило впечатление как непрекъснато си го бъркал с някакъв инвеститор от Лондон, който се интересувал от терена... Занимавал се с ресторанти.

— Нима? — В очите на Шон се появиха весели пламъчета. — Представи си! Ейдан, знаеш ли нещо за ресторантьор от Лондон, дето искал да се свърже с кръчмата?

Ейдан си придаде хрисимо изражение.

— Нещо ми се върти в главата. Въпросът не повдигна ли господин Финкъл? Аз, впрочем, го информирах, че такъв човек не съществува. Истината е — продължи Ейдан след подходяща пауза, — че всички положихме големи усилия да го убедим в това.

— Така си и мислех. — Впечатлен, Тревър отпи голяма глътка от бирата. — Много хитро.

В следващия миг чу Дарси да се смее — високо и чистосърдечно. Обърна се и я видя да гали момчето Конър по главата. Без да свали ръка, го погледна с грейнали очи и започна да пее.

Мелодията бе бърза, а думите се застъпваха. Беше я чувал и преди — из кръчмите в Ню Йорк или когато майка му бе в настроение да слуша ирландска музика, ала не бе допускарал, че има и такова изпълнение. Нито пък глас, напомнящ гъсто вино със златисти отблясъци.

В един от докладите на Финкъл се споменаваше, че Дарси пее. По-точно Финкъл направо се прехласваше от тази й способност, но Тревър не бе обърнал особено внимание. Понеже звукозаписната компания бе любимият му бизнес, добре знаеше колко често се възхваляват определени гласове, които всъщност не заслужават повече от куртоазни ръкопляскания.

Сега Тревър слушаше, наблюдаваше и трябваше да признае, че лекомислено е пренебрегнал информацията на агента си.

Когато започна припевът, Шон се облегна на бара и се включи в изпълнението. В музиката сега звучеше закачлива игривост. Връщайки се към бара, Дарси постави небрежно ръка върху рамото на Тревър и запя на брат си.

Щом се прибера, ще кажа на мама, че момчетата не оставят момите на мира.

Не, помисли си Тревър, момчетата никога не са я оставяли на мира. Изпитваше желание и той да дръпне косите ѝ, но не по игривия начин, по който се пееше в песента. Не. Искаше да усети косите ѝ в ръцете си, да им се наслади напълно.

Хиляди мъже, представи си той, биха реагирали по същия начин. В делови план идеята му хареса, ала в личен го раздразни. Ревността го караше да се чувства глупаво, затова се насили да се съсредоточи върху деловата страна.

Песента свърши; тя се пресегна през бара, хвана Шон за яката и придърпвайки го напред, обсипа лицето му с шумни целувки.

— Слабоумник!

Гласът ѝ прозвуча топло и гальовно.

— Кавгаджийка такава.

— Три пъти риба с пържени картофи, два пъти яхния и две парчета пай с месо. Хайде, изчезвай обратно в кухнята, където ти е мястото. — Прокара разсеяно ръка по рамото на Тревър, докато се обръщаше към Ейдан. — Три халби „Гинес“, една светла бира и две коли. Едната кола е за Конър — няма да му взема пари. Имаш ли нещо против? — обърна се тя към Тревър, взе халбата му и отпи малка глътка.

— Приемаш ли всякакви поръчки?

— Хммм... Тук съм, за да изпълнявам почти всичко.

— Изпей още една песен.

— О, сигурно ще го направя, преди да затворим.

Подреди питиетата върху подноса.

— Не. Сега. — Измъкна банкнота от двадесет лири и я задържа между два пръста. — Нека този път е балада.

Погледът ѝ се премести от лицето му към банкнотата, после отново към лицето му.

— Това е голям бакшиш за една песен.

— Богат съм, нали помниш?

— Нито за минута не го забравям.

Посегна да прибере двадесетачката и присви очи, когато той я отдръпна.

— Първо попей.

Мина ѝ през ум дали да не му обърне гръб — просто по принцип, а може би и малко от яд. Но ставаше въпрос за двадесет лири, а пеенето никога не я бе затруднявало. Усмихна му се и извиси глас, докато вдигаше подноса.

*Елате, моми млади, красиви;
всички, дето цъфтите сега.
За своите градинки добре се грижете —
никому не позволявайте да краде оттам цветя.*

Конър поде мелодията, а когато тя му намигна, поднасяйки му колата, леко се изчерви. Разнесе и другите поръчки, а песента за загубата на невинността огласяше кръчмата. Разговорите секнаха, неколцина посетители въздъхнаха. Понеже плащаше Тревър, на връщане към бара Дарси изпя последните строфи, загледана в него.

Когато избухнаха аплодисменти, очите ѝ засияха. Не отмести очи и докато поемаше банкнотата.

— За по двадесет на парче съм готова да ти пея колкото искаш.

Взе пригответените от Ейдан халби и тръгна да ги разнося.

— Ей, готов съм да ти попея и за половината от тази цена — провикна се някой и мнозина избухнаха в смях, когато подхвана „Биди Мълиган“.

— През уикендите каним професионални музиканти — обясни Ейдан на Тревър. — Галахър плаща на оркестъра.

— С удоволствие ще надникна. — Загледа се как Дарси минава зад бара и влиза в кухнята. — Вие тримата свирите ли някога заедно?

— Шон, Дарси и аз ли? От време на време на събирания из околността — ceilis — или тук за развлечение. По време на пътуванията си съм пъл, за да си изкарам вечерята. Понякога животът е тежък.

Тревър остана още час — бавно отпиваше от халбата и се наслаждаваше на яхнията, като през цялото време слуша мелодиите на очевидно неуморимия Копър.

Веднъж стана да отвори вратата за мъж и жена, всеки с по едно заспало дете в ръцете. Семействата, отбеляза той, първи поемат към вкъщи; последваха ги неколцина мъже с обветрени лица. Вероятно рибари, на които предстои да излязат в морето преди зазоряване.

След девет часа поръчките за храна намаляха, ала когато стана да си върви, бирата се лееше с пълна сила.

— Отиваш да си лягаш ли, шефе? — провикна се Брена.

— Да. Докато не открия какви витамини гълташ, за да работиш неуморно по петнадесет часа на ден.

— О, не е до витамини. — Наведе се да потупа сбръчканата ръка на стария мъж, който от часове не бе помръднал от стола. — Просто съм до истинската си любов — господин Рейли. Това ме зарежда с енергия.

Рейли се засмя.

— Тогава дай ми една последна халба, мила, и я подслади с целувка.

— За халбата ще ти взема пари, но целувката е безплатна. — Хвърли поглед към Тревър, докато наливаше бирата. — Ще се видим сутринта.

— Ще отвлека сестра ти за малко — подхвърли Тревър на Ейдан и хвана ръката на Дарси, преди да успее да се измъкне. — Твой ред е да ме изпратиш.

— Е, предполагам, че мога да отделя минутка. — Остави подноса и като се направи, че не забелязва свъсеното изражение на Ейдан, се отправи към вратата.

Валеше слаб дъжд, който изпълваше въздуха с влажна мъгла. Мъгливи талази прииждаха и от морето и се стелеха по брега. Чуваше се постоянният грохот на разбиващите се в сушата вълни. Отекна далечната сирена на кораб, плаващ в нощта.

— О, хладно е. — Дарси затвори очи и вдигна лице, та ситните капки дъжд да го облеят. По това време на нощта вътре става доста задушно.

— Краката сигурно ужасно те болят.

— Няма да отрека, че един хубав масаж ще им се отрази добре.

— Ела с мен и ще им обърна внимание.

При тези думи тя отвори очи.

— Предложението е изкусително, но имам още работа, а после искам да се наспя.

Вдигна ръката ѝ към устните си, както вече направи веднъж.

— Покажи се на прозореца сутринта.

Нямаше нищо против начина, по който сърцето ѝ подскочи, нито как стомахът ѝ се присви. Обичаше да се наслаждава на приятните усещания, да ги вкухва едно по едно. Трябваше обаче да мисли отвъд тях и да не забравя как се играе играта.

— Може и да го сторя. — Бавно прокара пръст по брадичката му. — Ако се сетя за теб.

— Хайде да се подсигуриим, че непременно ще се сетиш.

Обгърна я с ръце, но не успя да я притегли към себе си, защото тя положи длан върху гърдите му.

Пулсът ѝ биеше учестено — вълнуващо, трепетно чувство. Допадаше ѝ мирисът на дъжда, на мократа плът, на примката на ръцете му около тялото ѝ. Беше минало доста време, откакто бе позволявала на мъж да я прегръща.

В това се състоеше ключът, в края на краищата: в позволенията. По неин избор, покана, настроение. Беше важно винаги да контролира тези неща, както и мъжа, комуто позволява да я докосва. Предадеш ли веднъж юздите, забрави за усещанията, защото независимо колко са прекрасни, се оказват преходни.

Моментът обаче е безопасен и може да го вкуси, прецени тя. Пък и ще се убеди дали наистина желае още. Плъзна ръка нагоре по гърдите му, обгърна врата му и с отворени очи притисна устните му към своите.

Трябваше да признае, че не се нахвърли върху нея, не се опита да изтръгне сливиците ѝ. Приятен стил, наистина — твърдо, уверено целуване, с едва загатната готовност да я ухапе. Не бе чак толкова опасен, колкото си бе представяла. Жалко.

Постепенно той промени наклона на тялото си, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, без устните му да се откъсват от нейните.

Съзнанието ѝ се замъгли и тя си рече: „Господи!“ А после в главата ѝ не остана никаква мисъл.

Искаше му се да я изяде жива с бързи, алчни хапки. И си представяше, че тя очаква точно това нещо от един мъж: алчност, разпаленост и отчаяние. Бе породила бурната поява на всичко това у

него. Усети го, долавяйки слабото презрение в очите ѝ, когато ѝ посегна.

Затова напредваше бавно — вкусваше я, но и зорко я наблюдаваше. Забеляза как тя се изпълни с одобрение, а после — с удоволствие. И все пак не преставаше да го преценява — това го дразнеше дори докато сладостта ѝ се вливаше в него. В следващия миг почувства необходимост да я притисне по-силно и го стори.

Настъпилата промяна у нея стигна до периферията на съзнанието му. Сега тя излъчваше напрежение, примесено с лека, едва доловима — като дъжда наоколо — готовност да се поддаде.

Очите им се затвориха едновременно — всякакво дебнене между тях изчезна.

Ръката върху врата му се зарови в косите му. Тялото ѝ се повдигна, притисна се към неговото; сякаш се сляха. Той опря гърба ѝ в каменната стена на кръчмата. Сърце пулсираше до сърце.

Той се отдръпна с надеждата да проясни главата си, да възстанови дишането си. Да помисли. Тя остана прилепнала към стената, въздъхна дълбоко и доволно отвори очи.

— Хареса ми. — *Малко повече*, добави тя наум, *отколкото бе полезно за нея*. Въпреки това прехапа долната си уста в опит да се наслади още малко на вкуса му. Неприкритата ѝ спонтанност накара кръвта му отново да закипи. — Защо не го направиш отново?

— Наистина — защо не?

Този път обрамчи лицето ѝ с ръце, зарови пръсти в косите ѝ. Поколеба се, изчака, въпреки че това му причиняваше страдание — устните му се намираха на милиметри от нейните; дишането ѝ — в синхрон с неговото — се учестяваше.

— Ще се подлудим взаимно.

Тя издаде звук, напомнящ по-скоро сепнато поемане на въздух, отколкото смях.

— И аз стигнах до същото заключение. Хайде да започнем още сега.

Скъси разстоянието, захапвайки долната му устна със зъби. Леко я дръпна, после — още веднъж, този път по-силно и прокара език по ухапаното място.

— Добро начало — едва промълви той и впи устни в нейните.

Главата ѝ се замая, бързи, танцуващи кръгове се завъртяха пред очите ѝ и тя се почувства зашеметена и изпълнена с наслада. В тялото ѝ избухваха всевъзможни усещания — усещаше и него, и влажните камъни зад гърба си, и лекия дъжд по кожата си.

Изпитваше желание да го тласне към още по-силно нетърпение, да го накара да изпита слабост, да я умолява... преди да ѝ се случи на нея. Впусна се в целувката и в резултат даде повече, отколкото бе възнамерявала.

И отново той се отдръпна. Нямаше друг изход. Иначе трябваше да я завлече до колата си и изгубил контрол, настървен, да я събори на задната седалка като ученик по време на първа среща. Докара го до ръба само с една целувка, разменена на влажния тротоар пред претъпкана кръчма.

— Ще ни е нужно по-голямо уединение — прецени той.

— Определено. — Изпитваше потребност да усети краката си отново стъпили здраво на земята. — Но за момента достатъчно се възбудихме един друг. Едва ли ще спим спокойно тази нощ, но нямам нищо против. — Почувствала се малко по-стабилна, прокара ръка през косите си и избърса фините капки дъжд от челото си. — Знаеш ли, след последната ми целувка с американец, спах като къпана.

— Приемам го като комплимент.

— О, да. Точно така исках да прозвучи. Ще ми е приятно да си мисля как отново ще те целуна при следваща възможност, но сега трябва да се върна обратно вътре, а за теб е най-добре да се прибиращ.

Понечи да тръгне, но спря, защото той я хвана за ръката. Съмняваше се, че ще му се възпротиви, ако Тревър се досети за преимуществото си и стане по-настойтелен. Затова му хвърли предизвикателен, дързък поглед.

— Дръж се прилично, Тревър. Ако се забавя, Ейдан ще ми държи лекции и ще развали доброто ми настроение.

— Искам да съм с теб през първата ти свободна вечер.

— Не е чудно и да се съглася.

Потупа го приятелски по ръката и бързо се прибра.

Беше и изненадан, и раздразнен от откритието до каква степен е изваден от равновесие. Наложил се да поседи в колата, да послуша

дъжда и да изчака кръвта му да се охлади, а ръцете — да престанат да треперят. Знаеше какво е да желаеш една жена, да копнееш да усетиш извивките на тялото ѝ под пръстите си, до разгорещената си кожа. Точно както знаеше — и приемаше, — че тази потребност влече със себе си известна уязвимост и рискове.

Но от каквото и да имаше потребност, за каквото и да копнееше, каквото и да искаше от Дарси Галахър, то нямаше нищо общо с досегашните му емоции и вълнения.

Да, различна е, призна той, поглеждайки навъсено към кръчмата, преди да запали колата. Сексапилна, егоистична, съблазнителна. Познаваше и други такива жени, но никоя не беше така безцеремонно честна, за да си го признае.

Тя си играеше с него и не си даваше труда да го крие. И, Господи, как само ѝ се възхищаваше за това. Точно както ѝ се възхищаваше за ясното ѝ съзнание, че и той играе същата игра.

Зашеметяващо е да се проследи кой ще победи и след колко рунда ще стане това.

Поотпусна се, убеден, че ще се справи с нея, и пое по неравния път към вкъщи. За своя изненада откри, че се усмихва. Господи, харесваше я. Не помнеше друга жена така да е сгорещявала кръвта му, да е ангажирала мисълта или провокирала чувството му за хумор, както тя го правеше. И то най-често — едновременно.

Дори да нямаше физическото припламване помежду им, пак би му било приятно да е с нея, да наблюдава как работи острият ѝ ум, да слуша великолепно поднесените ѝ откровения. А по всичко личеше, че има желание да изследва не само мисълта ѝ, а и тялото. И какво облекчение е да се впуснеш в интимна връзка, знаейки, че и двете страни са съгласни да се ограничат само с взаимно удовлетворение и интересна компания.

Деловата страна на взаимоотношенията им бе сравнително проста. Кръчмата бе нейна и на братята ѝ, макар Тревър да преговаряше с Ейдан и щеше да продължи усилията си в тази посока, защото ставаше въпрос за работа.

А гласът ѝ — той бе съвсем отделно и много интригуващо нещо. Хрумнаха му няколко идеи, но искаше да узреят, преди да ги обсъди с нея. В тази сфера не се съмняваше, че тя ще се остави да я води неговият опит. А ще я склони, защото може и има какво да ѝ предложи.

Тя ценеше парите и се стремеше към тях, за да живее луксозно. Е, той несъмнено разполага с достатъчно, за да ѝ го осигури.

Най-важното е печалбата, заяви му тя онзи ден на плажа. Е, той има идеи как това най-важно да бъде постигнато и от двамата. Срещу една песен.

Сви по пътя към къщурката. Изпитваше върховно задоволство от прекарването на времето си в Ирландия и от успешните резултати, постигнати досега.

Слезе от колата, заключи я по навик и се насочи към светлината, която остави да свети, за да го води през мъглата и да го улесни да стигне до градинската порта.

Представа нямаше защо погледна нагоре, защо изпита необходимост да вдигне очи към прозореца. Тръпка премина през тялото му и го разтърси от глава до пети.

Първо си помисли за Дарси и за начина, по който се бе появила на прозореца на спалнята си, когато я видя за първи път. И тогава тръпка премина през тялото му — но от желание.

Сега тази жена също стоеше в рамката на прозореца и бе не по-малко прекрасна. Ала косите ѝ бяха бледи като мъглата наоколо. Очите ѝ — знаеше, макар да бе прекалено тъмно, за да ги види — бяха зелени като морето.

Тази жена бе мъртва от три века.

Докато отваряше портата, не откъсваше очи от лицето ѝ. Видя как по бузата ѝ бавно се стича една-единствена сълза. Той пое бързо по пътеката покрай окъпаните от дъжда цветя, а сърцето му биеше лудо. Наоколо звучеше музиката на камбанките, разлюлени от бриза, въздухът ухаеше.

Отключи вратата и рязко я отвори.

В помещението не се чуваше никакъв звук. Самотната лампа, оставена да свети, хвърляше по стария дървен под дълги сенки, устремили се към ъглите. Все още с ключовете в ръка тръгна нагоре. Спря пред вратата на спалнята, пое си дълбоко въздух, задържа го и светна лампата.

Не очакваше да я завари там. На светло илюзиите се стопяват. Ала когато светлината обля стаята, Тревър изпусна въздуха, който бе задържал в гърдите си.

Тя стоеше обърната към него. Златистите ѝ коси покриваха раменете. Семплата ѝ сива рокля стигаше до земята. Сълзата, ярка като сребро, засъхваше на бузата ѝ.

— Защо пропиляваме онова, което е в нас? Защо чакаме толкова дълго, преди да го приемем?

Гласът ѝ прозвуча като ритмите на ирландска песен и го потресе повече, отколкото видът ѝ.

— Коя... — Знаеше, разбира се, коя е и бе загуба на време да пита. — Какво правиш тук?

— Винаги е по-утешително да чакаш у дома. А аз чакам от доста време. Той мисли, че ти си последният. Чудя се дали е прав. Та ти не го желаеш, при това го демонстрираш съвсем открито.

Ситуацията беше невъзможна. Човек не разговаря с призрак. Някой, по някаква причина, си играеше игрички. Беше крайно време да сложи край. Пристъпи напред и протегна ръка. Ръката му премина през нея, както би минала през дим.

Ключовете се изплъзнаха от вдървените му пръсти и издрънчаха на пода до краката му.

— Толкова ли е трудно да се повярва, че съществува нещо повече от онова, което можеш да докоснеш? — Изрече го с мек тон, защото разбираше какво значи да се бориш с вярванията си. Можеше да го остави да докосне илюзията от онова, което някога представляваше, но тя би означавала още по-малко за него. Вече го знаеш със сърцето си, с кръвта си. Въпрос на време е да позволиш на ума ти да го последва.

— Ще седна. — Отпусна се отривисто върху ръба на леглото. — Сънувах те.

За пръв път тя се усмихна. Смесица от леко веселие и съчувствие.

— Знам. Много отдавна бе предопределено да пристигнеш на това място и по това време.

— Съдба ли?

— Тази дума не ти харесва. Настройва те да се бориш. — Поклати глава насреща му. — Съдбата ни отвежда до определени места по пътя. Но какво ще направиш оттук нататък, зависи от теб. Изборът е в края на пътя. Аз направих моя.

— Така ли?

— Да. Направих каквото смятах за правилно. — В мелодичния глас се долови раздразнение. — Не твърдя, че бях права, просто така мислех и чувствата ми диктуваха да постъпя така. Съпругът ми бе добър човек. Имахме деца — те бяха радостта на живота ми и изпълваха дома ни, който ни задоволяваше.

— Обичаше ли го?

— О, да, след известно време между нас се установи топла привързаност, а той не искаше повече от мен. Но плам и изпепеляваща страст изпитвах към друг. Разбираш ли, вярвах, че това изпитвам към Карик. Пламък, който щеше да гори, но и да загасне сред пепел. А в това отношение сгреших. — Извърна се и сякаш се загледа през прозореца отвъд стъклото, отвъд дъжда. — Сгреших — повтори тя. — Прекарах тук дълго. Дълго и в самота, но все още горя от онази любов, а болката и радостта от нея са у мен. Толкова е лесно любовта да се скрие зад страст и да не я разпознаеш.

— Според повечето хора по-скоро страстта се приема за любов.

— И едното, и другото е вярно. Но лично аз се изплаших от пламъка, макар да копнеех за него. И пълна със страх и копнеж, така и не се загледах в огъня, за да видя скъпоценните камъни, които ме очакваха там.

— Знам какво е страст, но не познавам любовта. И въпреки това съм те търсил в други жени.

Отново го погледна.

— Не си даваш сметка какво си търсил, но се надявам някога да го направиш. По един или друг начин приближаваме края. Прецени добре какво искаш да изградиш, а после направи избора си.

— Знам какво... — Образът ѝ обаче започваше да избледнява. Скочи и пак протегна ръка. — Почакай. По дяволите...

Озовал се сам, направи опит да се овладее, но нервите му бяха опънати до скъсване.

Как би трябвало да се справи с подобна ситуация? Сънища, вълшебство и призраци. Сред тях няма нищо солидно, нищо осезаемо. Нищо, в което да вярва.

Но той вярваше и това го притесняваше.

ГЛАВА 6

— Не изглеждаш особено добре тази сутрин.

Тревър отпи поредната глътка от кафето, което донесе на строежа, и хвърли убийствен поглед на Брена.

— Млъквай.

Тя изсумтя развеселена. Вече бе свикнала е шефа и не се стряскаше от резкия му тон. Ако ще хапе, такива като него го правят без предупреждение. Ръмженето е само за сплашване.

— На всичкото отгоре си кисел. Искаш ли да ти осигуря един хубав люлеещ се стол, та да поспиш малко под някои чадър?

Той отново надигна чашата.

— Виждала ли си някога бетонобъркачка от вътрешната страна?

— Колкото и да се правиш на свиреп тази сутрин, ще се справя с теб с една ръка. Сериозно — иди в кухнята и си изпий кафето на спокойствие.

— Строителните площадки ме разведряват.

— И мен. — Погледна машините и съоръженията наоколо, работниците, полагащи водопроводните тръби, докато дружелюбно се ругаеха един друг. — Странни същества сме, не смяташ ли? Татко не е на работа днес. Отиде да оправи това-онова из селото. Доволна съм от присъствието ти и от готовността ти да разкараш лошото си настроение чрез здрава работа.

— Не съм в лошо настроение.

— Е, добре — да кажем, че си замислен за нещо. И на мен ми се случва, тогава предпочитам да халосам нещо — така се оправям.

— Животът на Шон вероятно е доста интересен.

— Той не само е много мил мъж, но и любовта на живота ми, така че се старая да го държа настрана от еднообразието.

— Еднообразието — промърмори Тревър — убива.

Тя кимна. Тази сутрин му липсваше характерната овладяност и резервираност. Явно ги използваше като бариера срещу хората, докато не се окажат достойни за доверието му.

Беше доволна, че е преодоляла този стадий.

— За няколко часа ще проверим новите септични тръби и ако всичко е наред, до довечера ще ги покроем.

Тръгна, за да покаже на Тревър докъде са стигнали. Земята бе кална от нощния дъжд, а и в момента продължаваше да вали. Капеше по кепето на Брена и когато тя се наведе до изкопа, започна да се стича по малката сребърна брошка във формата на фея, прикрепена към шапката.

Миризмата на кал, мъже и бензин ѝ доставяше огромна наслада.

— Използваме тръбите, които ти препоръча — добре се получава. По време на наводнение миналата година с татко оправях една септична тръба; нямам желание да го правя отново в близко бъдеще.

— Тези ще издържат.

Той също приклепна и огледа терена. Виждаше всичко съвсем ясно: дългата фасада на залата, облицована с камък — така щеше да се слее естествено с кръчмата, — и дървен обков. Очарователно и семпло, но вътре щеше да е оборудвана с най-модерна технология.

Това беше мечтата му — да се възползва от наличните условия, да прояви уважение към традициите, но същевременно да внедри и последните изобретения на човечеството. Именно затова бе тук — да постави отпечатъка на Магий на мястото, откъдето произхожда родът. Няма нищо общо с древни легенди и красиви призраци.

Връщайки се към действителността, се огледа и забеляза, че Брена го наблюдава.

— Извинявай, разсеях се за миг.

Изглеждаше объркан и малко ядосан. Тя се поколеба. Все пак твърде отскоро се познаваха.

— Ако нещо във връзка със строежа те тревожи, бих искала да ми кажеш, за да го отстраня. Нали за това ми плащаш. А ако е лично — с радост ще те изслушам, стига да желаеш да го споделиш.

— Май е комбинация. Благодаря ти, но ще премисля малко.

— Открила съм, че обмислям най-добре, когато ръцете ми са заети.

— Много си права. — Изправи се. — Хайде да се захващаме за работа.

Работата беше тежка и груба. На мнозина не би била приятна, ала Тревър я харесваше. Върху калта бяха нахвърляни големи плоскости талашит, за да могат да се прекарват количките с бетон и материали. Пренася дървен материал, прегледа работата на водопроводчиците, а когато застана за миг под навеса, се заслуша в трополенето на дъжда по брезента. Изпи почти галон кафе и започна отново да се чувства донякъде човешко същество.

Брена има право, рече си той. Заети ли са ръцете, умът не блуждае. Ще прецени какво става и какво да предприеме, докато отмята работата, с която се е захванал.

Това, помисли си той развеселен, е доста по-продуктивно, отколкото да седи и мислите му да се въртят в омагьосан кръг.

Измокрен до кости, кален, но много по-щастлив, нарами една греда. Внезапно стомахът му се сви, по гърба му пробягаха тръпки и точно както предишната вечер изпита желание да погледне нагоре.

Дарси стоеше на прозореца и го наблюдаваше през тънката пелена дъжд.

Тя не се усмихна, нито пък той. При кръстосването на погледите им и двамата усетиха нещо примитивно, еротично, сякаш гола плът се докосва до гола плът. По нищо не приличаше на небрежния флирт от първата сутрин. Липсваше и преднамерената, целяща да съблазни игра, която играеха оттогава насам.

Пламък и изпепеляване. Да, напълно разбираше смисъла на тези думи, докато стоеше под хладния дъжд и наблюдаваше жената, която едва познаваше.

Едва я познавам, помисли си той, но жадувам да я притежавам. И пет пари не даваше колко бързо ще угасне огънят. Ядосан, че е толкова лесна плячка на собствените си желания, намести гредата на рамо и я отнесе при дърводелците.

Когато, неспособен да се въздържи, погледна повторно нагоре, тя бе изчезнала.

Държеше се, сякаш нищо не се е случило, сякаш помежду им не бе преминала тръпка. Когато Тревър влезе за обяд, тя му хвърли

небрежен поглед и продължи да взима поръчки от своя сектор, без ни най-малко да наруши ритъма.

Беше възхитително и влудяващо. Никога досега жена не бе събуждала с такава лекота толкова емоции у него.

Днес клиентите, дошли да обядват, бяха по-малко. Вероятно дъждът е задържал повечето туристи в хотела. С пълното съзнание, че ще я предизвика, избра маса в сектора на Синед. Интересно му бе да види какъв ход ще предприеме Дарси в този подобен шахмат двубой, който очевидно водеха.

Хитро, оцени Дарси тактиката му. Щеше да му струва бавно обслужване, но пък даде да се разбере какво цели. Неин ред бе да предприеме крачка напред или назад. Но, помисли си тя, докато прибираще бакшиша от току-що освободила се маса, винаги има и обходни пътища.

— Днес навън е малко мокро, а, Тревър? — провикна се тя през помещението, докато раздигаше мръсните чинии.

— Не малко.

— Е, така е при нас. В ден като днешния сигурно предпочиташ да седиш в луксозния си кабинет в Ню Йорк.

Забавлявайки се неимоверно, той кръстоса крак върху крак.

— Харесва ми, където съм. А на теб?

— О, когато съм тук, ми се иска да съм на друго място и обратното. Непостоянно същество съм аз. — Извади бележника и пристъпи към близката до нея маса, усмихната сияйно. — Какво ще обичате?

После прие поръчките от още една маса, предаде ги на Шон и разнесе напитки, преди Синед да стигне до Тревър. С крайчето на окото си видя как Дарси се подхилва.

Поръча си само супа и зачака Дарси да разнесе следващата поръчка.

— Днес искам да направя някои проучвания наоколо. Защо не ме разведеш?

— Много мило от твоя страна да се спреш на мен, но не разполагам с достатъчно време, за да го направя както трябва.

— И аз не съм в състояние да отделя повече от два часа. Какво ще кажеш, Ейдан? Мога ли да заема сестра ти между двете смени?

— До пет времето е нейно.

— Да ме заемеш ли? — Дарси се засмя леко. — Едва ли ще се съглася. Но ако решиш да ме наемеш, бихме се споразумели за разумно възнаграждение.

— Пет лири на час.

Очите ѝ станаха остри, но и някак подкупващи.

— Казах разумно възнаграждение. По десет лири и ще ти отделя време.

— Алчна си.

— А ти стиснат — не му остана дължна тя и няколко клиенти се засмяха.

— Добре, десет. Но се надявам да си добра.

— Скъпи — запремига усилено с мигли, — не съм чула мъж да ме определя по друг начин.

Тръгна към кухнята, а Тревър гребна от супата, поднесена му от Синед. И двамата останаха доволни от постигнатото споразумение.

Наложи ѝ се малко да се посуети. Би било против природата и навиците ѝ да не отдели време да си сложи ново червило, парфюм, да пооправи косите си и да се запита дали да не се преоблече. Накрая реши, че сивкаво зеленикавата риза, черното елече и панталоните са подходящи за разходка с кола в дъжда.

Американците, доколкото имаше впечатления, бяха направо пристрастени да карат по ирландските пътища, независимо дали вали или не, все едно никога през живота си не са виждали обрасли с трева ливади.

Като имаше предвид времето, завърза косите си с черна панделка и метна яке през рамо, преди с плавна крачка да се спусне долу.

Беше свикнала мъжете да я чакат.

Шон си подсвиркваше и доизмиваше последните чинии от обяда. Изненада се, че Тревър, противно на очакванията ѝ, не си отморвяваше краката в кухнята и не пиеше от кафето, с което сякаш живееше.

— Тревър излезе ли от кръчмата?

— Не мога да ти кажа. Чух го да споменава на Брена, че трябва да завърти няколко телефона. Това беше, преди да се качиш, за да смениш бойната си украса.

Тъй като на забележката му не си струваше да отговаря, тя влезе в салона, но завари Ейдан сам, готов да заключи.

— Да не си го изритал и да си го накарал да чака в колата?

— А? О, Тревър ли? Не. Май спомена нещо, че трябва да се обади на някого.

Тръпка премина през цялото й тяло, чак до красиво лакираните й нокти на краката.

— Тръгнал е?

— Предполагам, че веднага ще се върне. Понеже и без това чакаш, заключи ти. Погрижи се да си навреме тук, Дарси.

— Но...

Тя едва успя да произнесе само тази сричка, което нямаше особено значение, защото Ейдан вече бе излязъл.

Тя никога не чакаше. Имаше нещо направо нередно тя да е готова, а мъжът да не крачи напред-назад и да не поглежда постоянно часовника. Това установяваше напълно погрешен тон.

По-скоро озадачена, отколкото раздразнена, понечи да се качи в жилището си и да забрави уговорката. В този момент вратата се отвори и вътре влязоха множество капки дъжд и Тревър.

— А, добре — готова си. Извинявай, забавих се.

Стоеше, придържаше вратата и се усмихваше нехайно. Смаяното, леко гневно изражение на лицето й бе доста близо до онова, което очакваше. Беше сигурен, че всички мъже, с които е имала работа, чакаха, въздишайки, тя да се появи.

Твой ред е да предприемеш крачка, прекрасна — помисли си той.

— Държа на времето си, ако ти не държиш на твоето.

Мина край него, погледна го остро и пристъпи навън в дъжда.

— Времето е голям проблем. — Стоеше и я предпазваше, доколкото бе възможно, от дъжда, докато тя заключваше вратите на кръчмата. — Всеки иска част от него. Ето, аз например искам сега два часа да съм далеч от телефони и всевъзможни въпроси, които чакат отговор.

— Тогава няма да задавам никакви въпроси.

Отведе я до колата и изчака да се настани. Чудейки се колко още ще се гневи, заобиколи и седна зад кормилото.

— Дали да не тръгнем на север? Оттам да хванем пътя край морето, а после... Ще видим.

— Воланът, а и портфейлът, са твои.

Той се отдели от бордюра.

— Всички твърдят, че да се загубиш из Ирландия е част от престоя тук.

— Не допускам, че на човек, тръгнал към определена цел, ще му се стори очарователно.

— За щастие нямам такава в момента.

Дарси се настани по-удобно. Хубавата, просторна кола миришеше приятно, независимо че бе взета под наем. Е, няма да е тежко изпитание, предположи тя, да се повози из дъжда в луксозна кола с привлекателен мъж. Който, освен това, плащаше за привилегията.

— Вероятно винаги определяш крайната си цел, преди да предприемеш първата крачка.

— Намерението — поправи я той. — А това е различно.

— И намерението ти днес е да огледаш близката околност и да добиеш впечатление що за хора биха идвали в залата ти и как точно ще стигнат до нея.

— Да, това е едно от намеренията ми. Другото е да прекарам два часа с теб.

— Много умно намери начин да постигнеш и двете наведнъж. Като пътуваш нататък — продължи тя, — ще стигнеш до Дънгарван. Ако хванеш пътя покрай морето, ще стигнеш Уотърфорд, а ако поемеш на север, ще стигнеш до планините.

— Ти къде би искала да отидем?

— О, аз само те придружавам по време на разходката, нали? Туристите често обичат да се отбиват в Ан Рин — между нашето селце и Дънгарван. То е малко рибарско селище, където продължават да говорят келтски. Не е нещо особено, но има чудесен изглед към скалите и планините, а туристите често го посещават, защото намират за очарователно да слушат как непринудено се говори древният език.

— А ти говориш ли келтски?

— Малко, но не достатъчно, за да проведе истински разговор.

— Жалко, че такива неща се губят.

— Разсъждаваш така, защото гледаш на нещата от сантименталната им страна. С английския е много по-лесно. Докато бях в Париж, винаги се намираше някой, който знае достатъчно

английски, за да ме разбере. Едва ли бих намерила някой, който да знае келтски.

— Не си сантиментална относно ирландските неща, а, Дарси?

— Ти сантиментален ли си за американските?

— Не — отвърна той след известна пауза. — Приемам ги за даденост.

— Точно за това говоря. — Загледа се как се лее дъждът и как променящата се светлина започва да оцветява краищата на сивите облаци в светли тонове. Скоро ще престане да вали. Може да видиш дъга, ако обичаш такива неща.

— Обичам ги. Какво ти доставя най-голямо удоволствие в Ардмор? В мястото, където се намиращ.

— Мястото ли? — Не си спомняше някога да са ѝ задавали подобен въпрос и се изненада, че е готова с отговора. — Морето. Настроенията му, миризмата му, усещането за него във въздуха. Сутрин то излъчва мекота. А е стихия по време на буря.

— Пък и шумът му — промърмори Тревър. — Все едно тупти сърце.

— Звучи поетично. По-скоро бих очаквала Шон да го каже, а не ти.

— Третата част от легендата... Скъпоценни камъни от дълбините на морето.

— А, да. — Стана ѝ приятно, че спомена легендата. Напоследък доста мислеше за нея. — А тя ги оставила да се превърнат в цветя, с които не можела да купи дори вечеря за семейството си. Изпитвам огромно уважение към гордостта, но не и когато е на такава висока цена.

— Ти би заменила гордостта си срещу хубави камъчета, така ли?

— Не. — Дари го с лукава и уверена усмивка. — Ще намеря начин да запазя и двете.

Ако някой успее, мина му през ума, това би била Дарси. Зачуди се защо изпита раздразнение.

През облациите си пробиха път слънчеви лъчи и капките от все още сипеция се дъжд засияха, пречупвайки светлината в нежните, преливащи тонове на блестящата вътрешност на раковина. По небето се разляха искрящи, вълшебни цветове и оформиха три дъги. На

Тревър му се стори, че въздухът направо разцъфтява като красиво, изящно цвете, лист по лист.

Впечатлен, спря колата наред пътя и се загледа в трите цветни арки, очертани на фона на синьото небе.

На Дарси ѝ бе по-интересно да наблюдава него. Все едно виждаше как постепенно се сваля щит. А под него, скрити зад външната строгост, се показаха финес и доброта, за които не бе подозирала, че съществуват. Трогна се от изражението, с което наблюдаваше красивата игра на светлината, неподправеното удоволствие в сияещите му очи направо я заплени.

Извърна се към нея и ѝ се усмихна ослепително — тя се поддаде на порива си. Наведе се към него, обви лицето му с ръце и го целуна бързо и леко, приятелски, точно каквато бе усмивката му.

— За късмет — обяви тя и се облегна назад. — Сигурно има някакво суеверие, свързано с дъги, целувки и късмет.

— Да, би трябвало да има. Хайде да видим къде ще ни отведат. Имам предвид дъгите — обясни той в отговор на въпросително вдигнатите ѝ нагоре вежди. — Знам накъде водят целувките, а късметът ми е доста добър напоследък.

Зави по тесен черен път. Далеч от брега, но далеч и от планините; нивите пред тях се стелеха мокри и зелени. Тук-там се забелязваха сиви каменни стени, групички дървета в по-тъмнозелен цвят. Мерна му се къщурка с кремави стени и сламен покрив, почти като онази на Хълма на феите. Стадо овце, като разпръснати бели петна, довършваше впечатлението, че гледа картичка.

И над всичко това, високо горе в бледото небе, три цветни арки.

Прибра гюрука и се засмя, когато Дарси изруга заради водата, стекла се вътре. Въздухът ухаеше на свежо и чисто и сякаш допълваше аромата на кожата ѝ.

Пътят пое нагоре и тогава той го видя. Тъмно, сиво и малко плашещо на фона на морето. Само три от стените на постройката стърчаха, четвъртата се бе срутила отдавна. Ала дори руините бяха предизвикателни и сред спокойната околност напомняха паметник на пролятата кръв, на мощта, на бляновете.

Сви от пътя и спря колата.

— Хайде да отидем да го видим.

— Кое? О, Тревър, това е само една развалина. На такива ще се натъкнеш зад всеки завой в Ирландия. Има далеч по-хубави, ако те интересуват подобни неща. Например параклисът или катедралата в Ардмор.

— Но тази сега е тук, а и ние също. — Пресегна се да отвори вратата. — Точно такива неща привличат хората насам.

— Само лишените от здрав разум да прекарат ваканцията си на място с приличен плувен басейн в петзвезден хотел. — Мърморейки тихо, слезе, въздъхна и го последва. — Поредната руина от замък или крепост, вероятно съборена от хората на Кромвел, защото очевидно много им е допадало да рушат или горят.

Тревата бе влажна и тя се зарадва, че се бе сетила да обуе ботуши и понеже знаеше какво оставят из нивите овцете и кравите, внимаваше къде стъпва.

— Няма никакъв знак, никаква табела, нищо. Просто се издига тук.

Дарси наклони глава, но прецени, че е по-добре да се пошегува, отколкото да прояви раздразнение.

— А според теб какво трябва да прави, освен да стърчи?

Той положи ръка на камъните и погледна нагоре.

— Колко ли мъже, питам се, са били нужни, за да се построи това? И за колко време? Кой е заповядал да се изгради и защо? Служило е и за подслон, и за убежище. — Пристъпи навътре и за да му угоди, Дарси го последва.

Сред изпопадалите камъни бе израсла буйна и жилава трева. Останалите отдавна без покрив стени, изложени на природните стихии, бяха мокри от скорошните бури. Окото му на строител различаваше къде са били етажите; дивеше се на големината на вече изпочупените греди.

— Сигурно е имало постоянно течение, а е и миришело — обади се Дарси.

Светлината отново се промени: стана по-силна, но той продължаваше да вижда дъгите в небето.

— Къде отиде романтиката ти?

— Ха! Съмнявам се доколко романтично са го намирали жените, които е трябвало да готвят, да чистят и да раждат деца тук. По-вероятно са се чудели как да оцелеят.

— И са успели. И не само те. Целият народ, страната. Това е магията, която привлича хората насам. Магията, която не долавяш, защото те заобикаля отвсякъде.

— Това е история, не магия.

— То е и история, и магия. Именно затова строя тук, затова дойдох.

— Голяма амбиция.

— А защо да бъде малка?

— Виж, с това съм напълно съгласна. И понеже такава амбиция включва и кръчмата на Галахър, ще направя всичко по силите си, за да ти помогна да я осъществиш.

— Искам да поговоря с теб по въпроса. Но ще стане друг път.

— Защо не сега?

— Защото сега ми е нужен малко повече късмет.

Все ръцете ѝ и сплете пръсти с нейните. Този път не я притегли към себе си, а пристъпи към нея.

— Когато се намираш сред древен замък, с три дъги над главата, според мен това е на голям късмет.

— Според мен оплиташ митовете. Късметът е в края на дъгата.

— Ще рискувам тук.

Докосна устните ѝ със своите — леко и дружелюбно — както тя постъпи преди малко. Хареса му веселото пламъче, появило се в очите ѝ, и отново я целуна — малко по-настойчиво и по-топло.

— Винаги съм чувал да се казва, че вълшебството задейства след третия път — промърмори той и отново впи устни в нейните.

По-бързо, по-дълбоко и по-разпалено. Нарочно направи промяната: поставяше на изпитание и двамата.

Тя откликна, сякаш бе знаела и само бе изчаквала. Устните ѝ се отвориха под неговите. Не се предаваха, а изискваха. Срецаха се равен с равен, жажда с жажда. Пръстите им се преплетоха здраво и образуваха стегнати юмруци, които крепко се стискаха; подразбираше се никак си, че пусне ли се един от двамата, ще се устремят слепешком към следващата крачка.

Сърцето ѝ биеше до неговото, това го изпълни с вълнение и кръвта му закипя.

Беше невероятно и шеметно, бе така диво, така близо до варварското. У нея започваше да бушува буря, която напираше да бъде

освободена и да се развилнее. И, Господи, как искаше тя това да се случи, дори накрая да се озове натъртена и наранена.

Тук и сега. Какво значение имаше къде се намират или кои си?

Когато устните му се откъснаха от нейните, за да плъзнат към слепоочията ѝ, да докоснат косите ѝ, да останат за миг прилепени към тях, сладостта на жеста, след демонстрираната страст, я разтърси и я накара да се почувства слаба. Но и извика предпазливостта ѝ да се върне.

— Ако подобни действия под дъгата носят късмет — обади се Дарси, — двамата сме уредени до края на живота си.

Той нямаше сили да се засмее, нито на отговори с някоя шега. Нещо започваше да се надига у него: нещо сложно, бушуващо от желания.

— Колко пъти си се чувствала по този начин? — Преди да успее да му отговори, той пусна ръцете ѝ и положи длани върху раменете ѝ, за да я отдалечи, така че очите им да се срещнат. — Отговори ми откровено. Колко пъти си се чувствала така, както се чувстваш в момента?

Можеше да го излъже. Знаеше, че я бива да подмята небрежно лъжи. Ала само когато нямаше значение. Сега очите му бяха напрегнати, прави и, както ѝ се стори, малко ядосани. Откри, че не е в състояние да го вини за това.

— Не мога да кажа, че съм изпитвала подобно нещо, ако не броим снощи.

— Нито пък аз. Нито пък аз — повтори той. Пусна я и закричи напред-назад. — Върху това трябва да се помисли.

— Тревър, и двамата сме наясно, че колкото е по-горещ пламъкът, толкова по-бързо припламва, но и по-бързо угасва.

— Вероятно. — Сети се за Гуен и думите, които изрече пред него. — И двамата вероятно добре го знаем.

— Да. — Точно както и двамата приемаха, че не са в състояние да се влюбят. Прав е, помисли си тя. Представляваха тъжна двойка. — Знаем го — съгласи се. — Както и двамата сме наясно, че ще спим заедно, преди да приключи тази история, но някои неща са малко объркващи. Делови неща.

— Бизнесът няма нищо общо с това.

— Разбира се, и така е редно да бъде. Но понеже имаме и делови взаимоотношения, а и взаимни професионални интереси, които засягат семейството ми, се налага да обсъдим и да постигнем споразумение по някои въпроси, преди да скочим в леглото. Желая те и възнамерявам да те имам, но при известни условия.

— Какво, по дяволите, искаш? Договор ли?

— Нищо чак толкова официално и не ми дръж подобен тон. Просто си раздразнен, че кръвта между краката ти не се е охладила и не ти първи се сети да поставиш условия.

Той понечи да каже нещо, но се отказа и извърна глава. Права беше, да я вземат дяволите.

— Значи ще се разберем какво искаме и какво очакваме от личните си взаимоотношения. Ще ги държим отделно и напълно, независимо от деловите.

— Точно така. И, както отбеляза, това трябва да се обмисли. Вероятно смяташ, че спя с всеки, когото намирам за привлекателен или ми е под ръка. — Тонът ѝ бе хладен. Той се обърна да го погледне. — Но не е така. Внимателна и придирчива съм. И трябва да изпитвам известна симпатия към един мъж, помежду ни да цари определено разбирателство, преди да го отведе в леглото си.

— Дарси, след час, прекаран в твоята компания, вече знам, че и аз съм придирчив. — Върна се при нея. — Харесваш ми и започвам да те разбирам. И когато му дойде времето, взаимно ще се отведем в леглото.

Тя се отпусна и се усмихна.

— Според мен току-що проведохме доста сериозен разговор. Не бива обаче да го превръщаме в навик, за да не се изплашим взаимно. А сега със съжаление трябва да ти напомня, че е време да ме отведеш обратно.

Подаде му ръка.

— Следващия път ще те разходя по крайбрежия път.

— Следващия път ще ме изведеш на вечеря със свещи, ще ме почерпиш с шампанско и ще целуваш ръката ми. — Вдигна поглед нагоре и видя избеляващите дъги, докато крачеха по мократа трева. — Но отивайки към ресторанта, може да минем по крайбрежия път.

— Звучи ми като приемлива сделка. Осигури си свободна вечер.

— Ще се заема със задачата.

ГЛАВА 7

Отново настъпи топло, сухо време и небето и морето се обагриха в наситено синьо, подсказващо за настъпващото лято. Вече се появяваха бели, пухкави и безобидни облаци, а цветята из Ардмор поемаха слънчевата светлина, както преди попиваха дъжда. Кръглата кула хвърляше дълга стройна сянка над гробовете, над които бдеше. А високо горе на скалите вятърът димпеше на нежни вълни водата в кладенеца на свети Деклан.

Кучета преследваха зайци из полята, а птиците не преставаха да пеят в хор ден след ден.

В селцето мъжете работеха по ризи с навити ръкави и ръцете им почервенияха от слънцето. Тревър наблюдаваше как се оформя конструкцията на сградата му: гредите и тухлите изграждаха здравото скеле на мечтата му.

С напредването на строежа нарастваше и публиката. Старият господин Рейли се отбиваше на обекта всеки ден в десет, човек направо можеше да си сверява часовника по него. Донасяше сгъваем стол, а козирката на шапката пазеше очите му от слънцето. Носеше си и термос с чай за компания. Седеше и наблюдаваше или подремваше, но точно в един ставаше, сгъваше стола и се отправяше към къщата на правнучката си да обядва.

Доста често го придружаваше някой от приятелите му и двамата наблюдаваха хода на строителните работи, докато играеха шах или карти.

Тревър започна да го възприема като талисман на строежа.

От време на време се появяваха и деца и сядаха в полукръг около стола на господин Рейли. Широко отворените им очи проследяваха как някоя стоманена греда се люлее във въздуха, преди да легне на мястото си. Понякога одобрително ръкопляскане приветстваше събитието.

— Това са праправнуците на господин Рейли и техни приятели — обясни Брена на Тревър, когато той сподели опасенията си, че

децата стоят толкова близо до строежа. — Няма да се отдалечат от стола му.

— Праправнуци ли? Значи наистина е толкова стар, колкото изглежда.

— Миналата зима навърши сто и две. Родът Рейли са дълголетници, макар баща му да почина на деветдесет и шест, мир на праха му.

— Невероятно. И колко праправнуци има?

— Ами, чакай да помисля. Петнадесет, не... шестнадесет. Ако не ме лъже паметта, миналата зима се роди още едно бебе. Не всичките живеят тук.

— Шестнадесет! Милостиви Боже!

— Е, все пак имаше осем деца и шест са още живи. Дариха го, струва ми се, с тридесетина внуци, но не съм броила по колко деца имат те. Двама от правнуците му и мъжът на една от внучките му работят за теб на строежа.

— Не е имало начин да не наема някой от тази многобройна фамилия.

— Всяка неделя след църква ходи на гроба на съпругата си Лизи Рейли. Били са женени петдесет години. Носи същия разкривен сгъваем стол, сяда и стои при нея два часа — разказва й всички клюки от селото и новини в семейството.

— Кога е починала?

— Има вече двадесет години.

Седемдесет години, посветени на една жена! Поразително, помисли си Тревър. И насърчаващо. За някои.

— Господин Рейли е много мил човек — добави Брена. — Ей, Деклан Фицджералд, внимавай с дъската да не вземеш да цапардосаш някого по главата — подвикна тя и тръгна да помага при пренасянето.

Тревър за малко да я последва. Смяташе да прекара по-голямата част от деня на строежа: да пренася, да кове, да сглобява. Шумът от пневматичните чукове и компресорите се смесваше с постоянното боботене на бетонобъркачката и опияняваше младата публика. На стола си господин Рейли пиеше чай. Импулсивно Тревър се насочи към него.

— Как ти се струва?

Старецът се загледа как Брена поставя дъската на място.

— Според мен строиш здраво и знаеш кого да наемеш. Майк О'Тул и хубавата му щерка си разбират от работата. — Рейли насочи избелелите си очи към лицето на Тревър. — Както и ти, млади Магий.

— Ако времето се задържи, ще приключим с покрива по-рано от предвиденото.

Обветреното лице на Рейли се набръчка от появилата се на устните му усмивка. Сякаш тънка бяла хартия се разтегли върху камък.

— Ще го направиш, когато му дойде времето, момко. Така стават нещата. Приличаш на прачичо си.

Веднъж същото му каза — макар и предпазливо — баба му. Тревър се замисли и се наведе, та да не се налага Рейли да извива врат.

— Много приличаш на Джон, Тревър. На брата на дядо ти, които умря съвсем млад. Затова е трудно на дядо ти да... Трудно му е.

— Наистина ли?

— О, да, познавах Джони Магий, както и дядо ти. Красавец беше Джони със сиви очи и чаровна усмивка. И строен — същинска тръстика. Какъвто си и ти.

— Какъв беше?

— Тих и дълбок. Все мислеше за нещо, а чувствата му бяха отдадени на Мод Фицджералд. Искаше само нея и почти нищо друго.

— А намери смъртта си на война.

— Да, така беше. Много млади мъже загинаха през 1916 година из полята на Франция. А и тук също, по време на нашата война за независимост. А и къде ли още не, ако се замисли човек. Мъжете влизат в битки, а жените чакат и плачат. — Положи костеливата си ръка върху главата на едно от децата, седнало до него. — Ирландците знаят, че такъв е кръговратът. Както го знаят и възрастните. А аз съм и възрастен и ирландец.

— Познавал си дядо ми, казваш.

— Да. — Рейли се облегна назад с чашата чай в ръка и изпружил мършавите си крака, ги кръстоса при глезените. — Денис бе по-як тип от брат си и много по-склонен да погледне на километър напред по пътя, по който е поел. Вечно недоволен бе Денис Магий, ако не възразяваш да се изразя така. Ардмор не бе място за него и той отърси прахта на селцето от краката си при първа възможност. Чудя се дали е намерил каквото търсеше, пък и удовлетворение най-после.

— Не знам — отговори Тревър искрено. — Не бих казал, че беше особено щастлив човек.

— Съжалявам. Онези, които са около нещастните, обикновено трудно успяват да бъдат щастливи. Булката му, доколкото си спомням, беше тиха и скромна. Мери Клуни — бяха десет деца, ако може да се вярва на паметта ми. Семейството им обработваше земя в Олд Париш.

— Струва ми се, че доста добре си спомняш.

Рейли се засмя.

— О, умът не ми изневерява. Само тялото ми малко трудно се надига напоследък. — *Това момче, прецени Рейли, иска да разбере откъде произхожда. И защо да не го иска?* — Ще ти кажа още, че детето, което порасна и стана твой баща, беше красиво. Много пъти съм го виждал да върви по пътя, хванал ръката на майка си.

— А ръката на баща си?

— Е, не чак толкова често, но от време на време. Денис здравата се бе захванал да си изкарва прехраната и да отдели пари за пътуването до Америка. Надявам се да са имали добър живот там.

— Имаха. Дядо ми искаше да строи и се занимаваше със строителство.

— Било му е достатъчно. Помня баща ти, младия Денис, когато се върна по тези места, пораснал — вече му бяха поникнали мустаци. — Рейли замълча да си налее още чай от термоса. — Добре изглеждаше, имаше приятни маниери сърцата на доста от местните моми трепнаха. — Намигна. — Както стана и с твоята поява. Но поне по онова време не пожела да остави нищо след себе си. Твоят избор е друг. — С чаша в ръка Рейли описа широк кръг към сградата. — Чудесно е, че си решил да изградиш нещо тук, нали?

— Да.

— А Джони искаше само къщурка и момичето си, но войната го погуби. След пет години майка му се спомина с разбито сърце. Трудно е, не мислиш ли, човек постоянно да живее в сянката на умрелия си брат?

Тревър погледна отново избелелите пронизателни очи. Мъдър стар мъж, но след като е живял над век, няма начин да не е помъдрял, помисли си той.

— Вероятно. Неслучайно е избягал на пет хиляди километра, за да се избави.

— Вярно. Много по-добре е сам да изградиш нещо. — Кимна, този път някак одобрително. — Както казах — приличаш на него, на отдавна починалия Джон Магий. Същите скули, същите очи. А когато зърна Мод Фицджералд, тя се настани направо и сърцето му. Вярваш ли в романтиката и във вечната любов, млади Магий?

Тревър хвърли поглед нагоре към прозорците на Дар си, после отново го насочи към Рейли.

— На някои се случва.

— Трябва да вярваш, за да ги получиш. — Рейли намигна и подаде чашата си на Тревър. — Онова, което се изгражда, невинаги е от дърво или камък, но пак издържа на времето. — Пресегна се и пак положи ръка върху главата на седналото близо до него дете. — И остава дори след това.

— Някой се справят по-добре с дървото и камъка — подхвърли Тревър и разсеяно отпи от чашата. Дъхът му секна, а зрението му се замъгли. — Господи — успя да промълви той, докато щедрата глътка уиски изгаряше гърлото му.

Рейли се засмя гръмко и чистосърдечно, а сбръчканото му лице порозовя от удоволствие.

— Какво е чаша чай, момко, ако в нея няма и нещо ирландско? Да не би там в Америка така да си разредил кръвта си, че да не можеш да се справиш с едно питие?

— Обикновено не пия в единадесет сутринта.

— Какво общо има часовникът?

Този човек, рече си Тревър, изглежда стар, колкото Мойсей, а вече час се налива с чай, обилно смесен с алкохол. За да не се изложи, Тревър допи чашата. За награда получи широка, одобрителна усмивка.

— Бива те, млади Магий. Бива те. И защото е така, ще ти кажа следното: прекрасната мома Галахър не би се задоволила с нищо по-малко от решителен и умен мъж с гореща кръв. Според мен ти отговаряш на всички условия.

Тревър подаде обратно чашата на Рейли.

— Тук съм само за да построя залата.

— Щом е така, ще добавя още нещо: твърдят, че младите не оценяват младостта. Ако ме питаш, те направо я пропиляват. — Наля си още чай. — И ще се наложи аз да се оженя за нея. — Докато

отпиваше, в очите му заиграха весели пламъчета. — Действай живо, момко. Имам голям опит с жените.

— Ще го имам предвид. — Тревър се изправи. — А с какво се е занимавал Джон Магий, преди да отиде на война?

— За прехраната ли имаш предвид? — Рейли се изненада от неведението на Тревър, но не го коментира. — Падаше си по морето. Бе отдал сърцето си на водната шир, на Мод и на нищо друго.

— Благодаря за чая — кимна Тревър и тръгна към работниците.

Прескочи обяда. Предстояха му прекалено много телефонни разговори, очакваше и факсове. Един час, прекаран в крчмата, за да се любува на Дарси, беше доста време. Пък и се надяваше тя да се озърта за него, да се чуди дали ще дойде. Ако я разбираше, както му се струваше, тя ще очаква той да се появи, ще смята, че му е необходимо да отиде там. И ще се раздразни от отсъствието му.

Така е добре, прецени Тревър, влизайки в къщурката. Искаше да я извади от релсите. Небрежната ѝ самоувереност представлява страховитото оръжие. А и арогантността ѝ не е малка. Но, по дяволите, и двете му се струваха невероятно привлекателни.

Развеселен от себе си, се отправи направо към кабинета. Прекара тридесет минути в разрешаването на делови въпроси. Славеше се с уменията си да изключва всякакви други мисли и да се съсредоточи върху работата в момента. Тъй като спомените на Рейли все още витаеха в съзнанието му, а мисълта за Дарси не го напускаше, тази му способност му бе по-необходима от всякога.

Справи се с текущите проблеми, изпрати факсовете и приключи с електронната поща; после се съсредоточи върху новия проект, който се оформяше.

Време е, прецени той, да положи основите. Вдигна телефона и звънна в крчмата. Остана доволен, че чу гласа на Ейдан. Тревър винаги предпочиташе да работи с шефа на компанията. Или — в конкретния случай — с главата на семейството.

— Трев е.

— Ха, очаквах по това време да седиш на някоя от масите ми.

Ейдан говореше високо, за да надвие обичайната обедна глъчка. Тревър си представи как с едната ръка продължава да налива халбите,

докато разговарят. Дочу далечния дрезгав смях на Дарси.

— Наложил се да свърша това-онова. Бих искал да се срещна с теб и семейството ти, когато ви е удобно.

— Срещаш ли? За залата?

— Отчасти. Ще ми отделите ли час между двете смени?

— О, не виждам защо не. Днес ли?

— Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Чудесно. Ела у дома тогава. Свикнали сме да провеждаме семейните срещи около кухненската маса.

— Много съм ти благодарен. Ще помолиш ли и Брена да дойде?

— Да. — Отклонява я от работата ѝ, помислил си Ейдан, но не го коментира. — Ще се видим по-късно.

Около кухненската маса. Тревър си припомни някои срещи на неговото семейство, проведени по същия начин: преди първия му учебен ден, когато замина за летен лагер, в навечерието на изпита му по кормуване и така нататък. Всички етапи, свързани с израстването му, както и на сестра му се обсъждаха там. Около кухненската маса се налагаха сериозни наказания и се раздаваха щедри похвали.

Странно, сети се той сега, но когато развали годежа си, го съобщи на родителите си, докато седяха в кухнята. Пак там им каза какви планове крои за залата в Ардмор, за намерението си да замине за Ирландия.

И, даде си сметка той, докато пресмяташе колко е часът в Ню Йорк, най-вероятно родителите му да се намираха там и в момента. Вдигна телефона и звънна.

— Добро утро, домът на семейство Магий.

— Здравей, Ронда. Трев се обажда.

— Господин Тревър. — Икономката на семейството никога не го бе наричала по друг начин, дори когато заплашваше, че ще го пребие от бой. — Добре ли се чувствате в Ирландия?

— Много добре. Получи ли картичката ми?

— Да. Знаете колко обичам да получавам картички от вас. Точно вчера казвах на готвачката как господин Тревър никога не забравя колко се радвам на нови картички за албума си. Наистина ли всичко е толкова зелено?

— Още по-зелено. Трябва да дойдеш и да видиш с очите си, Ронда.

— О, знаете, че няма да се кача на самолет, освен ако някой не опре пистолет в главата ми. Родителите ви закусват в момента. Страшно ще се зарадват да ви чуят. Изчакайте за момент. И се грижете за себе си, господин Тревър, по-скоро се връщайте.

— Непременно. Благодаря.

Изчака, представяйки си как стройната черна жена в безупречно колосана престилка крачи бързо по белия мраморен под, минава край картините, антиките и цветята и отива в задната част на елегантния апартамент. Никога не би използвала вътрешния телефон, за да съобщи, че той се обажда. Такива семейни новини се съобщават лично.

Кухнята ухае на кафе, пресен хляб и виолетки любимото цвете на майка му. Баща му е разтворил вестника на финансовия раздел. Майка му чете редакционните статии и се ядосва за състоянието на света и налагащото се тесногърдие.

— Трев! Детето ми, как си?

— Добре съм. Почти толкова добре, колкото звучиш и ти. Надявах се да ви хвана, докато закусвате с татко.

— Ние сме хора с изградени навици. Но твоето обаждане е още по-прекрасен начин да се започне денят. Каж ми какво виждаш.

Това бе стара, привична игра. Той се изправи и отиде до прозореца.

— Къщурката има предна градина. Невероятна е за толкова малко място. Който я е оформил, е знаел точно какво иска. Прилича на... градина на магьосница. От онези — добрите, които помагат на девойките да развалят лошите магии. Цветята са скупчени едно до друго, с различни цветове, форми и аромати. Зад тях се издига жив плет, по-висок от мен. Отвъд него е пътят — тесен и целия на бабуни. Зъбите ти започват да тракат, ако караш с повече от петдесет километра в час. После са хълмовете — невероятно зелени; спускат се към селцето. Пълно е със сламени покриви, бели къщи и спретнати улици. Виждам камбанарията на черквата, а в далечината — кръгла кула. Скоро ще я посетя. Всичко е заобиколено от морето. Днес е слънчево и светлината се отразява в синята вода. Наистина е страшно красиво.

— Очевидно. Изглежда си щастлив.

— Защо да не съм?

— Ами не съм те чувала да говориш така отдавна. Сега ще ти дам да поговориш с баща ти, вече ми прави знаци. Сигурно искаш да обсъдиш нещо делово с него.

— Мамо... — В главата му се въртяха толкова много неща от сутрешния разговор с възрастния мъж, заобиколен от потомците си. Изрече онова, което най-силно напираше в него. — Липсваш ми.

— О... Виж какво направи! — тя подсмръкна. — Поговори с баща си, докато си поплача малко.

— Е, поне за малко я отвлече от статията за оръжията, която четеше — избумтя напористият глас на Денис Магий в слушалката. — Как върви бизнесът?

— По график, в бюджета.

— Радвам се да го чуя. Ще удържиш ли така нещата?

— Най-вероятно. Ти, мама, Доро и семейството ѝ си оставете една свободна седмица следващото лято. Хубаво е всички Магий да бъдат тук за първото представление.

— Обратно в Ардмор... Никога не съм си представял отново да отскоча до там, признавам. От докладите съдя, че не се е променило особено.

— Така и трябва да бъде. Ще ти изпратя нови сведения за проекта, но не се обаждам за това. Татко, посещавал ли си някога къщурката на Хълма на феите?

Настъпи пауза, после се чу въздишка.

— Да.

— Любопитно ми беше да узная нещо за жената, сгодена за чичо. Вероятно защото баща ми така рядко говореше за него.

— И какво откри?

— Че Джон Магий е умрял като герой, преди да има възможност да поживее и на дядо това му е било много неприятно.

— Тежки думи, Трев.

— И той бе тежък човек.

— Не споделяше какво изпитва към брат си, към семейството си. Никога не съм го разпитвал. Какъв смисъл имаше? И без това рядко споделяше чувствата си за нещата тук, а още по-малко за онова, което е оставил зад гърба си в Ирландия.

— Извинявай. — В тона на баща си долавяше умора, леко раздражение. — Не биваше да повдигам въпроса.

— Глупаво е да си мълчиш. Така или иначе ще стои в съзнанието ти. А сега ти си в Ирландия. Като се връщам назад, виждам твърдата му решимост да стане американец и мен да възпита като американец. Тук искаше да направи кариера. В Ню Йорк имаше тази възможност. Всичко зависеше единствено от него.

Студен мъж, с твърд характер, който обръщаше повече внимание на главната си счетоводна книга, отколкото на семейството си. Но Тревър не виждаше смисъл да го сподели на глас, та нали баща му го знаеше по-добре от всеки друг.

Вместо това попита:

— Ти какво откри за себе си, когато отново посети тези места?

— Очарование, известна сантименталност, по-силна връзка, отколкото очаквах.

— Да, точно така е. Точно.

— Искях отново да се върна, но все възникваше нещо. Истината е, че съм градско чедо. Седмица, прекарана в провинцията, и ставам неспокоен. Ти и майка ти нямате нищо против да сте във вилата ни „Хамптън“ по-дълго, но аз не издържам. Не се подсмиввай, Каролин — обърна се Денис към съпругата си. — Не е възпитано.

Тревър отново се загледа през прозореца.

— Тук провинцията е доста по-различна.

— Определено. Две седмици в къщурката, която си наел, и ще откача. Не си падам по спокойната обстановка.

— Но все пак си гостувал и си видял Мод Фицджералд, нали?

— Да. Господи. Сигурно е било преди тридесет и пет години. Не ми се стори възрастна, но вероятно е била над седемдесетте. Помня, че се движете изящно, а не като възрастна жена. Предложи ми чай и кейк. Показа ми стара снимка на чичо. Държеше я в кафява кожена рамка. После ме придружи до гроба му. Той е погребан на хълма при руините и кръглата кула.

— Още не съм ходил натам. Но ще отида.

— Не помня точно за какво говорихме. Всичко бе толкова отдавна. Но си спомням нещо, защото ми се стори странно тогава. Стояхме над гроба му и тя хвана ръката ми. Каза, че онова, което излезе от мен, ще се върне обратно и ще промени нещата. Че трябвало да се гордея. Сигурно е имала предвид теб. По думите на хората била малко ясновидка... ако вярваш в такива неща.

— Озовеш ли се тук, започваш да вярваш в какво ли не.

— Така е. Една нощ, докато бях там, отидох да се поразходя по плажа. Готов съм да се закълна, че чух свиренето на гайди и видях мъж да прелита в небето на крилат бял кон. Бях изпил, разбира се, няколко халби в кръчмата на Галахър.

Баща му се засмя, но Тревър усети как студени тръпки пробягват по гърба му.

— Как изглеждаше?

— Галахър ли?

— Не, мъжът на коня.

— О, пиянско видение... Ето, майка ти прихна — промърмори Денис и Тревър наистина чу веселия смях на майка си.

— Ще те оставя да приключиш със закуската.

— Отдели малко време да се позабавляваш, докато си там. Изпрати ми сведенията при първа възможност, Трев, и всички ще помислим за следващото лято. Обаждай се.

— Непременно.

Затвори, но продължи да гледа замислено през прозореца. Видения, илюзии, действителност. Изглежда в Ардмор между тях няма голяма разлика.

Довърши каквото успя, преди Ню Йорк да се е разбудил и тръгна на разходка до гроба на Джон Магий.

Имаше вятър, а гробовете бяха стари. От слягането на почвата много от надгробните камъни се бяха наклонили или бяха паднали. Плочата на Джон Магий стоеше изправена, като войника, какъвто той е бил. Издълбаният дълбоко надпис в обикновения камък, макар и обрулен от ветровете, се четеше ясно.

ДЖОН ДОНАЛД МАГИЙ

1898–1916

Прекалено млад, за да умре като войник

— Майка му, съкрушена от мъка, пожела да го надпишат така — обясни Карик, като се надигна, за да застане до Тревър. — Според мен човек винаги е прекалено млад, за да умре като войник.

— Откъде знаеш, че е поискала да го надпишат така?

— О, малко са нещата, които не знам, и още по-малко онези, които не успявам да узная. Вие, смъртните, издигате паметници на умрелите. Намирам го за интересен обичай. Доста човечен. Камъните и цветята са символи и на трайното, и на тленното, нали? А ти защо дойде тук, Тревър Магий? Защо посещавааш онези, които никога не си познавал?

— Кръвна връзка, предполагам. Не знам. — Раздразнен, той се обърна към Карик. — Какво, по дяволите, си ти?

— Мен ли имаш предвид? Приличаш повече на майка си, отколкото на дядо си, затова вече си наясно с отговора, дори ако разводнената ти американска кръв не приема очевидното тук. Пътувал си, нали? Бил си на много места и си видял повече от мнозина на твоята възраст. Никога ли досега не си попадал на вълшебство по време на пътуване?

Определено искаше да прилича по-скоро на майка си, отколкото на дядо си. Но все пак заяви:

— Никога не съм разговарял с призраци или духове.

— Говорил си с Гуен, така ли? — Веселите пламъчета в очите на Карик изчезнаха и синевата им притъмня. Сграбчи ръката на Тревър, който усети как го залива топла вълна от енергия. — Какво ти каза тя?

— Мислех, че знаеш. Или можеш да узнаеш.

Карик рязко го пусна и се извърна. С бързи, отривисти крачки започна да се движи напред-назад по тревата край камъните. Въздухът около него направо свистеше от цветни искри.

— Единствено тя има значение за мен, но и е единственото, което не успявам да видя ясно. Знаеш ли ти, Магий, какво е да желает някого с цялото си сърце, с всичко в теб, и никога да не се домогнеш до него?

— Не.

— Направих грешка. Това е огромна рана върху гордостта ми, не се подвеждай. Не бе само моя грешка. И тя не постъпи правилно. Но сега няма никакво значение на кого се пада по-голямата вина. — Спря, закрачи обратно. Въздухът някак си застина. — Довери ми какво ти каза.

— Говореше за теб, за любовта, и съжали за страстите, които обземат плътта и я горят. Липсваш й.

Очите на Карик заблестяха от обхваналите го чувства.

— Ако тя... Ако говорите пак, кажи й, че я чакам и откакто се срещнахме за последен път, не съм обичал друга.

Кой знае защо вече не му се струваше странно, че го молят да предаде съобщение на призрак.

— Непременно.

— Красива е, нали?

— О, да, много.

— Човек може да забрави да погледне отвъд красотата и да не вникне в сърцето. Аз постъпих така и ми струваше прескъпо. Ти няма да допуснеш същата грешка. Затова си тук.

— Тук съм, за да построя залата и да опозная корените си.

Възвърнал доброто си настроение, Карик пристъпи по-близо до Тревър.

— Ще постигнеш и двете, а и нещо повече. Прачицо ти беше чудесен млад мъж, малко мечтател си падаше. Имаше прекалено меко сърце за войник. Но замина да изпълни дълга си и остави любимата си.

— Познаваше ли го?

— Да, и двамата, макар само Мод да ме виждаше. Преди да заmine, му даде талисман да го пази.

Разпери пръсти и от тях се повеси верижка с малък сребърен диск.

— Сигурен съм, че тя би искала да го притежаваш.

Любопитството на Тревър надделя над предпазливостта и той се пресегна да го поеме. Среброто бе топло, сякаш бе носено до плът; написаното върху него бе избледняло.

— Какво значи?

— На келтски е и значи „Любов завинаги“. Даде му го и той предано го носеше. Ала войната, ако не по-силна от любовта, се оказа по-силна от талисмана. За разлика от брат си, който замина за Америка, той искаше да води простичък живот. Дядо ти искаше нещо повече и работеше енергично, за да го постигне. Достойно е за възхищение. А ти какво желаеш, Тревър Магий?

— Да строя.

— И това е достойно за възхищение. Как ще наречеш залата си?

— Не съм мислил. Защо?

— Нещо ми подсказва, че ще постъпиш правилно. Вземаш решенията си предпазливо. Именно затова продължаваш да живееш

сам.

Тревър стисна в длан сребърния диск.

— Харесва ми да живея сам.

— Вероятно е така, но никак не ти харесва да допускаш грешки.

— Вярно е. Предстои ми делова среща.

— Ще повървя с теб донякъде. Очаква ни чудно лято. Ако се заслушаш, ще чуеш как кука кукувицата. Предзнаменованието е добро. Желая ти успех на срещата и при Дарси.

— Благодаря, но и сам знам как да се справя и с двете.

— О, да, не се съмнявам. А и тя знае как да се справи с теб. Много се забавлявам с поведението и на двама ви през сегашния финален стадий на чакане, ако не възразяваш, че се изразявам така.

— Не съм част от твой план.

— Не става въпрос за план. Става въпрос за онова, което е и което ще се случи. Имаш да казваш по въпроса повече от мен, а си по-малък от мен.

Карик спря. Вече виждаше къщурката, кремавите ѝ стени, огрения от слънцето прозорец под сламения покрив, разпилените като дъги цветя.

— Някога тя излизаше да ме посрещне, а сърцето ѝ биеше лудо, очите ѝ сияеха. Страх и любов бяха така смесени, че никой от нас не успяваше да ги раздели. Бях толкова сигурен, че ще я зашеметя с подаръци и обещания, и никога не ѝ поднесох единственото, което имаше значение.

— Не получи ли втори шанс?

По устните на Карик се изписа горчива усмивка.

— Вероятно бих имал, стига да не бях чакал толкова дълго. Няма да предприема нищо повече, докато чакането не свърши. Справи се с Дарси, Магий, преди тя да се справи с теб.

— Говориш за моя живот — прекъсна го Тревър. — Той си е моя работа.

Пое надолу по склона на хълма към къщурката и колата си. Но не успя да се въздържи да не погледне назад.

Почти не се изненада, че Карик е изчезнал. Видя единствено зеления хълм и чу веселия, сладък повик на птица.

Кукувица, помисли си Тревър. Не му хрумваше какво друго да е.

Забрави за него, заповяда си той и продължи да крачи. Забрави за сантименталността към отдавна починали роднини и техните възлюбени, за срещи с Принцове на феи и послания от красиви призраци.

Предстоеше му да разрешава делови въпроси.

Ала постави верижката около врата си и пъхна сребърния диск под ризата — усети колко е топъл и как прилепва към сърцето му.

ГЛАВА 8

Събралиите се в позната обстановка винаги имат предимство. Тревър го разбра с влизането, но не виждаше как да го избегне. Не само къщата, но и селцето, графството и всъщност цялата страна бе територия на Галахърови. Щом няма начин да премести мястото на срещата в Ню Йорк, просто се налага да приеме положението.

А и бяха повече на брой. И по отношение на това не можеше да направи нищо.

Не че възразяваше да склучи сделка, ако шансовете не са на негова страна. Скритото предизвикателство носеше по-голямо удовлетворение от успеха.

Вече бе измислил как ще подходи. Въпросите, съмненията, евентуалното безпокойство от сблъсък с паранормалното трябваше да почакаат до приключването на работния ден.

Когато чукаше на вратата на Галахъровата къща, той вече представляваше компанията „Магий“. Това бе отговорност, но и привилегия, към която се отнасяше изключително сериозно.

Дарси отвори с дръзка усмивка и съвсем точно премери колко да наклони глава, че да демонстрира и арогантност, и добро настроение.

Господи, идеше му да я глътне наведнъж и да приключи. Вместо това вдигна вежди.

— Добър ден, госпожице Галахър.

— И на теб също, господин Магий. — Преднамерено предизвикателно пристъпи към него, вместо да отстъпи. — Искаш ли да ме целунеш?

Искаше да я погълне цялата.

— По-късно.

Леко отметна глава и тъмните ѝ къдрици се разпиляха по раменете.

— По-късно може и да не съм в настроение.

— Ще бъдеш, след като те целуна.

Сви рамене, въпреки че леко се подразни, и му даде възможност да влезе.

— Харесвам увереността в мъжете. В повечето случаи. Другите са в кухнята и те чакат. Нещо свързано със залата ли е?

— Отчасти.

Раздразнението ѝ нарастваше, но докато го водеше към задната част на къщата, продължи да говори с овладян глас.

— О, значи сме тайнствени. Е, сега вече със сигурност съм влюбена.

— За кой път ти е?

— Спрях да ги броя преди години. Толкова ми е непостоянно сърцето. А за теб?

— Все още нито веднъж.

— Жалко. Ето го самия Тревър Магий — обяви Дарси, като надвика разгорещения разговор около масата.

— Ако прекъсвам...

— Въобще не. — Ейдан се надигна и посочи с ръка Брена и Шон, които се гледаха навъсено. — Ако тези двамата не се е дърпат поне шест пъти в седмицата, така се разтревожаваме, че звъним на лекаря.

— Обеща да оставиш детайлите около къщата на мен — напомни Брена на съпруга си.

— Говорим за материалите и цветовете на плотовете в кухнята. Кой се занимава с проклетото готвене?

— Сините самозалепващи се повърхности са хубави и елегантни.

— Гранитът е солиден и здрав. Ще издържи два човешки живота.

— Все пак разполагаме само с един за момента, нали? Тревър...

Още като се обръщаше към него, Тревър вдигна ръка.

— Не. Категорично не. Дори през ум да не ти минава да ме питаш за мнението ми. Нямам такова, става ли въпрос за спор между съпруг и съпруга.

— Това не е спор. — Нацупена, Брена скръсти ръце и се облегна назад. — По-скоро е дискусия. Ще покрия плотовете със самозалепващите се повърхности за нула време. А знаеш ли колко ще отнеме да направим кухнята с гранит?

— Когато се налага, чакаш. — Шон се наведе напред и я целуна нежно. — А после го цениш още повече.

— Да не мислиш, че ще ме омилостивиш по този начин?

— Да.

Тя си пое дълбоко въздух и издиша шумно.

— Негодник — заяви тя с много обич.

— Е, сега, след като този жизненоважен и щекотлив проблем бе разрешен... — Ейдан направи знак на Тревър да седне. — Да ти дам ли бира, или предпочиташ чай?

Тяхна територия, напомни си Тревър, докато сядаше.

— Една бира ще ми се отрази чудесно, благодаря. — Погледна към Джуд. — Как си?

— Добре. — Не ѝ се стори подходящо да сподели, че сякаш огромна тежест притиска пикочния ѝ мехур. — Ейдан спомена, че не си обядвал в кръчмата днес. Защо да не ти приготвя сандвич?

— Няма нужда. — Пресегна се и положи ръка върху нейната. — Седни. Оценявам жеста ви да отделите от времето си, за да се срещнете с мен, особено след като ви помолих толкова късно.

— Никакъв проблем. — Ейдан постави бирата пред Тревър и седна. Начело на масата. Още едно преимущество за Галахърови и те го знаеха. — Наистина никакъв проблем. Според Брена строежът върви съвсем по график и трябва да призная, че това е малко изненадващо за тази част на света.

— Разполагам с добър ръководител на строежа. — Вдигна чаша да поздрави Брена с мълчалив тост. — Ако питате мен, ще бъдем готови до следващия май.

— Толкова дълго? — Дарси изглеждаше шокирана и ужасена. — И този шум ще продължи цяла година?

Той само вдигна вежди.

— Какъв шум? — Тя не успя да измисли какво да отговори и Тревър продължи спокойно: — Надявам се през пролетта да изнесем няколко концерта, но предимно за местните жители. Да потръгнат нещата. Но официалното откриване ще бъде през третата седмица на юни.

— По средата на лятото — промърмори Дарси.

— Средата на лятото е през юли.

— Да си чувал нещо за езическия календар? Средата на лятото е двадесет и първи юни и изборът е чудесен^[1]. Това е нощ за

празнуване. Джуд направи първото си сеіі на този ден и се получи добре, нали, мила?

— Определено. Защо отлагаш с цял месец? — попита тя Тревър.

— Предимно за да се подсигурим, да се породи нетърпение, да ангажираме музиканти, да се раздвижи пресата. Планът ми е да направим скромно откриване през май, на което ще поканим гости — хората от селцето, както някоя и друга важна клечка.

— Доста умно — промърмори Дарси.

— Това е част от работата ми. Така ще се предизвика интерес, ще се заговори за събитието и всички ще очакват официалното откриване през юни. А и ще разполагаме с време да оправим нещата, които не са наред.

— Нещо като генерална репетиция, така ли?

Той кимна на Дарси.

— Точно така. Нужна ми е помощта ви за съставянето на списъка на гостите от околността.

— Лесна работа — увери го Ейдан.

— И бих искал вие тримата да свирите и да пеете.

Ейдан посегна към бирата си.

— В кръчмата ли?

— На сцената — уточни Тревър. — На основната сцена.

— В залата? — Ейдан остави бирата, без да е отпил. — Защо?

— Защото ви слушах и сте отлични.

— Трябва да призная, Трев, че определено е ласкателно. — Шон замислено посегна към една от бисквитите, които Джуд бе предложила. — Но си ни слушал само когато го правим за развлечение. Ние не сме професионалисти, каквито търсиш за залата.

— Вие сте точно това, което търся. — Погледът му се насочи към Дарси, задържа се върху нея за миг и се отклони. Тя все още не бе казала нищо по въпроса. — Част от проекта предвижда да се представят и местни таланти. Да се комбинират съвременни и традиционни изпълнения. Не ми хрумва нищо по-подходящо от идеята членовете на семейство Галахър да посвирят и попеят избрани песни на Шон Галахър още на първото представление.

— Моите ли? — Шон преbledня силно. — В такъв момент? Не искам да ти се меся в работата, Трев, но според мен определено ще бъде грешка.

— Няма. — Брена стовари леко юмрук на рамото му. — Идеята е брилянтна. Идеална. Но засега ти си купил само три от неговите мелодии, Трев.

Тревър наклони глава.

— Досега ми е показал само три.

— Чу ли? — Брена отново удари Шон, този път с повече ентузиазъм. — А той има още десетки. Ако наминеш през вкъщи, ще ги видиш. А и той ще ти изсвири някои. Вече е сложил пианото в готовата част на хола. А цигулката...

— Замълчи — промърмори Шон.

— Не ми казвай да замълча сега, когато...

— Замълчи! — Този път нареждането бе произнесено рязко и Брена му се подчини. — Трябва да помисля. — Объркан, прокара ръка през косата си. — Сериозно трябва да помисля. — При гневното изсумтяване на съпругата му той само я погледна. — Брена!

Този път тя въздъхна. В погледа му се четеше молба за търпение и разбиране. Как да му откаже?

— Само ме чуй, Шон, имаш толкова готови неща, които можеш да предложиш. Не бива да се притесняваш. Вероятно се тревожиш, именно защото си толкова талантлив. Хайде да се споразумеем за нещо.

Той неспокойно разкърши рамене.

— За какво да се споразумеем?

— Остави ме аз да избира следващата песен — само една — която да покажем на Трев. С първата извадих огромен късмет, нали?

— Да. Така беше. Добре. Брена ще ти донесе една песен утре, за да разберем какво мислиш.

— Ще я очаквам с нетърпение. — Тревър се поколеба. Проблемът беше, даде си сметка той, че харесва тези хора. — Но, за Бога, вземи си агент.

— Тя не ме ли тормози достатъчно? — възрази Шон и посочи Брена. — Не ме оставя на мира нито денем, нито нощем. Два пъти прочете всяка думичка в договора, който ти ми изпрати. На мен очите сякаха да ми изтекат. Ще продължаваме, както я карахме досега.

— Така е доста по-лесно за мен. — Тревър реши да изостави темата и отново се обърна към Ейдан. Като бизнесмен към бизнесмен. — Вие тримата представлявате кръчмата „Галахър“, а „Галахър“ е

Ардмор. Залата ще бъде част от заведението и от това всички ние ще имаме полза. Двете са свързани, а на кръчмата се гледа като на своеобразен музикален център. Участието на трима ви в официалното откриване ще привлече вниманието на пресата. А отразяването в пресата означава билети, билетите — приходи. За Галахърови и за залата.

— До тук следя мисълта ти. Но нашата работа е предимно в кръчмата.

— А давате ли сметка колко ще порасне репутацията на заведението, ако вие тримата изпълните и запишете музиката на Шон?

— Да я запишем ли?

— За „Келтик рекърдс“. В залата ще продаваме компактдискове — продължи Тревър спокойно. — А звукозаписната ми компания си има вече своя репутация — разработила е наемането на артисти, производството на дискове, разпространението им.

— Но ние не сме изпълнители, ние сме кръчмари.

— Грещиш. Вие сте самородни таланти. Съзнавам, че кръчмата е приоритет за вас. И разчитам на нея. Но това би могло да бъде интересна, доходна и удовлетворяваща странична дейност.

— И какво значение има това за теб?

Това бе първият въпрос, зададен от Дарси, и затова Тревър насочи вниманието си към нея.

— Залата има значение за мен, а аз никога не се задоволявам с по-малко от най-доброто. А и ще ми донесе печалба — добави. — Не е ли това най-важното?

За момент Ейдан не каза нищо, после кимна.

— Разбираш, предполагам, че е малко изненадващо за нас и ни се иска да го обмислим и обсъдим. Петимата трябва да постигнем съгласие по въпроса. Говоря за цялостната картина, преди да се спрем на подробностите. А не се съмнявам, че ще са доста.

— Ясно. — Преценявайки, че е време да остави тези хора да вникнат в предложението, Тревър стана. — Ако имате някакви въпроси, знаете къде да ме намерите. Брена, няма защо да бързаш да се връщаш на строежа. Сега отивам там.

— Благодаря. Ще дойда след малко.

Дарси докосна ръката на Ейдан, за да му даде знак да не става.

— Ще те изпратя — обяви тя на Тревър. Толкова много мисли се въртяха в главата ѝ. Знаеше, че е важно, необходимо да улови най-главните и да ги овладее. Затова не каза нищо, докато не излязоха. — Голяма изненада ни поднесе днес, Тревър.

— Видях, но не разбирам защо сте толкова стъписани. Имате уши и акъл. Чували сте се как пеете заедно.

— Може и така да е. — Хвърли поглед назад, като съзнаваше, че семейството ѝ вече обсъжда въпроса. Но искаше собствените ѝ мисли и чувства да се уталожат, преди да ги прибави към общия хаос. — Ти не си импулсивен тип, когато става въпрос за бизнес.

— Не съм.

— И това не е нещо, случайно мярнало се в главата ти.

— Обмислям го от първия път, когато те чух да пееш. Имаш глас, който стига направо до сърцето. Притежаваш голям талант.

— Хм... — Тръгна по тясната пътека сред градината на Джуд. — И мислиш, че хрумването, с което дойде при нас днес, ще увеличи взаимната ни изгода?

— Не мисля, Дарси, знам го. Работата ми е да знам такива неща. Извърна се и го погледна през рамо.

— Да, така е, предполагам. И колко ще ни платиш за начинанието?

Той се усмихна. Човек можеше да разчита на нея да хване бика за рогата.

— Цената подлежи на преговори.

— И от каква долна граница ще започнат преговорите?

— Пет хиляди за изпълнението. Правата за записите са отделна тема.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. Да пее една вечер и да изкара повече, отколкото след седмици работа в кръчмата?

— Лири или долари?

Той пъкна палци в джобовете на джинсите си.

— Лири.

Тя издаде неопределен звук.

— Е, ако решим, че представлява интерес за нас, Ейдан никога няма да ти позволи да се измъкнеш с такава жалка сума, бъди сигурен.

— Разчитам на това. Ейдан е бизнесмен. — Като впи очи в нейните, Тревър я приближи. — Шон е артистът.

— А аз какво съм?

— Амбицията. Събери тези три части и се получава страхотен екип.

— Както вече споменах веднъж, ти си умен мъж. — Извърна очи от него и се загледа към морето, където вълните бавно и ритмично се разбиваха в брега. — В момента съм амбициозна. Ще бъда откровена с теб, Тревър, и ще ти призная: никога не ми е хрумвала подобна идея. Винаги съм пяла единствено за удоволствие.

Той я изненада като прокара пръст по шията ѝ.

— Това, което имаш в гърлото, може да те направи богата. Прочута. Мога да помогна това да се случи.

— Приятно предложение, допада на основните ми желания и на егото ми. — Изпрати го още малко, докато стигна близо до улицата на селцето, където бе живяла цял живот. — Колко богата?

Смехът му прозвуча непринудено, изпълнен е искрено удоволствие.

— Харесваш ми.

— И аз започвам да те харесвам все повече и повече с всяка измината минута. Копнея да съм богата и не ме е срам да го кажа.

Той кимна към къщата.

— Навий ги да приемат.

— Не, няма да го направя. Ще споделя какво мисля и ще крещя, ако се наложи да бъда чута, ще раздам обичайните обиди при необходимост, но няма да ги притискам да правят нещо, което ги смущава. Съгласието ще бъде от името на всички ни или въобще няма да приемем. Такъв е стилът на Галахърови.

— А ти смущаваш ли се?

— Не съм решила, но ще ми бъде приятно да опитам, така да се каже. Трябва да се връщам, защото дискусиата вече е разгорещена и вероятно бурна. Но...

— Какво?

— Искях да те питам, защото си специалист за такива неща... — Вгледа се в очите му. Очакваше да види отговора първо в тях, преди да го чуе. — Шон... Бляскав е, нали?

— Да. — Прозвуча простичко, почти небрежно. И идеално.

— Знаех си. — В очите ѝ се появиха сълзи. — Трябва да се стегна, преди да вляза обратно, иначе главата му така ще се надуе, че

няма да успее да влезе в контакт с мозъка му следващия път, когато го халосам. Толкова се гордея с него. — Една сълза се отрони и я накара да подсмръкне. — По дяволите.

Сварен неподготвен, Тревър я зяпаше смаян. После измъкна кърпа от задния джоб на джинсите.

— Вземи.

— Чиста ли е?

— Господи, какво чудо си, Дарси. Вземи. — Наложил се сам да избърше сълзите от бузите ѝ, преди да ѝ подаде кърпичката. — Готова си да го направиш за него, нали?

Тя издуха носа си.

— Кое?

— Изпълнението, записа. Би го направила заради Шон, дори идеята да ти е страшно неприятна.

— Нищо няма да ми стане, нали?

— Престани. — Улови ръцете ѝ, а очите му се присвиха. — Няма значение какво ще ти струва на теб, ти си готова да го направиш за него.

— Той ми е брат. Няма нещо, което не бих направила за него. — Пое си дълбоко въздух, за да са успокои. После му върна кърпичката. — Но, по дяволите, никога няма да го направя безплатно.

Когато тръгна да си върви, в гърдите му се водеше малка война. Гордостта се бореше с желанието. И желанието победи.

— Осигури си свободна вечер, Дарси. По дяволите, направи го.

Грубото, настойчиво изречено искане предизвика тръпки по тялото ѝ. Но погледът ѝ, хвърлен през рамо, бе присмехулен.

— Ще видим.

Стъпвайки в къщата, тя се облегна на входната врата и затвори очи. Слаба... Нещо у този мъж я караше да се чувства слаба. И това определено бе странно усещане. От друга страна получи прилив на енергия, който предложението и обещанията му, отрицаша в нея.

Колената ѝ леко затрепериха, но краката ѝ бяха готови да затанцуват. Ала независимо от всичко нямаше ни най-малка представа какво иска сърцето ѝ. Отвори очи и за малко да се усмихне. От високите гласове, долитащи от кухнята, ставаше ясно, че никой от семейството ѝ също няма ни най-малка представа.

Тръгна към задната част на къщата, но на минаване край всекидневната се спря и погледна старото пиано. Музиката представляваше такава неизменна част от живота ѝ, както и кръчмата. Винаги. Ала музиката е била за удоволствие, за забава и никога за пари. Един от най-ранните ѝ спомени беше свързан с пианото: как седи в скута на майка си на същото това столче, а навсякъде около тях се носи смях и музика.

Имаше добър, силен глас. Не беше глупачка и знаеше, че гласът ѝ е приличен. Но да възлага надежди на него и да вярва, че Тревър Магий може да направи нещо с него бе свършено различна работа.

По-умно е, реши тя, да обмисли първата стъпка, без да храни големи надежди. Така няма да има дълбоки разочарования.

Тръгна към кухнята навреме, за да чуе бесния, пълен е възмущение глас на Брена.

— Един картоф има повече здрав разум от теб, Шон! Този човек ти предлага възможност, каквато се появява веднъж в живота, а ти се суетиш и притесняваш.

— Става въпрос за моя живот, нали? Имам право да се обаждам от време на време, когато става въпрос за живота ти!

Тя размаха верижката с пръстените.

— Музиката е моя и дори ти няма да успееш да ми се наложиш.

— Съгласи се да му покажеш още една песен — напомни Ейдан, приел ролята на миротворец. — Хайде да видим какво ще се получи, след като го направиш. Що се отнася до другото, трябва внимателно да обсъдим въпроса от всички страни. — Вдигна глава и видя сестра си. — А и още не сме чули какво мисли Дарси.

— Ако това ще я постави в светлината на прожекторите и ще напълни джобовете и с пари — обади се Шон, — вече знаем какво мисли.

Дарси се задоволи да го дари с кисела усмивка.

— Понеже не съм слабоумна като някои, седнали на тази маса, не възразявам и срещу двете. Но... — замълча, защото Шон присви очи — ... допускам, че човек като Магий не се задоволява само с едно нещо или с дреболии. Не съм сигурна доколко някой от нас е готов за онова, което всъщност е замислил.

— Иска музиката на Шон и вие тримата да я изпълните. — Брена разпери безпомощно ръце. — Звучи ми добре, има здрав разум.

— Ние сме трима. — Ейдан заговори тихо, като местеше очи от лице на лице. — Всеки от нас има различни потребности. Джуд, бебето, кръчмата, тази къща това е моят център. И нямам никакво намерение да го променям. Шон има новия дом и новия живот, които изгражда с Брена, също кръчмата и музиката си. Но за музиката отделя от своето време и я пише според своите потребности. Прав ли съм в това отношение?

— Да.

— А Дарси... Мисля си, че зад предложената ни днес идея и в онова, което се долавяше между редовете — както го усетих аз, пък и Шон — може да се окаже, че се крият възможности, нужни ти на теб.

— Не съм решила. Музиката винаги е била нещо лично за нас. Досега съм я споделяла само със семейството и приятелите си. Съгласна съм с Брена. Като попеем една вечер, ще укрепим връзката между кръчмата и залата. В това наистина има здрав разум. А и като попеем, нито ще се дерем като котки на пълнолуние, нито ще изложим семейното име. Но Тревър Магий е изкусен тип. Затова ние трябва да сме още по-изкусни и да сме сигурни, кое ни устройва.

Ейдан кимна и се обърна към съпругата си.

— Не казваш нищо, Джуд Франсис. Нямах ли мнение по въпроса?

— Имам. — След като приключиха с крясъците, тя прецени, че всички са готови да я чуят. Положи ръце върху корема си. — Първо — практическата страна. Не разбирам нищо от реклама или шоубизнес, но намирам очертания от Тревър сценарий за простичък и находчив, ще даде резултат. От това всички ще имаме полза.

— Така е — съгласи се Ейдан. — Но ако пренесем музиката си в залата, какво ще остане за кръчмата?

— Непринудеността. Въздействието ще е още по-голямо, защото ще сте пели на сцената, ще имате записи. И всеки, който се отбие за халба, може да ви свари в настроение да изпеете песен — ти например, докато работиш на бара, а Дарси или Шон, когато излизат от кухнята. Особено на туристите страшно ще се хареса.

— Звучи ми дяволски умно казано — промърмори Дарси.

— Не е моя заслугата. Просто съм седяла в кръчмата, наблюдавала съм ви и знам колко прекрасно се получава. Същото е забелязал и Тревър. А той си дава много по-голяма сметка как едното

ще повлияе на другото. Нататък... — Пое си дълбоко дъх. — Да поговорим за всеки от вас поотделно. Ейдан, това не би променило твоя център. Нищо не е в състояние да го стори. Не е въпрос или-или. Каквото и да решиш, ще бъде правилно, именно защото разполагаш с този център и той има най-голямо значение за теб.

Съпругът ѝ вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Фантастична е, нали? Виждали ли сте друга като нея?

Джуд остави ръката си в неговата и положи и двете върху бебето им.

— Шон, разполагаш с прекрасен талант. Колкото повече те обича Брена и ти се възхищава, толкова е по-нетърпелива, когато ти се колебаеш да го споделиш.

— Значи ме обича адски много.

— Тежък е кръстът, който нося — изсумтя Брена. Взе си бисквита и го погледна свирепо.

— Според мен — продължи Джуд, — е идеално решение именно брат ти и сестра ти да изпълнят и да запишат песните ти. Имаш им доверие, а и те те разбират. Няма ли да ти е по-лесно да предприемеш крачката, когато си обвързан с тях?

— Не бива да го правят заради мен.

— Отговори на въпроса, тъпоглаво магаре такова — скастри го Дарси.

— Разбира се, че ще е по-лесно, но...

— А сега млъкни. — Дарси кимна доволно. — И остави Джуд да довърши. Защото е на път да се насочи към мен, а аз страшно обичам да съм център на вниманието.

— Ти не се притесняваш от внимание. — Джуд вдигна чашата си с чай и отпи. Нямах да издържи още дълго да седи на едно място. Гърбът започваше да я боли. — Изпълнението на сцена е като втора природа за теб. Ще те радват публиката, прожекторите, аплодисментите.

Шон изсумтя:

— Ще го приеме като сметана. Суета е второто име на Дарси.

— Какво съм виновна, че всички красиви черти на рода са чакали появата ми, за да се появят в мен?

— Представа нямам, защото не съм виждал лицето ти без пластове грим, от както беше тринадесетгодишна.

— А за жалост се налага да виждам твоето всеки път, когато се обърна.

— Понеже е едно и също дали гледаш неговото или своето лице в огледало, намерете да се разправяте за нещо друго. — Ейдан вдигна пръст — знак, че говори сериозно. — Оставете Джуд да свърши.

— Наистина свършвам вече. — Странно, мина ѝ през ума, колко бързо привикна към ритъма на семейството. — Сигурно ще ти е приятно да си на сцената, да пееш пред публика. Но дори тази идея да те изпълва с ужас, да ти е неприятна самата мисъл, пак ще го направиш. Готова си да направиш абсолютно всичко за тези двамата.

Макар заключението да прозвуча опасно сходно с казаното на Тревър, Дарси се насили да се разсмее привидно развеселена.

— Правя го за лично удоволствие.

— Така постъпваш доста често — съгласи се Джуд. — Но това ще го направиш за Ейдан, защото олицетворява кръчмата. Ще го направиш и за Шон, а той олицетворява музиката. И накрая — би го направила заради себе си. Заради забавата.

— Забавата е голям фактор, нали?

Дарси стана и небрежно се насочи към печката, но Ейдан я улови за ръката и я спря, докато минаваше край него.

Дръпна я, но тя му се опъна. Пак я дръпна. С лека въздишка се настани в скута му.

— Каж ми какво искаш, Дарси, скъпа.

— Шанс, предполагам.

Кимна и срещна погледа на Шон през масата.

— Хайде да оставим въпросът да се избистри за ден-два. После ще поговорим отново с Магий и ще видим какво ни готви.

[1] 21 юни е денят на лятното слънцестоене. В традициите на много народи през този ден се гадае, момите хвърлят венци в реките, за да узнаят кой е бъдещият им любим. Отгласите от езическите ритуали очевидно са много силни, макар християнската църква да се е опитвала да ги замени със свои празници. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

Шумовете и трясъците принуждаваха Дарси да става рано сутрин. Щом се сетеше, че това ще продължи почти още година, се изкушаваше да зарови глава под възглавницата и да се задуши.

Понеже не би се самоубила, реши да направи каквото може. Надуваше музиката или лежеше и си представяше, че е в голям, шумен град. Ню Йорк, Чикаго. Всъщност цялата врява под прозорците ѝ е от уличното движение и от тълпите, които сноват под елегантния ѝ, просторен мезонет.

В повечето случаи се получаваше. Не успееше ли да се самозалъже, ставаше и прекарваше доста време, ругаейки под душа.

Понякога — ако имаше настроение — известно време наблюдаваше работата. И търсеше да зърне Тревър. Не си позволяваше да го прави всеки ден, нито той да я вижда непрекъснато.

Обичаше да го наблюдава, да разбере какво е замислил за деня. Понякога беше на строежа и вятърът рошеше косите му. Друг път обсъждаше нещо с Брена или Майк О'Тул както го правят мъжете: с пъхнати ръце в джобовете и дълбокомислени, сериозни изражения.

През други дни — тях най-много обичаше — работеше нещо: ковеше, режеше или пробиваше дупки, захвърлил ризата си. Ако се намираще на подходящо място, тя виждаше как мускулите му потреперват.

Странно. Наистина винаги бе харесвала хубави мъжки тела, но не помнеше да се е интересувала чак толкова как изглежда определен индивид. Или да изпитва опиянение, докато го изучава.

Беше добре сложен, прецени тя от прозореца си. Това отчасти поддържаше интереса ѝ. Ако една жена не оценява гъвкавото, стройно тяло на един мъж, според Дарси, тя има някакъв проблем. А и как само се движеше той! Стъпваше леко, но уверено и си личеше, че контролира нещата.

Представяше си, а и защо да не си представя, че е също толкова уверен и контролира нещата, докато прави любов. Контролът прави

мъжа по-цялостен, а мъж, който те люби цялостно, не е за пренебрегване.

Но същевременно Дарси се чудеше какво ли е нужно той да загуби контрол.

Малко се притесняваше, че така често мисли за него. Че така често се оглежда да го види. В сутрини като днешната, но обед, вечер.

Понякога той идваше в кръчмата, понякога — не. Не се съмняваше, че го прави нарочно. Играеха си един с друг и двамата чудесно го съзнаваха.

И, по дяволите, тя страшно харесваше това негово поведение. Този мъж бе не по-малко арогантен от нея.

Не си уреди свободна вечер. Съзнателно. Всъщност искаше да го накара да чака. Но по този начин се налагаше и тя да се сдържа. Така и у нея се натрупваше сладостно напрежение. Разбираше, че ако излязат заедно вечер, няма само да вечерят навън. И двамата не желаеха да вечерят.

Отдавна не бе изпитвала потребност от мъж. От определен мъж. Липсваше ѝ усещането за тялото му до нейното, вярно. Силата, топлината, горещината в слабините, точно преди освобождението.

Беше жена, която се наслаждава на секса, призна Дарси, а проблемът се свеждаше до това, че никой не я бе изкушавал повече от година.

В момента се изкушаваше, мина ѝ през ума. В този миг Тревър вдигна поглед и очите им се срещнаха. Потопи се в тръпката, пробягала по гърба ѝ. Този мъж я изкушаваше всячески. Значи... дошло е време да се погрижи да си уреди свободна вечер.

Усмихна му се бавно и лукаво, после нарочно отстъпи. Нека си мисли за нея, реши тя.

Неспокойна, още не съвсем готова да се залови за работа през дългия ден, който я очаква, нито дори да се облече, започна да крачи напред-назад из малката си квартира. По-скоро по навик сложи чайника да заври, а не защото ѝ се пиеше чай. Тези стаи бяха само нейни — първите през целия ѝ живот. С дълбока изненада откри колко ѝ липсва компанията на братята ѝ. Дори и тяхната разхвърляност.

Обичаше нещата да са в ред. Това личеше и при подредбата на жилището ѝ. Боядиса стените в спокойно розово. Е, изтормози Шон да свърши по-голямата част от работата, но резултатът я задоволяваше.

От спалнята си в къщата взе любимите си репродукции, поставени в рамки водните лилии на Моне и горски пейзаж, който откри в книжарница. Допаднаха ѝ замечтаните им сюжети.

Сама уши пердетата, защото много я бивате с иглата, когато искаше. Натрупаните по стария диван възглавнички също бяха нейно дело. Това е то практична жена, която има слабост към красиви предмети. Излиза много по-евтино да купиш сатен и кадифе и да им посветиш известно време, отколкото да се бръкнеш и да купиш всичко готово.

А така оставаха повече пари за обувки и обици.

На една масичка стоеше бурканче, където събираше пари, за да осъществява мечтите си. Пълнеше го с монети от бакшишите. Един ден, помисли си тя, един прекрасен ден, ще има достатъчно, за следващото пътуване. Екстравагантно пътуване до където и да е.

Ще избере тропически остров, където ще носи оскъдни бикини и ще пие нещо глупаво, подправено с кокосово мляко. Или Италия — ще седи на някоя огряна от слънцето тераса и ще гледа червените керемидени покриви и величествените катедрали.

Или Ню Йорк — ще се разхожда по Пето авеню и ще се наслаждава на всички съкровища, чакащи я зад витрините.

Един ден, помисли си тя, и тогава няма да бъде сама.

Но засега няма значение, рече си и тръсна глава. Хареса ѝ как прекара сама седмицата в Париж; ще се радва и на следващите пътувания, когато им дойде времето. Междувременно обаче е тук и я чака работа.

Запари чая и реши, че след като и без това е станала рано, ще се наслади на една спокойна утрин, като се настани на дивана и прелисти някое от лъскавите списания.

Ала преди да се намести, погледът ѝ попадна върху цигулката, която държеше на рафта повече за украса, отколкото за да ѝ е под ръка. Свъси вежди, остави чашата настрана и взе инструмента. Беше стар, но с ясен звук. Нима, запита се тя, музиката, която винаги е представлявала част от живота ѝ, най-после ще разтвори врати за нея и ще я отведе на бленувани места? Ще стъпва по постлана за нея червена пътека, по която умираше да мине?

— Не би ли било наистина странно? — промълви тя. — Нещо, за което не се замисляш повторно, защото винаги те е съпътствало.

Бавно вдигна лъка, намести цигулката и засвири първата хрумнала ѝ мелодия.

Очакваше тя да слезе. Тревър напусна строежа и се вмъкна в кухнята под предлог да използва телефона. Но нея я нямаше там.

Чу музиката, копнежа, романтичните звуци на цигулка. Такава музика, помисли си той, принадлежи на лунната светлина.

И я последва.

Вратата ѝ се намираще срещу стълбището, а музиката направо избликваше оттам и раждаше надежди, ронеше се като сълзи.

Дори не му мина през ума да почука.

Видя я в полупрофил, със затворени очи. Напълно отнесена. Разпуснатите ѝ коси се стелеха по гърба на дълга синя роба. Елегантен крак отмерваше такта.

При вида ѝ гърдите му се стегнаха. От изпълнението на мелодията гърлото му се сви. Свиреше за себе си и спокойното удоволствие от това занимание сияеше на забележителното ѝ лице.

Всичките му желания, всичките му планове, всичките му мечти се сляха с тази жена. Сега, в този миг. И това го разтърси дълбоко.

Музиката се извиси, после настъпи тишина.

Все така отнесена, тя въздъхна и отвори очи. И го видя. Сърцето ѝ трепна почти болезнено. Преди да се съвземе, преди да успее да надене маската на достолепна дама, той прекоси стаята и застана до нея.

Дъхът ѝ секна, сякаш някой стисна гърлото ѝ. Или сърцето. В следващия миг устните му се озоваха върху нейните горещи, ненаситни. Възхитителни.

Ръцете ѝ се отпуснаха край тялото — изведнъж цигулката и лъкът натезаха неимоверно. Пръстите му сновяха по лицето ѝ, в косата, а топлина се преливаше от неговото тяло в нейното. Прие — нямаше начин да не приеме — този силен страстен порив.

Най-накрая се предаде — той го усети. Онова бавно отпускане, сякаш се разтапя в ръцете му, което прави всеки мъж да се чувства цар. И именно защото го стори, защото превърна болката му в победа, той вложи още повече нежност в устните и ръцете си — докосваше я, прегръщаше я, наслаждаваше ѝ се.

В един момент той се отдръпна, а тя се постара да не потрепери и се усмихна:

— Е, добро ти утро.

— Замълчи само за миг.

Притегли я към себе си, но този път само опря буза в главата ѝ.

Тя направи опит да отстъпи — тази прегръдка съдържаше по-голяма интимност от целувката и бе не по-малко вълнуваща. И, даде си сметка тя, докато се отпускате в ръцете му, бе също толкова завладяваща.

— Тревър.

— Шшшт...

Поради някаква причина това я разсмя.

— Обичаш да командваш.

Напрежението, което се опасяваше, че ще изригне от него, намалю.

— Чудя се защо въобще си давам труда. Ти и без това не ме слушаш.

— А защо да те слушам?

Той я задържа в прегръдките си още за миг, ала — вече достатъчно овладял се — си даде сметка колко ефирна е материята на робата ѝ.

— Заключваш ли някога вратата?

— Трябва ли? — Сега вече тя се дръпна назад. — Никой не влиза и не остава, ако аз не искам.

— Ще го имам предвид. — Погали я по косата. — Нямах представа, че умееш да свириш.

— О, музиката е в кръвта на всички от семейство Галахър. — Направи широк жест с цигулката и я остави на полицата. — Просто имах настроение за малко музика, това е всичко.

— Какво свиреше?

— Една мелодия на Шон. Без думи е.

— Няма нужда от думи. — Видя как очите ѝ се стоплят от гордост. — Изсвири нещо друго.

Тя сви рамене и прибра лъка в калъфа.

— Не сега — взе чашата чай; проницателните ѝ очи светеха насмешливо и малко пресметливо. — Мисля си са започна да пазя песните си за онези, които плащат.

— Ще подпишеш ли договор за записи? Самостоятелен?

Тя едва не подскочи, но бързо се овладя.

— Зависи от условията.

— Какво искаш?

— О, това-онова. А и други неща. — Отиде до дивана, седна и кръстоса крака. — Аз съм егоистично и алчно същество, Магий. Обичам лукса, глезенето и коленопреклонното възхищение. Нямам нищо против да се потрудя, за да ги получа, но искам да разполагам с тях в края на деня.

Гледайки я изпитателно, той седна върху страничната облегалка на дивана до нея и предпазливо прокара пръст по ключицата ѝ, спря точно преди да стигне гърдта.

— В състояние съм да ти ги осигуря.

Очите ѝ станаха ледени и с тон, от който да ти се смрази кръвта, процеди:

— Не се съмнявам. — Рязко отблъсна ръката му. — Но нямах предвид подобен вид работа.

— Чудесно. Тогава ще държим нещата разделени.

Ледът в очите ѝ се превърна в огън.

— Това някакъв малък експеримент ли беше? И какво щеше да предприемеш, ако бях легнала с теб?

— Не мога да кажа. — Взе чашата ѝ и отпи от чая. — Ти си прелестно същество, Дарси. Но щеше да ме разочароваш. — Сложи ръка върху рамото ѝ, защото тя понечи да скочи, почувствала се опъната като тетива на лък от напрежение. — Готов съм да се извиня.

— Не търгувам със себе си, за да получа облаги.

— Не съм и мислил, че го правиш. — Но други жени му го бяха предлагали. Винаги след това беше оставал с неприятен вкус в устата. — Искам те като делови партньор, искам те и като мъж. Добре е да разбереш, че едното няма нищо общо с другото.

Тя се поотпусна и се опита да укроти гнева си — знаеше, че понякога придобива грозни краски.

— И търсиш уверение от мен за същото?

— Току-що го получих.

— Не беше зле да го направиш по по-изискан начин.

— Съгласен съм. — Беше постъпил хладнокръвно, пресметливо и по същия начин, както би го направил дядо му. — Извинявам се —

каза той искрено.

— И от кого идва извинението — от бизнесмена или от мъжа?
„Туширан съм“ — мина му през ума.

— По едно за всеки, защото стореното не е много уместно и за двамата.

Тя взе чашата чай от ръката му.

— Приемам и двете.

— Хайде да оставим деловите въпроси настрана за момента. Налага се да отскоча до Лондон за два дни. — Смяташе да го отложи, но... Тя желаше разни неща, защо да не ѝ позволи да ги вкуси? — Ела с мен.

Успя да смири гнева си, но обратът в разговора направо го изпари и я остави озадачена. И нащрек.

— Искаш да дойда с теб в Лондон? Защо?

— Първо, искам да се любя с теб.

Отново взе чашата ѝ и си помисли, че чаят се е превърнал в нещо като връзка помежду им.

— Това вече сме го изяснили. И в Ардмор има легла.

— Но в Ардмор графиците ни се разминават. И второ приятна ми е компанията ти. Била ли си в Лондон?

— Не.

— Ще ти хареса.

— Най-вероятно.

Пое чашата, когато ѝ я подаде, и отпи, за да си даде време да помисли. Предлагаше ѝ нещо, за което винаги бе мечтала. Да пътува луксозно. Да види Лондон и да не го разглежда сама.

Очаква секс в замяна, естествено. Но, от друга страна, същото важеше и за нея. Какъв смисъл има да се преструват на свенливи, след като и двамата са наясно, че и без това ще се случи?

— Кога заминаваш?

— Гъвкав съм.

Тя се засмя тихо.

— Не, не си. Но ако графикът ти е гъвкав, ще уредя нещо. Трябва да поговоря с Ейдан и да намеря кой да ме замества. Няма да е доволен, но ще успея да го склоня.

— Не се и съмнявам. Само ми кажи кои дни те устройват, аз ще се погрижа за останалото.

Познатата котешка усмивка се появи отново.

— О, това ми харесва. Един мъж да се погрижи за всичко останало. Хайде, бягай сега. — Надигна се, после съзнателно прокара пръст по брадичката му. — Ще се свържа с теб, когато успея.

Той улови китката ѝ. Стисна я достатъчно силно, за да я накара да вдигне вежди нагоре.

— Не си играй с мен, Дарси. Не съм като другите.

Тя остана на място, когато той я пусна, излезе и затвори вратата зад себе си. Да, беше съгласна. Не приличаше на никой от познатите ѝ. А би било интересно да разбере какво точно представлява и кой е?

— Ти вече си изкара ваканцията.

Искаше да говори с Ейдан вкъщи, а не да го изчаква в кръчмата. Наложил ѝ се да побърза, за да успее, и остана доволна, че го завари още да закусва. Очакваше първата му реакция и ни най-малко не се обезсърчи.

— Точно така. И беше чудесна. — Ведра и усмихната, му доля чай. После подхвърли на Фин парче препечен хляб под масата. — Наясно съм, че е много да искам подобно нещо от теб сега, толкова скоро, но не ми се иска да пропусна тази възможност. Ти си пътувал, Ейдан. — Говореше кротко и сговорчиво. За случая избра такава тактика. Със същия успех можеше да прибегне до настояване, ругатни и изблици на гняв, но се надяваше мекият тон да подейства по-бързо. — Видял си толкова много неща, посетил си толкова много места. Знаеш какво е да копнееш да го сториш. То е в кръвта ти.

— Същото важи и за кръчмата, а започва активният сезон. — Намаза мармалад на препечената филийка. Фин, наясно със заговора, се премести, та на Ейдан да му е по-удобно тайно да подаде парченце. — За Джуд е изключено да те замести — остават ѝ броени седмици до термина.

— И през ум не ми е минавало подобно нещо. Ако я видя да разнася поднос, ще те ударя по главата с него.

Понеже знаеше, че и чувствата, и заплахата са съвсем искрени, Ейдан въздъхна.

— Дарси, разчитам на теб обслужването да тече гладко.

— Знам и го правя всеки ден. Поработих със Синед, макар на моменти да ми идеше да ѝ строша главата. Но тя напредна значително през последните две седмици.

— Така е — съгласи се Ейдан, продължавайки да закусва замислено.

— Мисля да помоля Бетси Клуни да ме замества за два дни. Работила е в кръчмата и преди.

— Господи, Дарси, Бетси има цял куп деца. Не е работила в заведението от десет години.

— Нищо не се е променило особено и съм готова да се обзаложа, че на Бетси ще ѝ е приятно. На нея може да се разчита, Ейдан, и ти добре го знаеш.

— Да, но...

— И още нещо се канех да ти предложа. Алис Мей би се зарадвала да получи работа през лятото.

— Алис Мей? — Ейдан се облещи. — Тя е едва на петнадесет.

— А ние тримата започнахме работа доста по-рано. Брена спомена, че най-малката ѝ сестра иска да си изкара джобни пари. Защо да не ѝ дадем възможност? Тя е умно момиче и понеже е от семейство О'Тул, ще работи здравата. Ще я пробвам първо на една смяна. Обедната. Още днес ще ѝ покажа това-онова.

— Господи, до вчера я повиваха в пелени.

— Започваш да остаряваш, не намираш ли? — Надигна се и се спря само колкото да го целуне по бузата. — Искам да замина, Ейдан, и ще се погрижа обслужването да върви безупречно, докато ме няма.

— Имаше времена, когато само хора от рода Галахър работеха в кръчмата. Е, и Брена от време на време, но тя бе като една от нас.

— Не бива да се затваряме в толкова тесни рамки. — Съпричастна към чувствата му и дори към обзелото го съжаление, обви врата му с ръце. — Вече направихме промени. Започнаха с преместването на мама и татко в Бостън. Сега сме по-големи, но продължаваме да сме Галахърови.

— Да, и така искам да е за нас. Но има моменти, в които се питам дали съм взел правилното решение.

— Ти си истински войн и Господ да те благослови за това. Разбира се, че си постъпил правилно. И добре, и правилно, Ейдан, според всички нас. Гордея се с теб.

Вдигна ръка да я погали, а с другата подаде парче бекон на Фин.

— Опитваш се да ме омилостивиш, а?

— Щях да се опитам, ако се бях сетила. — Отново го прегърна.

— Трябва да замина. Искам да отида.

Напълно я разбираше. Дълбоката, постоянна потребност да пътуваш и да гледаш. На него му бяха нужни пет години, за да го избие от главата си. А тя го молеше само за два дни. Но...

— Ще ти го кажа направо: не ми харесва идеята да заминеш с Магий.

Дарси разшири очи и сви устни. В този момент влезе Джуд и тя реши, че е съвсем подходящо да се обърна към снаха си:

— Чу ли го?

— Не. Съжалявам. Кое?

— Ейдан внезапно прояви жив интерес към сексуалния ми живот.

— Нищо подобно. По дяволите. — Не се объркваше лесно, но тя успяваше да го постигне. — Не съм споменавал нищо за секс. — Изсумтя, когато Дарси остана смълчана. — Само загатнах — довърши той с известно достойнство.

— А, загатнал си значи?

— Май ще се кача горе — обади се Джуд.

— Недей. — Дарси ѝ посочи стол да седне. Фин моментално се премести по-близо до нея с надеждата да получи още нещо за ядене. — Седни, защото се очертава интересна сцена. Съпругът ти, моят мил брат, загатва, че не одобрява да правя секс с Магий.

— Господи! — Ейдан покри главата си с ръце. — Аз ще се кача горе.

— Нищо подобно. Искаш ли чай, Джуд, мила? — Без да дочака отговор, Дарси взе чаша и ѝ наля. — Първо трябва да установим дали съпругът ти, моят брат, възразява да правя секс въобще, или само в този случай. — Седна отново, усмихвайки се захаросано благо. — Е, кое е, Ейдан, мили?

— Ядосваш ме.

— Дръж си нервите.

— Не съм споменавал нищо за секс. Казах, че не ми харесва идеята да ходиш с него в Лондон.

— За Лондон ли заминаваш? — попита Джуд.

Реши да не се меси и да хапне парче препечен хляб.

— Тревър ме покани да го придружа за кратко пътуване. Но излиза, че Ейдан предпочита да правя секс с Тревър тук, а не там. Права ли съм?

— Въобще не искам да правиш секс с него, защото нещата здравата ще се оплетат. — Изпитваше раздражение и това го караше да вика, а двете жени седяха спокойно и го наблюдаваха. — А и въобще не желая да знам какво всъщност става помежду ви!

— Тогава ще ти спестя подробностите.

Каза го хладно, което отново възпламени гнева му.

— Внимавай къде стъпваш.

— Ти внимавай — сряза го тя. — Личният ми живот, особено тази му част, не е твоя работа. Тревър и аз сме наясно с оплитането, за което спомена, и като разумни хора ще внимаваме да не се препънем в него. — Все още с ледени пламъчета в очите, тя стана и продължи: — Ще звънна на майката на Брена и ще попитам дали Алис Мей е свободна. После ще разговарям с Бетси Клуни. Ще уредя всички подробности, преди да замина. Довиждане, Джуд — добави тя, целуна снаха си по бузата и излезе.

Въздухът в кухнята бе като наелектризиран, докато Джуд небрежно отхапваше от филийката.

— Е, какво ще кажеш по въпроса? — попита Ейдан.

— Нищо.

— Ха! — Напушен, забарабани с пръсти и се намръщи. — Но все пак мислиш нещо.

— Всъщност, не. Дарси каза всичко.

— Ето! — Насочи обвинително пръст към нея. — На нейна страна си.

— Разбира се. — Усмихна му се. — Както и ти.

Той се надигна и закрачи напред-назад. Фин се измъкна изпод масата и тръгна редом с него.

— Тя си въобразява, че е в състояние да се справи с положението. С Магий. Това момиче се смята за изключително опитно и мъдро. Господи, Джуд, била е закриляна цял живот. Не е разполагала нито с времето, нито с възможностите да разбере, че не е неуязвима.

Джуд остави филийката.

— Ейдан, някои се раждат с тази способност.

— Дори и да е така, тя не може да се справи с мъж като Магий. Много е хитър. Според мен е добър и честен, но независимо от това е хитър. Не искам да използва сестра ми.

— По този начин ли виждаш нещата?

— Не ги виждам въобще и това е проблемът. Привлекателен и богат е. Колкото и много Дарси да се е шегувала, че ще си хване точно такъв мъж, той може да ѝ завърти главата. А когато главата ѝ се завърти, как ще види накъде отива?

— Ейдан — обади се Джуд тихо, — защо говориш така?

— Не искам да страда.

— А аз искам.

Смаян, той зяпна съпругата си, праметна ръка през облегалката на стола и най-после успя да си върне дар словото.

— Как можеш да кажеш, че искаш Дарси да бъде наранена?

— Ако той я нарани, значи има значение за нея. Ейдан, никой мъж никога не е имал истинско значение за нея. Имало е, разбира се, игрички, забавления. Не искаш ли тя да открие някого, на когото истински да държи?

— Разбира се. Но не виждам Магий в тази роля. — Раздразнен, отново заснова напред-назад. — Не и когато двамата мислят само с хормоните си. — Поклати глава. — Пътуване до Лондон... Едва се познават, а предприемат пътуване до Лондон.

— През една дъждовна вечер влязох в задимена кръчма и те видях. Животът ми се промени, а дори не знаех кой си.

Той спря. Любов, прекалено голяма, за да бъде премерена, изпълни сърцето му.

— Шанс едно на милион за нас двамата. — Седна и се пресегна да хване ръцете ѝ. — И съдбата изигра известна роля.

— Може би отново се намесва.

Очите му се присвиха.

— Смяташ, че това има нещо общо е легендата ли? Последната ѝ част.

— От семейство Галахър остана един неомъжен представител. Само още едно сърце: недокоснато, непредложено, неполучило отклик. Интересно е... Не направо е възхитително, че Тревър Магий е в Ардмор. Като писателка... — направи пауза, защото все още ѝ се струваше невероятно, че е писателка, — ... ми е малко трудно да

повярвам в съпадението. Има стара семейна връзка. По майчина линия Дарси е от рода Фицджералд и братовчедка на Мод. Прачицото на Тревър е бил единствената любов на Мод. Загубили са се един друг както Гуен и Карик.

— Всичко е плод на въображението ти. У теб се обажда романтичната жилка, Джуд Франсис.

— Така ли? — сви рамене. — Е, ще видим.

Тя не чакаше нищо повече. Алис Мей вече бе на път, а Бетси остана очарована от предложението да поработи два дни извън дома си. Доволна от себе си, Дарси прекоси кухнята и излезе през задната врата.

Леко се стресна, попадайки сред сивите каменни стени и гредите, оформящи топлата връзка между залата и кръчмата. Вече придобива форма, различима дори за нетренирано око, прецени тя. Строителите по скелето размахваха чукове, пробиваха дупки. Господи, само какъв шум!

Някой — очевидно непоправим оптимист — бе пуснал радио. Тя поне чуваше само някакво жужене, което трудно би нарекла музика.

Видя, че покривът ще бъде извит като арка, а гредите естествено преливаха с онези, които държаха кръчмата от поколения.

Сърцето ѝ трепна и тя разпозна чувството на гордост. Галахър предлага корените, а залата представлява клон от дървото.

Прекоси внимателно, прескачайки кабели и жици, проточени по пода. Вече зърна Тревър в далечния край на скелето при разширението на тунела. На кръста му висеше колан с инструменти, а някаква машина бръмчеше в ръката му. Носеше тъмни очила хем да се предпазва от летящите парчета дърво и прах от бетона, предположи тя, хем да защити очите си от слънчевата светлина.

Изглеждаше груб, готов и точно какъвто го искаше в сегашното си настроение.

Спря под него и зачака, като си даде сметка, че мнозина от мъжете я зяпат, без да внимават много-много в работата си. Майк О'Тул мина край нея с греда на рамо.

— Разсейваш работниците ми, красива Дарси.

— Нима да се бавя повече от минута. Как върви, господин О’Тул?

— Той е наясно какво иска и как го иска. И понеже съм напълно съгласен с него, всичко върви отлично.

— Красиво ли ще бъде?

— Да. И ще прави чест на Ардмор. Внимавай къде стъпваш, мила. Тук има в какво да се препънеш.

— Мислила съм за това — промърмори тя. Наистина имаше доста неща, в които да се препъне, ставаше ли въпрос за Тревър Магий.

Майк се отдалечи и тя вдигна очи: сега Тревър чакаше. Така й допадаше повече.

— Искам да разменя няколко думички с теб, господин Магий — подвикна тя.

— Какво мога да направя за теб, госпожице Галахър?

Е, значи няма да си даде труда да слезе. Добре. Отметна коси от раменете си.

— Днес и утре трябва да обуча временна сервитьорка. Но съм на твое разположение от четвъртък, ако те устройва.

Стомахът му се сви от радостно предчувствие, но само кимна.

— Тогава тръгваме в четвъртък сутринта. Ще те взема в шест.

— Доста рано.

— Защо да губим време?

За миг останаха загледани един в друг.

— Наистина — защо?

Тя се извърна и с бавни крачки отиде в кухнята. А когато вратата зад нея се затвори, изпълни кратък буен танц на победата.

ГЛАВА 10

След продължително размишление, претегляйки всички за и против, Дарси реши да се яви навреме. Наруши стила си по чисто егоистични причини и не би възразила да го признае. Искаше да се наслади на всяка минута от двата си свободни дни.

Другото ѝ решение беше да не взема много багаж — доста трудна задача за нея и ѝ отне часове. Планираше, обмисляше, отхвърляше. Изпразни бурканчето със спестените пари. Правеше го само в изключително важни случаи. Но пък нали трябваше да си купи нещо неотразимо, за да запомни пътуването?

Цели два дни работи като вол — искаше да е сигурна, че оставя всичко в кръчмата наред. Спести от съня и си направи маникюр, педикюр и маска на лицето — как за подобен случай да не покаже възможно най-лъскавия си вид!

Внимателно подбра бельото — като истински генерал обмисляше детайлите на предстоящата битка.

Тревър Магий няма да е наясно какво го е зашеметило, след като му позволи да я прелъсти.

От тази мисъл стомахът ѝ леко се свиваше в нервни спазми. А искаше, трябваше да е овладяна, сдържана, опитна. Нямахме никакво намерение да я оценят като провинциалистка — нито в Лондон, нито в леглото. Част от проблема бе, че Тревър бе точно такъв, какъвто Ейдан го описа.

Хитър.

Нямаше значение дали е облечен в работни дрехи и се поти наред със строителите. Дори когато крачеше сред калта и пренасяше греди, под потта и мръсотията прозираше изтънченост, плод на привилегии, образование и богатство.

И преди бе срещала богати мъже. Имаше способността да разпознава сред пътуващите туристи, отдали се на ваканционно разточителство, разполагащите с пари под попечителство.

Но парите на Тревър не бяха под попечителство, беше си ги спечелил. Сам бе работил за богатството си, а то му придаваше мощ, която му отиваше. Това именно предизвикваше уважението ѝ, а тя не го даваше лесно.

Не познаваше друг като него. Той я интригуваше и същевременно я държеше нащрек.

Нещо повече — докато го бе наблюдавала и изучавала, възникна един смущаващ факт: тя го желаше. Никога не бе желала толкова силно конкретен мъж. Искаше ръцете му да я галят, устните му да я целуват, да усеща тялото му до своето.

През броевите часове сън последната нощ, го сънува. Странен, объркан сън. Пристигна при нея на крилат бял кон и двамата полетяха над сапфирено синьо море, над тучни зелени ниви в родината ѝ. Обгърнати от перлена светлина, се отправиха към сребърен дворец, край който растяха дървета със златни ябълки и сребърни круши. Наоколо звучеше музика, която сякаш късаше сърцето.

През краткото, мъгляво време на съня, тя беше влюбена. Никога не си бе представяла, че е възможно да я обземат точно такива чувства, пък и никак не бе сигурна доколко ги иска. Сляпо, всеотдайно влюбена само миговете, прекарани с него, имаха значение.

Докато двамата летяха през слънчевата светлина, през лунната светлина, през тайнствената вълшебна светлина той ѝ каза едно-единствено нещо.

Всичко. И завинаги.

А когато тя опря буза до неговата, не успя да отрони повече от ти. Ти си всичко и завинаги.

Вярваше го с цялото си същество, с всичко, което представляваше и щеше да бъде. Събуди се, обзета от едно желание: повторно да изпита силата на това чувство. Но то се стопи в сънищата и Дарси се усмихна на фантазиите си.

Нито тя, нито Тревър искаха фантазии.

Точно в шест свали сака си долу. Сърцето ѝ биеше в радостно очакване. Какво щеше да види, да направи, да вкуси през следващите четиридесет и осем часа?

Всичко, засмя се тя.

Хвърли последен поглед към чистата спретната кръчма. Синед, Бетси и Алис Мей със сигурност ще се справят с онова, което тя често

вършеше сама. Наби им в главите какво да правят, дори за всеки случай остави списък. Излезе доволна и си обеща да не помисли нито веднъж за кръчмата, преди да се върне.

Беше точно шест.

Приятно ѝ стана да види как Тревър се приближава към бордюра в момента на появата ѝ. На едно мнение са, помисли си тя. Така нещата ще вървят по-гладко.

Изненада се, че е облечен в костюм. Италиански, предположи, когато излезе да вземе багажа ѝ. И невероятно скъп — оцени го веднага, — но в никакъв случай крещящ. Сивото подхождаше добре на очите му, а тоновете на ризата и вратовръзката му придаваха елегантен европейски вид.

Мощ, повтори си тя. Да, доста му отива.

— О, как само изглеждаш! — Не се стърпя да опипа плата на ръкава му, докато той прибираше багажа ѝ в колата. — Много сме издокарани тази сутрин.

— Имам делова среща. — Затвори багажника и отиде да ѝ отвори вратата. — Програмата е малко претоварена.

Долови парфюма ѝ, когато тя се плъзна край него, и му се прииска срещата и всички участници в нея да вървят по дяволите.

Изчака го да се настани зад кормилото.

— Смятах, че мъж с твоето положение командва времето.

— Ако постъпиш така, тутакси набъркваш нещо, което обърква всичко — егото.

— Но ти имаш доста голямо его.

Той се отдалечи от бордюра.

— Трябва да го владееш. Уредих на Хийтроу да ни чака кола с шофьор. Ще те отведе до къщата. Така ще имаш време да се настаниш. Ще бъде на твое разположение цял ден, ако искаш да разглеждаш забележителности или да пазаруваш.

— Нима? — *Колко хубаво.* — Е, много мило от твоя страна.

— Утре ще имам повече свободно време, но днес съм доста зает. — Погледна я. — Очаквам да приключа към шест вечерта. Резервацията ни за вечеря е в осем. Удобно ли ти е?

— Отлично.

— Добре. Асистентката ми изпрати списък на интересни места. В дипломатическото ми куфарче е. Можеш да го разгледаш по време на

полета — ще ти помогна да планираш какво да правиш днес.

— Чудесна идея. Точно така ще постъпя. Но ти не бива да се притесняваш, че не мога да се забавлявам сама.

Отново я погледна; елегантното ѝ сако се връзваше добре със сините панталони и блузата с цвят на рози, потопени в сметана. Стилен избор. Беше умно и много женствено.

— Не, не се съмнявам в способността ти да го сториш. — Необяснимо потиснат, че няма да се шляе без посока, няма да ѝ липсва и няма да го чака, той замълча.

По-скоро като делово споразумение, отколкото... За какво, по дяволите стана въпрос всъщност? За уговорена среща? Думата не му допаднаше. Но се съмняваше доколко и романтиката бе подходяща за случая. Нито той, нито тя имат звезди в очите. Искат каквото са си намислили. Най-добре е да се подходи прагматично към въпроса.

И все пак изпитваше раздразнение.

Пристигнаха на летището в Уотърфорд навреме. И именно тук за пръв път Дарси с очите си видя как един богат мъж командва положението. Бързо отнесоха багажа им и минаха през проверките с много „Насам, господин Магий“ и „Приятен път, господин Магий“.

Спомняйки си изпитанията по време на неотдашното си пътуване до Париж, Дарси затвърди решението си или да пътува само в първа класа, или въобще да не пътува. Но дори най-смелите ѝ фантазии за удобство се сринаха, когато Тревър я изведе от терминала и я насочи към елегантен малък самолет.

— Твой ли е?

— На компанията — отвърна той, помагайки ѝ да се качи по подвижната стълба. — Доста пътувам, затова е по-удобно да имам собствен транспорт.

Тя влезе и с усилие си наложи да сподави удивеното си възклицание.

— Не се и съмнявам, че е така.

Погледът ѝ се плъзна по просторните седалки, тапицирани с тъмносиня кожа, по свежите жълти рози в кристални вази върху сребърни поставки. Краката ѝ потънаха в дебел килим.

Стюардеса в униформа, с безупречна кожа и учтива усмивка, я поздрави по име и я попита би ли искала шампанско, преди да излетят.

Шампанско за закуска, мина ѝ през ума. Какъв лукс!

— Би било чудесно, благодаря.

— За мен кафе, Моника. Да те разведа ли из самолета? — обърна се той към Дарси.

— Да.

С надеждата, че не гледа като шашардисана, Дарси остави чантата си.

— Бордната кухня е тук.

Надникна — Моника вече бе сложила кафето и отваряше бутилка шампанско. Всеки сантиметър в малкото помещение бе оползотворен; сребърните му повърхности блестяха.

— Пилотската кабина. — Тревър посочи отворена врата. Мъжът, седнал пред таблото с многобройни уреди, се завъртя на стола.

— Готов съм, щом кажете, господин Магий. Добро утро, госпожице Галахър. Може да разчитате на кратко и плавно пътуване до Хийтроу.

— Благодаря. Сам ли управлявате самолета? Няма ли помощник-пилот?

— Достатъчен е и един човек — усмихна се той. — Нямам нужда от втори пилот, когато господин Магий е на борда.

— Невероятно! Умееш да караш самолет, така ли, Тревър?

— Да. И го правя от време на време. Дай ни десет минути, Доналд. После поискай от кулата разрешение за излитане.

— Да, сър.

— Имаме много интереси в Европа — подхвана Тревър, докато отвеждаше Дарси обратно по коридора. — Използваме тази машина предимно за къси полети из континента.

— А за по-дългите?

— Разполагаме с по-големи машини.

Отвори някаква врата. Откри се напълно оборудван кабинет с елегантно старинно бюро, компютър, стенен екран за видеозаписи и легло. Зърна баня през страничната врата. Всичко блестеше от чистота.

— Всички удобства за тялото и бизнеса — отбеляза тя.

— Човек се справя по-добре с второто, ако разполага с първото. „Келтик“ е сравнително млада компания — на шест години, — но се разраства успешно и носи приходи.

— О, значи сегашният ти ангажимент в Лондон е във връзка с „Келтик рекърдс“.

— Предимно. Ако имаш нужда от нещо и не го виждаш, попитай.

Тя се обърна към него и заяви:

— Виждам всичко, от което имам нужда.

Вдигна ръка, за да докосне един от кичурите ѝ.

— Добре. Да поемаме!

— Не го ли направихме? — учуди се тя, докато се връщаха към големия салон.

Дарси се настани, пое подадената ѝ кристална чаша шампанско и се приготви да прекара чудесно.

Пилотът се оказа човек на думата си. Полетът беше кратък и гладък. Дарси изпитваше чувството, че може да лети часове и да се наслаждава на всеки миг. Няколко пъти се опита да подхване незначителни разговори, но накрая си даде сметка, че Тревър е разсеян. Вероятно мисли за предстоящата среща, предположи тя и го остави да планира, докато се запознае със списъка от предложения на асистентката му.

Господи, да. Искаше да види всичко. И Хайд парк, и магазина „Хародс“, и Бъкингамския дворец, и квартала Челси. Искаше да усети дивото движение на колите по улиците, да мине под величествените сенки на дърветата в парковете.

Излизането от Хийтроу не се оказа по-сложно от преминаването през летището у дома. Парите трасират пътя, помисли си тя, докато се сбогуваха с митничарите. И все пак не бе очаквала поръчаната кола да е лимузина. Всевъзможни възклицания напиреха в гърлото ѝ, но тя безмилостно ги преглътна и едва когато се овладя, се обърна усмихната към Тревър:

— Ще те оставим ли на мястото на срещата ти?

— Не. В противоположни посоки сме. Ще се видим довечера.

— Успех в работата ти.

Леко се опря на протегнатата десница на шофьора, готов да я настани в лимузината, както бе репетирала хиляди пъти наум. Плавно, грациозно, сякаш го е правила цял живот.

Тревър обаче я хвана за ръка, произнесе името ѝ и я накара да го погледне отново, с вдигнати вежди и леко извити устни.

В следващия миг се видя изправена, ръцете ѝ се опряха в раменете му, за да запази равновесие, а устните ѝ бяха незабавно

нападнати. Промяната от хладнокръвен бизнесмен в темпераментен любовник настъпи светкавично бързо и цялостно. И се оказа еротична, като посред нощ.

Главата ѝ се изпразни от всякакви мисли, усещаше блажена безпомощност, тялото ѝ пулсираше като един-единствен, оголен нерв.

Преди от сърцето ѝ да се изтръгне стон, да излезе през гърлото и устните ѝ да го промълвят, той я пусна. Отправи ѝ поглед, който издаваше тлеещ огън, и кимна видимо удовлетворен.

— Приятен ден — пожела ѝ и я остави почти залитаща на тротоара до дискретния шофьор с пуст поглед и отворената врата на лимузината.

Успя да се плъзне вътре. Усещаше костите си омекнали; сякаш се вля в разредения въздух, пропит с аромат на рози и кожа.

Призова цялата си воля, за да си възвърне самообладанието, да попие и се наслади на първата си разходка в дългата тиха кола. Прокара ръка по седалката. Безупречно гладката кожа имаше цвят на буреносни облаци. Каквито бяха очите му само допреди миг, мина ѝ през ума.

Шофьорът седеше зад опушено стъкло цяла пресечка напред, което ѝ осигуряваше уединение. Твърдо решена да запамети всеки детайл, Дарси забеляза телевизора, кристалните чаши, редицката лампи по тавана и гюрука. Въздъхна под звуците на романтичната музика, която вече се лееше от стереото. Понечи да изпъне краката и да замърка и тогава най-последно видя елегантната кутия на седалката до себе си.

Беше обвита в златиста хартия и завързана със сребърна панделка. Сграбчи я, но трепна и погледна към шофьора. Никоя веща в светските дела дама не се нахвърля така на подарък. Тя би трябвало така да е навикнала с тях, че да е направо отегчена.

Засмивайки се на себе си, Дарси развърза панделката. Имаше картичка.

Добре дошла в Лондон.

Трев.

— Не пропуска нито един номер — отбеляза Дарси на глас. — Е, това ми харесва.

Увери се, че шофьорът не ѝ обръща внимание, и разлепи скоча. Не искаше да разкъса хартията. Макар нетърпелива и любопитна, акуратно прибра и панделката, и красивата хартия — и двете старателно сгънати в чантата. Пое дъх.

Сетне отвори продълговатата кадифена кутия.

— О, милостива Света майко. — Направо извика, съвсем забравила за шофьора и за намерението си да се прави на изтънчена. Всъщност забрави за всичко. В момента едно проблясващо бижу заслепяваше очите ѝ.

Зяпнала, вдигна гривната и остави блестящите камъни да се разлеят като вода. Тънката гривна, би минала за семпла, ако не бяха всичките дръзки цветове на безбройните ѝ камъни. Не се съмняваше, че са изумрудни, рубини и сапфири, оброчени с диаманти, сияйни като слънцето.

Никога през живота си не се бе докосвала до нещо по-красиво, по-фино и толкова невероятно скъпо. Не би трябвало да я приеме. Само ще я пробва. Да види как ѝ стои. Как я чувства.

Стоеше ѝ изумително, а усещането бе още по-прекрасно.

Завъртя китка, загледа се как камъните ѝ намигат и усети как златото се плъзга по кожата ѝ. Предпочиташе да ѝ отрежат ръката, но не и да върне гривната.

Ще се наложи съвестта ѝ просто да се приспособи.

Заета да се възхищава на накита, почти пропусна вълнуващата тръпка от прекосяването на Лондон с кола. Когато се върна към действителността, се наложи да се пребори с порива да отвори прозореца и да надникне навън. Да попие всичко изведнъж.

Какво да разгледа най-напред, какво да предприеме. Има толкова много неща! Как да ги смести в два къси дни? Ще разопакова бързо багажа си и ще се потопи във водовъртежа.

Докато Лондон се точеше край нея, започна да набелязва къде да спре. В един момент лимузината паркира пред величествена къща. Дарси свъси вежди и се заоглежда за хотел.

Не, сети се тя сепнато. Тревър спомена къща, не хотел. Този човек живее на пет хиляди километра в Ню Йорк, а притежава къща в Лондон.

Ще се свършат ли някога чудесата?

Овладя се и пое ръката на шофьора, когато той застана до отворената врата.

— Веднага ще внеса багажа ви, госпожице Галахър.

— Много благодаря.

Прекуси и изкачи няколкото стъпала зад безупречно поддържания жив плот. Горещо се молеше да има вид на човек, който знае какво крави.

Вратата се отвори, преди да прецени дали да почука, или направо да влезе. Висок слаб мъж с оскъдна бяла коса ѝ се поклони.

— Госпожице Галахър, надявам се пътуването да е било приятно. Аз съм Стайлс, икономът. Приятно ни е да ви посрещнем.

— Благодаря.

Тъкмо щеше да му подаде ръка, но се сети, че вероятно не се постъпва така с английски иконом.

— Желаете ли да видите стаята си, или да ви предложим нещо за освежаване?

— Бих искала да видя стаята, ако е удобно.

— Разбира се. Ще се погрижа за багажа. Уинтроп ще ви съпроводи до горе.

Уинтроп се приближи безшумно. Беше дребна жена е прилежно прибрани пепеляви коси и официално черно облекло като на иконома. Очите зад дебелия стъкла на очилата бяха бледи като вода.

— Добро утро, госпожице Галахър. Ако ме последвате, ще ви настаня.

„*Не се дръж като провинциалистка, идиотко.*“ Стараейки се да изглежда непринудена, Дарси прекуси фоайето със златист, лъскав дървен под, мина под великолепия полилей в средата и заизкачва величественото стълбище.

Не би го оприличила на палат. Излъчваше прекалено много достойнство. По-скоро напомняше музей, мина ѝ през ума. Лъснат, притихнал и малко плащещ.

По стените висяха всевъзможни произведения на изкуството, но тя не посмя да отдели време да ги изучи по-внимателно. Самите стени бяха покрити с гладка коприна. Наложил се да свие пръсти, та да не посегне да ги докосне.

Икономката — защото смяташе, че Уинтроп е икономка — я поведе по коридор с пищна ламперия. Дарси се зачуди колко ли стаи има, как са обзаведени, какво се вижда от прозорците. В следващия миг Уинтроп отвори богато резбована врата, водеща към пълен лукс.

Около огромното като езеро легло четири стълба държаха високо вдигнатият към тавана балдахин. Дарси нямаше представа какъв вид килими са метнати небрежно по лъснатия до блясък под, но си даваше сметка, че са стари и великолепни.

Всичко — скринът с чекмеджета, шкафовете, огледалата, масичките — лъщеше до блясък. Кристална ваза, не по-лека от пет килограма, преливаше от десетки бели рози.

Дебели златисти шнулове прикрепяха масленозелени завеси, които обрамчваха проблясващите стъкла на прозорците.

В двата края на белия мрамор на камината бяха гравирани розови храсти, а на полицата се извисяваха свещници. Още цветя този път ослепително бели лилии украсяваха центъра ѝ.

Уютен ансамбъл от плюшени кресла и масичка подканваше да се разположиш.

— Всекидневната е вдясно, банята — вляво. — Уинтроп скръсти слабите си ръце. — Сега ли да разопаковам багажа ви, или искате първо да си починете?

— Аз... — Дарси се изплаши да не си глътне езика. — Всъщност... Не, нямам нужда от почивка, но благодаря.

— С удоволствие ще ви покажа къщата, ако желаете.

— Възможно ли е да се поразходя сама?

— Разбира се. Господин Магий се надява да се чувствате като у дома си. Трябва само да натиснете деветката на вътрешния телефон, за да се свържете с мен, и осмицата за Стайлс. Не искате ли да се освежите?

— Да, с удоволствие. — С омекнали крака Дарси се отправи към банята. По дяволите, реши тя, и се обърна. — Госпожице Уинтроп, стаята е прекрасна.

Усмивката на Уинтроп бе така тънка, както и всичко друго у нея, но все пак смекчи донякъде чертите на лицето ѝ.

— Да, така е.

Дарси влезе в банята, нарочно затвори очи и се облегна на вратата. Изпитваше чувството, че участва в пиеса или сънува някой от

своите фантастични сънища. Но не беше така. Всичко беше истинско. Усещаше как сърцето и бие диво в гърдите и тръпки на истинска наслада пробягват по тялото.

Въздъхна и отвори очи, готова да се усмихне широко на банята.

Вероятно са прибавили някоя стая, за да я направят толкова огромна, помисли си тя. Още цветя украсяваха дългия плот между двата овални умивалника. Мекото морскозелено на плочките по пода и стените създаваше чувството, че се намиращ в чудесна подводна пещера.

Ваната, със саксии папрат по ръбовете, определено би побрала трима. Отделно имаше душ кабина, сама по себе си голяма като стая, прецени тя, приближавайки се, за да я разгледа отблизо. Зад извитата стъклена преграда видя поне половин дузина души. Сигурно е все едно да се къпеш във водопад. Испита желание мигом да се съблече и да опита.

Навсякъде имаше кристални купи с ароматни сапуни или цветчета от рози, красиви флакони с благоухания за вана и кремове. Приседна на тапицирана пейка с голямо огледало пред нея, очевидно предназначено за господарката на дома, и зърна собственото си порозовяло и доволно изражение.

— Е, пристигна, нали?

По време на първото съвещание, а и на второто, Тревър не мислеше за Дарси. Е, почти. Мисълта за нея имаше странния навик да напуска ъгълчето на съзнанието му, където я бе натикал. Да се изплъзва оттам, уточни той. Прокрадваше се в съзнанието му, тъкмо когато му бе необходимо да го насочи другаде.

Погледна часовника за пореден път. Предстояха часове, преди да си позволи лукса да се съсредоточи върху нея. Но когато го стори, за Бога, ще се постарее да си заслужи чакането.

— Трев?

— Хм... — Съобрази, че се е намръщил и промени навъсеното изражение от лицето си, като махна с ръка в знак на извинение. — Съжалявам, Найджъл. Мисълта ми се зарея.

— Не ти се е случвало преди.

Найджъл Келси, ръководител на лондонския клон на „Келтик рекърдс“ притежаваше остро око и още по-остро ухо. Заедно бяха учили в Оксфорд, там се сприятелиха. Когато настъпи моментът да разшири любимия си проект и да го представи на международния пазар, Тревър предостави това в доверените ръце на Найджъл.

— Просто анализирам различни възможности в главата си. Хайде да поставим Шон Галахър на първо място.

— С удоволствие.

Найджъл се настани удобно в креслото. Рядко използваше бюрото си. Гледаше на него като на нещо, което го ограничава.

Беше набелязан да следва стъпките на баща си — и на бащата на баща си — в правото, съдба, която дори и днес го караше да потръпва от ужас. Не ставаше въпрос да отхвърли изцяло семейната традиция, но се чувстваше по-щастлив да прилага образованието си, правейки нещо забавно. „Келтик рекърдс“ бе изключително забавна компания, макар старият му приятел да държеше юздите здраво. Пък и носеше доста приходи, признаваше Найджъл.

Работата му го отвеждаше на изключително приятни места. Част от задълженията му — а той гледаше твърде сериозно на тях — включваше присъствия на приеми, коктейли и всевъзможни светски събирания — трябваше да развлича откритите от компанията таланти. И правеше всичко това за сметка на фирмата.

— Преговарям с него едно към едно — продължи Тревър. — Или две към едно, ако взема предвид съпругата му. А тя не е за подценяване. Посъветвах го да си намери агент. — Найджъл стрелна въпросително нагоре вежди, но Тревър само сви рамене. — Харесвам го. И понеже отказва да си намери представител, възнамерявам да бъда честен с него.

— Ти във всички случаи постъпваш честно, Трев. Аз нямам нищо против от време на време да измъквам допълнителна карта от тестето, за да станат нещата по-интересни.

— С него не е така. Инстинктите ми подсказват, че имаме истинска находка. Нека го оставим той да диктува темпото. Ще ни носи пари години наред.

— Съгласен съм. Работите му са брилянтни и страхотно пазарни.

— Има и още.

— Така ли? — Найджъл отново се озадачи, когато Тревър стана и започна да крачи напред-назад из кабинета. Рядко му се случваше да проявява безпокойство. Дори пред стария си приятел. — Допуснах, защото поиска тази среща, преди да е приключила реализацията на другия ти проект.

— Той има брат и сестра. Искам тримата да запишат песните за първото представление.

Найджъл свъси вежди и забарабани с отрупаните си е бижута пръсти.

— Тези брат и сестра трябва наистина да са голяма работа.

— Повярвай ми.

— Добре, Трев, но все пак си наясно колко по-лесно ще пласираме продукцията, ако зложим на известен изпълнител.

— Оставям на теб да измислиш как да се справим. — Тревър се усмихна бегло и продължи: — Аз ги чух. Искам да дойдеш в Ардмор за два-три дни. Послушай ги. Ако греша, пак ще говорим.

— Ардмор? — Найджъл трепна и нервно завъртя тънката златна халка на ухото си. — Господи, Трев, какво ще прави заклето градско чедо като мен в някакво ирландско морско селце? Отбелязано ли е поне на картата?

— Ще слушаш — рече Тревър простичко. — У Галахърови има нещо, но преди да продължа преговорите в тази посока — с тях или с теб — искам сам да дойдеш и да ги видиш и чуеш. Желая обективно мнение.

— А откога твоето не е достатъчно обективно?

— У тези Галахърови има нещо — повтори Тревър. — Явно се дължи на Ардмор, на местността. — Несъзнателно докосна сребърния диск под ризата си. — Може да е от проклетия въздух. Представа нямам. Искам да дойдеш. Да чуя мнението ти.

Найджъл вдигна ръце, после ги отпусна.

— Ти си шефът. Намирам за редно да видя какво толкова има в това място, та му посвещавах време, пари и усилия, за да реализираш осенилото те хрумване за зала там.

— Не ме е осенило. Това е солидно бизнес начинание. Не се присмивай — предупреди го Тревър, предусетил реакцията му.

— Никога не се присмивам. Е, от време на време те скастриям, но този път ще се въздържа.

— Браво на теб. Имам нова песен от Шон Галахър. — Тревър извади листа от куфарчето си. — Погледни.

Найджъл само се усмихна.

— Предпочитам да слушам — посочи той пианото в другия край на помещението.

— Добре, но го е писал за китара, цигулка и флейта.

— Ще добия впечатление.

Тревър седна пред пианото и Найджъл затвори очи. Той самият не можеше да свири, но независимо от това имаше страхотен усет за музика.

И антената му заигра, когато Тревър докосна клавишите.

Бързо, помисли си Найджъл, живо, загатващо за секс и забавление. Тревър, както винаги, се оказа прав. Разполагаха със златна мина в лицето на Шон Галахър. И няма да му навреди да се срещне лице в лице с него, заключи той, дори това да означава пътуване до Ирландия. Господ да му е на помощ.

Слушаше и кимаше, а когато Тревър запя, се ухили. Приятелят му имаше силен глас. Но думите се нуждаеха от певица. Найджъл веднага се досети за това.

Ще взема ръката ти, ще взема сърцето ти.

Ще взема и двете.

Не мислиш, че ще се задоволя с едното, нали?

Бъди готови за бурни времена.

Да, това бе песен за жена; излъчва увереност, но се усеща предизвикателство и съблазън.

Отвори очи и изчака Тревър да свърши. Не се поддаваше лесно, но кракът му тактуваше, преди песента да е отзвучала.

— Този мъж е направо гений — обяви Найджъл. — Прости, но искрени стихове и сложна мелодия. Не всеки би изпял успешно такава нещo.

— Така е, но имам предвид някого, който ще се справи. Уреди си пътуването до Ардмор, Найджъл.

Найджъл посегна към чашата с вода, която винаги бе близко до него.

— Е, щом трябва — трябва. Това ли е главното от деловата част за днес?

— Главното — да. Защо?

— Защото бих искал да знам — като стар и доверен приятел — какво точно те безпокои. Нервен си, Трев, а това е страшно необичайно за теб.

Не му хареса, че си личи и щеше да се постарее да се овладее, преди отново да види Дарси.

— Намесена е жена.

— Братче, винаги е намесена жена.

— Не и като тази. Доведох я с мен.

— О, така ли? Това е нещо ново. — Произнесе думите протяжно и многозначително. — И кога ще имам възможност да я видя?

Тревър седна и си наложи да се успокои.

— Ела в Ардмор — заяви той и пак насочи разговора към делови проблеми.

ГЛАВА 11

Не бе съвсем сигурна как да го изиграе, макар да ѝ се струваше, че е на сцена. Дали да изчака Тревър сред разкоша на гостната, като пие чай или коктейл, или би било по-естествено и изтънчено, да чете книга във всекидневната?

А защо не излезе да се поразходи и той въобще да не и завари в къщата?

Накрая, все още колебаеща се относно мотивите на героинята, която искаше да пресъздаде, Дарси реши да се приготви за вечерята. Посвети доста часове и това само по себе си бе истински лукс. Разполагаше с предостатъчно време да се излежава във ваната, да използва прекрасните ароматизирани балсами, поставени наоколо в антични флакончета.

Най-добре да е готова, реши тя, докато нанасяше омекотяващия лосион по краката си. Така ще избегнат всякаква неловкост от това как и къде двамата ще се обличат за вечерта. Сексът, както тя го виждаше, представляваше последното действие в днешната пиеса. Трябваше да признае, че беше хем нетърпелива, хем нервна от перспективата.

Да, много по-мъдро е да го посрещне готова, облечена в късата си черна рокля. Ще слезе долу, ще си направи коктейл и когато той влезе, ще я намери в ужасно официалната гостна като господарка на имение.

Уинтроп вероятно ще поднесе малки хапки. Дали пък това не е работа на икономата? Е, няма значение. Ще му предложи една, сякаш го прави всеки ден.

Точно така трябва да изиграе ролята си.

Напарфюмирана и издокарана, излезе от банята, за да отиде в спалнята. Точно тогава Тревър влезе от коридора и стомахът ѝ неволно се сви. Е, време е да действа. Усмихна се с най-ослепителната си усмивка.

— О, здравей. Очаквах да се забавиш поне още час.

— Днес приключих рано. — Не откъсваше очи от нейните, затваряйки вратата зад себе си. — А как мина твоят ден?

— Прекрасно, благодаря. — Защо краката ѝ отказват да ѝ се подчинят? Би било много по-добре да прекоси небрежно стаята. — Надявам се твоят да е бил успешен.

— Струваше си пътуването.

Той пристъпи, а тя най-после успя да прекрачи до масичката, където бе оставила гривната.

— Искам да ти благодаря за подаръка. Много е красива и екстравагантна, което е не по-малко важно. И двамата сме наясно, че не е редно да я приема.

Той скъси разстоянието помежду им и като взе гривната, я обви около китката ѝ.

— Както и двамата знаем, че ще я приемеш.

Затвори я с изщракване, което отекна в главата ѝ.

— Прав си, предполагам. Много ми е трудно да устоявам на красивото и екстравагантното.

— Защо тогава да му устояваш? — Настоятелно, собственически, положи ръце върху раменете ѝ и ги плъзна по ръкавите на робата. — Аз нямам никакво намерение да устоявам на нищо.

Не бе го планирал така. Представяше си всичко много цивилизовано. Коктейл, елегантна вечеря, която ще ѝ направи впечатление и ще ѝ достави радост, спокойно прибиране с колата въкъщи, после умело, отработено прелъстяване, което ще бъде удоволствие и за двамата.

Но ето че тя стои пред него в дългата роба, с топла и ароматна от банята кожа и е нащрек.

Защо да устоява?

Очите му не се откъсваха от нейните, докато развързваше колана на робата. Забеляза как в дълбоките сини очи изплува плам, доту бързото ѝ, сепнато поемане на въздух. Приблужи устни към нейните и улови дъха ѝ. Ръцете му се плъзнаха нагоре-надолу по тънката материя, за да усети извивките на тялото ѝ.

— Сега — промърмори той, изненадан, че се наложи да потисне неволната тръпка, пробягала само от лекия допир на пръстите му до плътта ѝ.

— Добре.

Тя остави да ѝ диктува тялото. Вдигна ръце и обгърна врата му.

Възнамеряваше да действа бавно, да се наслаждава на вкуса ѝ, да преодоляват заедно етап след етап. Ала щом устните ѝ откликнаха, а тялото ѝ се прилепи към неговото, усети как го обзе алчност. Все едно цял живот бе чакал да я вкуси, да я има точно нея.

С рязко движение разтвори робата и впи зъби в рамото ѝ.

Тя нададе сподавен вик — смесица от удоволствие и изненада. Плътта ѝ така гореше, че Дарси забрави за всякакво изпълнение на роли, мотивации, последствия. Отприщила копнежа си, тя задърпа сакото му и то се озова на пода. Устните му завладяваха нейните, докато ръцете ѝ дърпаха вратовръзката му. Със залитащи крачки двамата се насочиха към леглото.

Вечерта настъпваше и светлината притъмняваше, отвън долитаха шумовете от натовареното лондонско движение. Стенният часовник в антрето удари пет. После в стаята се възцариха единствено стонове и шепот.

Въобщо не стигнаха до леглото. Двамата се претърколиха върху луксозния диван и тя се озова сред меките му възглавници. Пръстите ѝ се бореха с копчетата на ризата, а неговите свалиха робата. Тежестта му я притискаше към възглавниците сякаш потъваше в копринени облаци, мина ѝ през ума, но после устните му се плъзнаха по зърното на гърдата ѝ и тя престана да мисли.

Пламък, светлина и силно желание се примесваха с чиста похот. Тя я изпълваше, нажежаваше кръвта ѝ и я накара да издаде сладостен гърлен звук.

— Побързай... — Едва успя да го изрече. — Побързай...

Опасяваше се, че ще умре, ако той не проникне в нея. Едва поемайки си дъх, тя се захвана с колана на панталоните.

Пръстите му трепереха. Бученото в главата му съперничеше със силата на хиляди вълни, разбиващи се едновременно в скалите на брега. Всяка глътка въздух причиняваше болка, стягаше гърдите, драскаше гърлото, разкъсваше сърцето. Съзнаваше единствено, че само един миг забавяне ще доведе до унищожението му.

Бедрата ѝ се надигнаха да го посрещнат и той проникна в нея с мощен тласък.

Стенанията им се сляха. В следващия миг очите им се срещнаха, останаха за миг вгледани един в друг.

После всичко се превърна в движение. Диво съвкупление, диктувано от разгорещена кръв. Плът прилепваше към плът, дишането се учестяваше. Чу се вик на жена, достигнала върха. Но телата им продължаваха да се движат в забързан, потен танц.

Тя свърши отново и остана смаяна, че е възможно. Когато ръцете ѝ се отпуснаха върху възглавниците, усети как той потъва в нея. Стори ѝ се, че произнесе името ѝ.

Лежеше неподвижна, изцедена, а лицето му бе заровено в косите ѝ, прекрасното му стройно тяло притискаше нейното. Сега, помисли си тя, знае какво става, когато той загуби контрол. Беше диво и възхитително.

Сърцето му продължаваше да бие лудо, тя го усещаше как се блъска в нейното. Понесла се върху облака на задоволството, извърна глава и докосна рамото му с устни.

Този простиച്ък жест го накара да отвори очи, да направи опит да избистри глава. Усещаше я мека като вода под себе си, като разтопен восък. Нямахше нищо общо с обезумялата жена, умоляваща го да побърза. Знаеше, че при всички случаи ще я обладае бързо и грубо. Никога не бе изпитвал нужда от нещо, от някого така, както от Дарси в момента. От това сякаш зависеше оцеляването му.

Опасна жена, констатира той. И установи, че фактът ни най-малко не го тревожи. Искаше я отново. И отново.

— Не заспивай — промълви.

— Няма. — Гласът ѝ прозвуча дълбоко и гърлено и отново стореци кръвта му. — Просто съм отпусната. — Отвори очи и ги обърна към гипсовите арабески по тавана. — И се наслаждавам на гледката.

— Късен осемнадесети век.

— Колко интересно. — Развеселена, тя се протегна под него като котка и прокара ръце по гърба му повече за свое удоволствие, отколкото за негово. — Тогава на престола е крал Джордж III, нали? Непрекъснато обърквам историческите факти.

Развеселен от откровението, вдигна глава да я погледне.

— По-късно ще те разведа навсякъде и ще ти изнеса лекция, ако искаш. Но в момента...

Отново се раздвижи вътре в нея.

— Е, добре. — Дишането ѝ се учести. — Много си здрав и як, а?

— Ако нямаш здраве, нямаш нищо — отвърна той и се наведе да я ухапе леко по устната.

Като човек, който спазва дадената дума, я заведе на вечеря. Елегантно поднесените френски блюда ги поотпуснаха, а натруфените гарнитури ги развеселиха, виното бе същински еликсир за езика. Позлатените огледала, меките тонове, светлината от свещи, отразявана върху кристални повърхности, ѝ отиваха, призна Тревър. Никой, който видеше зашеметяващата жена в елегантна черна рокля, не би допуснал, че обслужва маси в ирландска кръчма.

Още едно нейно умение, прецени той. Успяваше да промени вида си като хамелеон: ту дръзка барманка, ту разбиваща сърцето певица, ту носеща сексуална наслада жена, ту изтънчена фина дама.

А коя, запита се той, е Дарси Галахър по сърце.

Изчака да поднесат шампанско и десерт за нея, преди да пристъпи към деловия въпрос.

— Едната ми среща днес се отнасяше за теб.

Тя го погледна за миг отвлечена от дилемата: да изяде ли до последна хапка вкусния мус в чинията пред нея, или да остави малко.

— Мен ли? А, имаш предвид залата.

— Не, макар да имах среща и за нея.

Прецени, че е безопасно да изяде половината, без да прилича на пълна глупачка и загреба от божествената комбинация от сметана и шоколад.

— И в какво друго делово начинание участвам?

— „Келтик рекърдс“.

Внимателно налагаше темпото. Освен всичко друго тя бе и делова жена и той не подценяваше ни най-малко тази част от личността ѝ.

Тя свъси леко вежди, вдигна чашата.

— За записването на музиката на Шон и за изпълнението при откриването ли говориш? Това е семейно решение и начинанието е семейно. Сигурно ще се споразумеем с теб.

— Надявам се. — Небрежно опита десерта ѝ. — Но не това имах предвид. Говоря за теб, Дарси. Предимно и изключително.

Пулсът ѝ се учести, затова остави чашата с шампанско.

— В какъв смисъл изключително?

— Искам гласа ти.

— О-о-о-о... — Потисна обзелото я разочарование. Няма място за него тук, напомни си тя. — Затова ли ме доведе в Лондон, Тревър?

— Отчасти. И е напълно отделно от случилото се тази вечер.

Сложи ръка върху нейната, тя се загледа как добре прилягат една към друга. Но гледката бе прекалено романтична, за да ѝ донесе утеха, и отново насочи поглед към очите му.

— Такива неща, естествено, трябва да останат отделно едно от друго. Иначе ще настъпи голямо объркване. Нали не си мъж, който убеждава, как да кажа... клиентите си, по този начин?

Отдръпна се, а очите му бяха станали стоманени.

— Не използвам секса като лост, ако това имаш предвид. Това, че сме любовници, няма нищо общо с никоя от деловите ни сделки.

— Не, разбира се. Но ако трябва да избираме между едното и другото, кое ще бъде?

— Зависи изцяло от теб — заяви той сковано.

— Разбирам. — Успя да се насили да се усмихне бегло. — Добре е да го знам. Извини ме за момент.

Нужно ѝ бе да се съвземе, да даде възможност на мислите и на сърцето си да се успокоят. Остави го свъсил вежди и отиде до дамската тоалетна. Облегната на красивия, покрит с плочки плот, възстанови дишането си.

Какво не е наред с нея, питаше се тя. Този мъж ѝ предлага уникална възможност, от нея зависи да я приеме или да я отхвърли. Какво ще ѝ навреди? И защо се чувства не само обърквана, но и нещастна?

Без дори да си дава сметка, бе започнала да вае романтични мечти, свързани с Тревър Магий. И в тези представи, в тези фантазии, той държеше на нея. Ценеше я, независимо от многото ѝ недостатъци. Искаше да бъде с нея без намесата на външни интереси. Просто да я обича, помисли си тя и затваряйки очи, седна на тапицираното столче пред огледалото.

Сама си е виновна, разбира се. Той раздвижваше у нея нещо, което никой друг не бе успявал. И бе стигнал близо, опасно близо, до това да докосне нещо дълбоко в сърцето ѝ, за което ѝ бе трудно да определи какво е точно.

Сигурно ще се влюби в него с много малко усилие. И вероятно без никакво насърчаване. А после какво?

Овладя се и се погледна в огледалото. *Виж фактите в лицето* — каза си тя. Мъж като Тревър не би се обвързал трайно с жена с нейното потекло и ограничения. Да, тя можеше да се представя добре, умело да играе играта, но под всичко това е и завинаги ще бъде Дарси Галахър от Ардмор, която работи в семейната кръчма.

Като нищо би завъртяла главата на друг тип мъж и би го накарала да забрави подобни дреболии. Нали винаги е планирала точно това? Нали се надяваше един ден да намери симпатичен богаташ, който ще попадне под чара ѝ и ще ѝ предложи луксозен живот? Беше дори склонна да се влюби в него или поне да изпитва привързаност. Щеше да го уважава и да му се наслаждава, беше готова да му отвърне с преданост.

Нищо срамно нямаше.

Но Тревър не е мъж, който вижда само едно приятно лице. Току-що ѝ го доказа. Бизнесът е твърдо голяма част от изискванията му към нея — търси споразумение за взаимна изгода и приходи, което пък е неразделна част от неговата привлекателност.

Страстта, която откриха един към друг, продължаваше да разсъждава тя, ще припламне и ще изгасне. Не е нужно да бъде романтичка като Джуд, за да знае, че страстта без любов е краткотрайна.

Затова... Въздъхна дълбоко. Най-добре да прояви здрав разум и да вземе толкова и от двете му предложения, колкото иска. Изправи се, изпъна рамене и отиде при него.

Беше поръчал кафе и го пиеше замислен. Не знаеше дали да изпитва облекчение или тревога, че тъгата — защото когато тя стана от масата, със сигурност забеляза тъга в очите ѝ — сега, настанявайки се срещу него, бе изчезнала.

— Не знам доколко ясно се изразих — подхвана той, но тя поклати глава и ведро се усмихна.

— Беше съвършено ясен. Просто ми трябваша няколко минути да помисля. — Взе лъжичката и хапна още малко от десерта. — Първо, разкажи ми по-подробно за „Келтик рекърдс“. В самолета спомена, че компанията е на шест години.

— Точно така. Интересувам се от музика. Предимно традиционна. Майка ми я харесва.

— Така ли?

— Тя е четвърто поколение ирландка, но човек би си помислил, че е родена там.

— Значи си основал компанията заради майка си.

— Не. — Хвана се обаче, че свъси вежди. Заради нея го направи, разбира се. За Бога, как не се бе сетил досега? — Е, отчасти, предполагам.

— Според мен е прекрасно. — Идеше и да го погали по косата. — Защо те притеснява?

— Това е делово начинание.

— Същото важи и за кръчмата, което не пречи да олицетворява и семейството ми. Допада ми, че за теб „Келтик рекърдс“ представлява и едното, и другото. Така компанията става по-важна за теб. Ще се грижиш по-добре за нея именно защото те обвързва от две страни. Лично аз предпочитам да преговарям с компания, за която се грижат добре.

— Е, „Келтик рекърдс“ е такава. Грижим се също и за творците, които наемаме. Централата ни е в Ню Йорк, но пробихме на международния пазар и открихме клон тук. А до една година ще открием клон и в Дъблин.

Почти винаги говори за компанията в множествено число, направи й впечатление, а не от свое име. Едва ли го прави от скромност. По-скоро загатва за доброто си отношение към колективния труд. Отново се замисли за кръчмата и кимна.

— Какво споразумение търсиш с мен? Делово, имам предвид — добави тя, останала доволна, че очите му се присвиха.

— Стандартният договор за запис.

— Представа нямам какво включва, защото ми липсва опит в тази сфера. — Погледна го изпитателно над ръба на кристалната чаша и продължи импулсивно: — Но ми се струва разумно да наема агент, който да обсъди въпроса с теб, ако реша, че предложението

представлява интерес. Но ако трябва да съм откровена, Тревър, не знам дали искам да си изкарвам прехраната с пеене. Ще трябва да помисля.

По-добро да остави нещата дотук. Всички бизнес инстинкти му диктуваха просто да кимне и да премине на друга тема. Той обаче се наведе напред.

— Що те направя богата.

— Това е една от амбициите ми. — Гребна малко от десерта и му го предложи. — Накрая, нищо чудно, да ти позволя да ми помогнеш.

Хвана я за китката.

— Ще имаш всичко, което някога си искала. Много повече от мечтите си.

Усети как пулсът ѝ се учести.

— Господи, знаеш как да накараш лигите на човек да потекат. Но аз не съм от тези, които скачат, без да се огледат.

Успокоен отново, той кимна.

— Не, не си. Това ми харесва у теб. Всъщност у теб харесвам почти всичко.

— На потенциален сътрудник ли говориш, или на любовницата си?

Обгърна врата ѝ, приближи устни до нейните и ги задържа там достатъчно дълго, за да даде време на няколко души да извърнат глави към тях.

— Ясен ли съм?

— Бих казала — кристално ясен. Защо не ме прибереш и не ме любиш, докато и двамата не загубим способност да мислим за каквото и да е?

— Защо, наистина? — съгласи се той и направи знак да му донесат сметката.

Сутринта стана, докато тя още спеше. Искеше да разчисти останалите делови въпроси колкото е възможно по-бързо и да прекара деня с нея.

Да пазаруват, помисли си той, докато се обличаше. Определено ще ѝ бъде приятно. Ще я остави да се развилнее в някой бутик и ще ѝ купи всичко, което привлече вниманието ѝ. После ще я заведе да пият

чай в „Риц“, а след това ще я съблазни да приеме интимна вечеря у дома.

Изпита известно неудобство, дори леко се засрами, че се фука, че иска да я заслепи с възможностите си — финансови и всякакви други, но реши просто да се примири с това положение.

По дяволите! Иска да прекара още един ден с нея. Два. Седмица. Да бъдат някъде сами, нищо да не ги разсейва, да не ги прекъсва. И без никакви мисли за бизнес.

Пламъкът им един към друг ще угасне, предположи той, но, Господи, какво изживяване ще бъде, докато стане.

Спонтанно извади бяла роза от вазата, бързо написа бележка и ги положи на възглавницата до нея. После се улови, че седи на ръба на леглото и я наблюдава. Това съвършено лице, така спокойно в съня. И цялата разкошна коса, разрошена през нощта от неговата ръка. Подарената от него гривна проблясваше на китката ѝ и той знаеше, че по Дарси няма нищо друго.

Но кръвта му не пламна от похот. По-скоро стана топла. Привличане, каза си той. Привличане, комбинирано с желанието, което изпитва към нея. Не лъжеше, когато ѝ каза, че харесва почти всичко у нея. Тя бе жена, която привлича, забавлява, предизвиква, дразни и развеселява. Разбираше материалистичната ѝ жилка и не я кореше.

Но за момент, един глупав момент, му се прииска да се бяха срещнали, без тя да знае за тлъстата му банкова сметка.

Каза му към какво се стреми още от самото начало. Искаше пари, лукс. И бе готова да встъпи в съюз с подходящия мъж, стига той да е склонен и в състояние да ѝ ги осигурява.

Не би допуснал някой да го приеме заради парите му. Нито сега, нито когато и да било. Макар да бе склонен да ги използва и двамата да се позабавляват известно време.

Сви рамене и се наведе да я целуне леко по бузата, после я остави да спи.

Тя не се събуди още цял час. В един момент се претърколи мързеливо по леглото. И отваряйки очи, най-напред зърна розата.

Усмихна се, обзета от копнеж. Въздъхна дълбоко и се пресегна да я вземе; погали листата ѝ, докато четеше бележката.

Ще свърша до два часа и ще дойда да те взема. Надявам се да се оставиш в ръцете ми през останалата част от следобеда.

Трев

Снощи определено се остави в ръцете му, помисли си тя и доволна се облегна на възглавниците. Какъв чудесен, прекрасен начин да се събудиш, мина ѝ през ума и погали буза в розата. Чудеше се дали да слезе долу за закуска, или да се поглези докрай и да поръча да ѝ я донесат в леглото. Така щеше да се почувства като кралица.

Идеята така ѝ допадна, че посегна към телефона. В този момент той иззвъня и тя се сепна, но се засмя на себе си.

Едва ли от нея се очакваше да го вдигне, затова стана и взе робата си. На вратата се почука точно когато връзваше колана.

— Да, влезте.

— Извинявайте, госпожице Галахър, но господин Магий е на телефона и иска да говори с вас.

— Разбира се, благодаря. — Дарси отново взе розата и чувствайки се мързелива, блажена и обгърната от романтика, седна на леглото и вдигна слушалката. — Здравей, Тревър. Току-що прочетох бележката ти и с удоволствие ще се оставя в ръцете ти.

— Ей сега идвам.

— Тази минута? Има време до два.

— Дарси, трябва да се върнем в Ардмор веднага. Майк О'Тул се е наранил на строежа.

— Наранил се е? — Скочи на крака. — Как? Добре ли е? Какво е станало?

— Паднал е. В болница е. Току-що научих. Не знам никакви подробности.

— Ще бъда готова да тръгна, докато дойдеш. Бързай.

Затвори без дума повече. Измъкна сака и започна да хвърля дрехите си вътре.

Обратното пътуване изглеждаше мъчително дълго. Дарси делеше времето между молитви към Бога и трепетно вслушване в думите на

Тревър, добрал се до нови дребни подробности около злополуката.

— Бил на скелето — събщи й той. — Доколкото разбрах, един работник се хлъзнал — и бутнал неволно Майк, или самият той се подхлъзнал. Когато дошла линейката, бил в безсъзнание.

— Но е жив, нали?

Така силно стисна пръсти, че кокалчетата й побеляха.

— Да. Дарси... — Взе ръцете й и ги освободи една от друга. — Лекарите смятат, че има сътресение и счупена ръка. Ще трябва да проверят и за вътрешни увреждания.

— Вътрешни увреждания ли? — Стомахът й се сви на топка. — Винаги говорят така страшно, тайнствено. — Гласът й изневери, но тя поклати глава. — Не, няма да загубя самообладание. Не се притеснявай.

— Не знаех, че сте толкова близки.

— Той е като част от семейството ми. — Очите й се напълниха със сълзи, които тя свирепо изтри. — Най-близкият човек след баща ми. Брена... Всички те сигурно са си изкарали акъла. Трябва да съм там.

— Ще бъдеш.

— Искам да отида направо в болницата. Ще уредиш ли кола да ме откара там?

— И двамата ще отидем направо в болницата.

— О, мислех, че трябва да се явиш на строежа. Добре. — Притисна очи с ръце и няколко пъти си пое дълбоко въздух. — Страх ме е. Ужасно ме е страх.

Прегърна я и не я пусна по време на целия полет.

И докато пътуваха с кола от летището, я наблюдаваше как се старае да си възвърне самообладанието, да прикрие напрежението. Очите й бяха сухи, лицето — спокойно, а ръцете лежаха в скута й. Докато пристигнат и тръгнат по коридора, по които ги насочиха, се бе овладяла напълно.

— Госпожо О'Тул.

Моли вдигна глава и стана от мястото, където седеше с петте си дъщери.

— О, Дарси, ти си тук! Прекъснала си прекрасното си пътуване.

— Каж ми как е, ако обичаш.

Сграбчи ръцете на Моли и докато ги стискаше здраво, се стараеше да не мисли, че и Морийн и Мери Кейт плачат.

— Ами тупнал от скелето. Сега правят някакви изследвания на главата му и така нататък. Знаеш, има доста здрава глава, затова не бива да се притесняваме.

— Разбира се. — Поразтри леко студените пръсти на Моли. — Защо да не отида да донеса чай за всички? Ти седни, мила. Аз ще организирам нещата. Брена, ела да ми помогнеш да донесем по чаша горещ чай за всички.

— Господ да те благослови, Дарси. Чудесно би било. Господин Магий... — Моли се извърна с трепереща усмивка към него. — Много мило от ваша страна, че сте тук.

Тревър срещна погледа на Брена, която точно ставаше, кимна и като хвана Моли за ръката, я отведе обратно до стола.

— Кажи ми какво стана? — настоя Дарси в момента, когато не можеха да ги чуят. — Колко лошо е пострадал?

— Не видях точно как се случи. — Гласът на Брена звучеше дрезгаво и тя се изкашля. — Боби Фицджералд пренасял тухли по скелето и се подхлъзнал. Татко се пресегнал да го задържи, но загубил равновесие и паднал. И една от тухлите, които Боби носел, полетяла и го ударила по главата. Господи. — Спря и притисна ръце към лицето си. — Видях го как пада. Чух вик, извърнах се и го видях как се удари в земята. Лежеше неподвижно. Лежеше долу, Дарси, а от главата му течеше кръв. — Подсмръкна и разтърка очи с пръсти. — Не падна кой знае от колко високо, наистина, но се стовари тежко. Не ми позволиха да го местя. Тогава не мислех, исках да го обърна, но, слава Богу, се намериха по-здравомислещи от мен и ми попречиха... Можеше да има счупване на гръбначния стълб или врата... Горкият Боби. Не е на себе си. Току-що накарах Шон да го изведе и да го поразходи навън.

— Всичко ще се оправи. — Разтърси Брена. — Ние ще се погрижим всичко да бъде наред.

— Радвам се, че си тук. Нямаш представа колко съм изплашена. Мери Кейт и без това е склонна към истерии, Морийн е бременна, а Алис Мей е толкова малка. Пати се владее, и слава на Бога, мама — също, но не мога да им кажа какво преживях, когато го видях да пада на земята и колко се страхувам, че няма да дойде в съзнание.

— Разбира се, че ще дойде в съзнание. — Брена се разрева и Дарси я притегли в прегръдките си. — Скоро ще ви позволят да го видите. Обзалагам се. Тогава всички ще се почувствате по-добре.

Над главата на Брена видя как Тревър идва по коридора. Стигна до тях и положи ръка на рамото ѝ.

— Аз ще се погрижа за чая. Иди седни... при семейството.

— Благодаря. Хайде да отидем да си измиеш лицето — обърна се тя към Брена. — После ще прием чай и ще изчакаме лекаря.

— Сама ще се оправя. — Брена прокара ръце по лицето си, докато се измъкваше от прегръдката на приятелката си. — Ти иди при мама. Ще се измия и идвам.

В малката чакалня Дарси седна върху облегалката на стола на Моли.

— Чаят ей сега ще пристигне.

— Добре. — Моли се пресегна и я потупа по коляното, после остави ръката си там и за своя утеха. — Тревър е прекрасен човек. Да зареже работата си и да се върне, защото моят Майк е пострадал.

— Естествено е да се върне.

Моли поклати глава.

— Не всеки би го направил. Постъпката му говори що за човек е. А току-що ми каза да не се притеснявам за нищо, да се съсредоточа да помогна на Майк да се оправи. Той щял да се погрижи за всички сметки за болницата и лекарите. Увери ме, че Майк ще получава пълна надница, макар известно време да отсъства от строежа — добави тя, но спря, защото гласът ѝ затрепери. — Очаква да се върне обратно на работа, защото за да вървят нещата както трябва, са нужни и двамата О'Тул.

— И е прав, разбира се.

Сълзи, този път на благодарност, заседнаха в гърлото на Дарси. Откъде знае какво е най-подходящо да каже на хора, които едва познава?

Тревър се появи на прага и Дарси, водена единствено от сърцето си, се изправи и тръгна към него. Взе лицето му в ръце и го целуна — нежно и топло по устните.

— Ела да поседиш със семейството — покани го тя и го въведе в чакалнята.

Много скоро лекарят се появи.

— Госпожо О'Тул?

— Да? Как е съпругът ми?

Скочила на крака, Моли стискаше ръката на Алис Мей, защото тя бе най-близо.

— Доста е як. — С успокояваща усмивка лекарят продължи точно когато Брена влетя в помещението. — Първо да ви кажа: ще се справи.

— Слава Богу. — Моли протегна ръка и улови Брена за рамото. — Слава Богу за това.

— Има леко мозъчно сътресение и счупена ръка. Костта е счупена, но не е раздробена. Това е по-добрият вариант. Има натъртени ребра, но не са пукнати. Направихме изследвания и не открихме никакви вътрешни увреждания. Искаме да остане в болницата ден-два, разбира се.

— В съзнание ли е?

— О, да. Поиска да ви види и помоли... за халба бира. Е, истината е, че първо попита за вас.

От Моли се изтръгна нещо средно между смях и изхлипване.

— Значи мога да го видя?

— Ще ви заведе в реанимацията, а после, когато го настаним в самостоятелна стая, и другите могат да го видят за минутка. Изглежда малко страховито с натъртванията и порязванията, но не бива да ви притесняват.

— Не можеш да отгледаш пет деца и да не видиш куп натъртвания и порязвания.

— Така е.

— Вие ме изчакайте тук — обърна се тя към дъщерите си, — докато отида да видя баща ви. А когато дойде вашия ред, не желая никакви плачове и резове. Затова излейте всичките си сълзи сега. И ако се налага, всички ще си поплачем хубавичко, когато се приберем вкъщи.

Дарси изчака Моли да тръгне с лекаря, преди да се обърне към Брена.

— Какво да направим, за да успеем да му внесем вътре една малка „Гинес“?

ГЛАВА 12

— Дарси, момичето ми, дошла си да ме измъкнеш от това място, нали?

Двадесет и четири часа след като се стовари здравата от скелето, приземявайки се основно на главата си, Майк О’Тул изглеждаше жизнен, макар и понатъртен, насинен и съвсем мъничко отчаян. Дарси се наведе през рамката на леглото и галъвно го целуна по челото.

— Нищо подобно. Остава ти още един ден, ако всичко е както трябва с онзи камък, който наричаш мозък. Затова ти донесох цветя.

Едното му око бе насинено, на бузата му имаше рана, хваната с три шева, а по челото, което целуна, се виждаше мозайка от охлузени и ожулени места.

Като цяло, помисли си, прилича на побойник, загубил поредната схватка.

Широката му, пълна с надежда усмивка изчезна, изместена от дълбока въздишка. Дарси изпита желание да го притисне в обятията си.

— Нищо ми няма на главата или където и да е, като се изключи прекършеното ми крило тук, а то едва ли е причина да държат човек прикован в болница, нали?

— Лекарите не са на това мнение. Но ти донесох нещо да те развеселя.

— Цветята наистина са много хубави.

Каза го обаче леко нацупен — сякаш дванадесетгодишно момче негодуваше, че не е получило желанието подарък.

— Такива са, разбира се, защото са направо от градината на Джуд. Другото е от съвършено различно място. — Като измъкна цветята от торбата, която носеше, Дарси извади и пластмасова чаша със запечатан капак. — „Гинес“ е, но е малка; само такава успях да набавя. Трябва да се задоволиш с нея.

— Ти си истинска принцеса!

— Така е и очаквам да се отнасят с мен като е такава. — Отвори капака и му подаде контрабандата, а после се настани до леглото му. — Чувстваш ли се толкова добре, колкото изглеждаш?

— Нищо ми няма, честна дума. Ръката малко ме боли, ни не си струва да говорим. — Отпи първата глътка и въздъхна отново, но този път от удоволствие. — Жалко, че се наложи ти и Трев да се върнете така светкавично от Лондон. Не беше нищо по-страшно от стъпване накриво и падане.

— И ни изплаши до смърт. — С обич отметна кичур коса от челото му. — А сега, предполагам, всичките ти жени ще се суеят около теб.

В очите му се появиха весели пламъчета.

— Нямам нищо против, защото са такива хубавици, макар да не спират да влизат и излизат оттук, откакто се свестих. Готов съм да се върна на работа, но Трев не ще да чуе. Минимум седмица — така отсече — преди да си покажа носа там, и то само ако лекарят разреши. — Тонът на Майк стана умолителен. — Ще поговориш ли е него, скъпа? Обясни му колко по-добре ще се чувствам, ако работя, а не се излеждавам. Няма начин един мъж да не се вслуша в думите на красавица като теб.

— Няма да ме склониш, господин Майкъл О'Тул. И без това една седмица е много кратко време. Сега си почивай и престани да се тревожиш за работата. Няма да завършат залата без теб.

— Не ми харесва да получавам надница, докато си лежа по гръб.

— Съвсем справедливо е да ти плаща, защото пострада на негов строеж, пък и той спокойно може да си го позволи. Като постъпва по този начин, показва, че има характер, точно както твоето притеснение показва, че и ти имаш.

— Сигурно си права. Да си призная, това ще поуспокои Моли, макар и да си мълчи. — Въпреки това пръстите му започнаха малко нервно да мачкат края на чаршафа. — Той е добър човек и справедлив шеф, но ми е необходимо да знам, че за парите си е получил каквото трябва.

— Че кога не си давал всичко от себе си? Колкото по-рано оздравееш, толкова по-рано отново ще работиш. А, да ти кажа — пак се налага да погледнеш водомера ми.

Последното го съчини, но видя, че го ободри.

— Ще го погледна в минутата, щом ме оставят да се изправа на крака. Ако ти е спешно, нека Брена го види.

— Може да те изчака, както и аз.

— Чудесно. — Настани се удобно върху възглавницата и проблясването на нещо по китката ѝ улови погледа му. — Ха, какво е това? — Взе ръката ѝ и така я обърна, че гривната заблестя. Хубава дрънкулка.

— Да. Тревър ми я подари.

Видя как веждите на Майк се стрелнаха нагоре и се извиха.

— Така ли?

— Да, и не биваше да я приемам, но реших да не отказвам такъв щедър жест.

— Че защо да го отказваш? Той ти е хвърлил око, откакто те видя за пръв път. Този мъж има отличен вкус, ако питаш мен, а ти, моето момиче, едва ли ще намериш по-добър от Тревър Магий.

— Не се увличай във фантазии, господин О'Тул. Не е нищо повече от закачка между нас. Нито той, нито аз искаме връзката да се задълбочава.

— Така ли? — Веждите на Майк отново се стрелнаха нагоре, но когато видя Дарси да вирва брадичка както я бе виждал да го прави цял живот реши да не настоява повече. — Е, предстои ни да видим, нали?

За огромно удоволствие на Майк не бе минал и час откакто Дарси си тръгна, когато се появи Тревър. Носеше половинка „Гинес“. Майк оцени куража му да не си дава труда да я крие, точно както се възхити от досетливостта на Дарси тайно да внесе своята.

— Ето, такива хора обичам.

— О, и ти ли искаш малко? — С непринудена усмивка Тревър му подаде чашата и седна. — Предположих, че вече се чувстваш неспокоен.

— Така си е. Ако ми намериш панталони, ще си тръгна отук заедно с теб.

— Утре. Току-що говорих с лекаря. Ще те изпишат сутринта.

— Е, това е по-добре отколкото да ти набодат окото с остра пръчка. Мислех си да се явя веднага на работа и да надзиравам как вървят нещата. Никакви вдигания и пренасяния — продължи той

забързано, докато Тревър продължаваше да го гледа с безизразен поглед. — Никакъв истински труд, а, така да се каже, да хвърлям по едно око.

— След седмица.

— По дяволите, човече, ще полудея до седмица. Знаеш ли какво е да си обездвижен така и цяло ято кокошки да се суети около теб?

— Представял съм си го само в най-съкровенияте си мечти.

Майк се засмя и отпи от бирата.

— Дарси си тръгна преди по-малко от час.

— Тя много те обича.

— Чувството е взаимно. Забелязах дрънкулката, дето си й дал. Носи я на ръката си.

— Отива й.

— Така е. Защото е ярка, скъпа и лъскава. Някои, като погледнат това момиче, го вземат за вятърничаво, мислят, че търси само развлечения и лесното в живота. Но не е така.

— Напълно съм съгласен с теб.

— Понеже баща й — моят добър приятел — Патрик Галахър, е от другата страна на големия гьол, се нагърбвам да ти кажа следното с прости думи: не си играй с нея, Тревър. Тя не е дрънкулка като красивата гривна, която си избрал от някаква лъскава витрина. Тя има огромно, търсещо сърце, дори да не обича да го показва. И макар пред теб или дори пред себе си да твърди, че всичко е забавление и игра, може да бъде наранена, подобно на всяка друга жена, ако се отнасят грубо с нея.

— Нямам никакво намерение да се отнасям грубо с мен.

Сега гласът му прозвуча хладно, леко отчуждено.

Не е свикнал да приема наставления, прецени Майк, нито му се слушат съвети или предупреждения за поведението му.

— Вероятно е по-подходящо да кажа „небрежно“. А един мъж може да е небрежен към дадена жена дори без да възнамерява да го прави.

— Ще се погрижа да съм внимателен и да й дам всичко, което очаква.

Майк кимна и реши да не настоява повече. Но се запита какво ли очаква самият Тревър.

Майк имаше право поне за едно. Тревър не приемате съвети, особено ставаше ли въпрос за жени. Знаеше какво прави с Дарси. И двамата бяха възрастни хора с ясна мисъл, които изпитваха привличане един към друг. То се примесваше с известна привързаност и уважение. Какво повече да желае човек от една връзка, при това временна?

Но думите на Майк го обезпокоиха и докато шофираше към Ардмор, продължиха да се въртят в главата му. Вместо да отиде на строежа, както възнамеряваше, той отби към хълма с кулата. Време бе да посети отново гроба на прачичо си и да поразгледа пак руините. Защо да не отдели сега половин час?

Кръглата кула се извисяваше над селцето и отдолу се виждаше почти отвсякъде. Достатъчно често бе минавал край нея на път за и от къщурката, но никога не бе се поддавал на порива си да отдели повече време и да я изучи внимателно. Този път спря съвсем близо до тесния път и слезе от колата. Усети вятъра.

Мина през малката порта и видя група туристи — катереха се сред древните камъни и кръстовете към останалата без покрив каменна постройка, която някога е била черквата, построена в чест на светеца. Изненада се от първата си реакция, защото изпита леко недоволство от присъствието и на други хора тук, въоръжени с фотоапарати, камери, раници и туристически справочници.

Глупава реакция, помисли си той и почти се присмя на себе си. Точно такива хора се надяваше да привлече със залата си. Щяха да идват заради плажовете, когато топлината се разлее по брега.

Присъедини се към тях и се отправи по склона към черквата. По пътя разгледа останалата от римско време аркада, чиито стълбове бяха обрулени от времето и ветровете.

Насред руините и гробовете се извисяваха два каменни къса. Как, запита се той, са разчели тези издълбани в тях линии като думи? Нещо като морзов код, изобретен от древните жители и оставен за бъдещите пътешественици.

Чу жена да подвиква на децата си — равната интонация подсказваше за северната част на източното американско крайбрежие. Толкова не на място звучеше тук. И неговият глас ли имаше същите непривични за мястото интонации? Ирландските гласове се кършеха и лееха сякаш зад всяка дума напират древна музика.

Излезе от черквата и погледна нагоре към кулата. Старото отбранително съоръжение все още беше с покрив и дори сега изглеждаше годно да устои на всяка атака.

Защо са идвали всичките тези нападатели? Римляни, викинги, саксонци, нормани, брити? Каква привлекателност е криел за тях малкият остров, та са водели войни за него, били са готови да умрат, но да го завладеят?

Извърна се, огледа се и му се стори, че намери част от отговора.

Селцето в подножието бе спретнато и красиво като картинка, а опасващият го в единия край плаж блестеше като злато под слънчевата светлина. Морето се ширеше и искреше в синьо, в по гребена на вълните се мяркаше бяла пяна.

Хълмовете се диплеха тучно зелени, изпъстрени тук-там с кафяво, а зад тях се издигаха силуетите на величествени планини.

Докато наблюдаваше, светлината се промени, измести се и сенките на облаците плъзнаха по земята, от време на време разкъсвани от слънчевите лъчи.

Въздухът ухаеше на трева, поувехнали цветя и море.

Съмняваше се обаче, че красотата на тази страна е привличала онези, които са искали да я завладеят. Но бе сигурен, че е била една от причините, поради които са се биели, за да останат.

— Ние сме земя, която поглъща нападателите и ги превръща в част от нас.

Тревър се огледа, очаквайки да види зад гърба си ирландски турист или местен жител. Вместо това потъна в дълбоките сини очи на Карик.

— Доста ненадейно се появяваш.

С известна изненада Тревър установи, че са сами, а само преди секунди тук имаше доста хора, разглеждащи забележителностите наоколо.

— Предпочитам да е по-уединено. — Карик му намигни. — А ти?

— Трудно е човек да бъде сам — ти се появяваш непрекъснато.

— Щеше ми се да поговоря с теб. Как върви работата по залата?

— В график сме.

— О, вас, американците ви бива по графиците. Не мога да ти кажа колко много са минали оттук: гледат си часовниците, изучават

картите и се питат как да направят и това, и това, без да изостават от графика. Човек си мисли, че ще захвърлят тези неща поне през ваканцията, но някои навици трудно се преодоляват.

Вятърът рошеше косите на Тревър, той бръкна в джобовете си и кимна:

— Значи искаш да поговориш с мен за навика на американците да си гледат часовниците, така ли?

— Не. Казах го само колкото да завържа приказка. Ако си тръгнал да видиш пак гроба на праичо ти, той е насам.

Карик се обърна и тръгна пъргаво по неравния терен.

— Джон Магий — подхвана Карик, когато Тревър застана до него пред гроба. — Обичан син и брат. Умря като войник, далеч от дома.

Тревър усети как сърцето му се сви от мъка.

— Обичан син — без съмнение. Дали е бил обичан брат е под въпрос.

— Мислиш за дядо си. Той рядко идваше тук, но идваше.

— Така ли?

— Да. За да застане като теб сега. Лицето му по-често бе свъсено, а мислите мрачни и объркани. Понеже го тревожеха, затваряше сърцето си. Нарочно пускаше резето.

— Да — промърмори Тревър. — В състояние съм да си го представя. Той не правеше нищо, което не бе обмислено предварително.

— В някои отношения и ти си такъв. — Карик изчака Тревър да вдигне глава и очите им отново се срещнаха. — Но не е ли интересно, че мъжът, от чието семе се е захванал баща ти, е стоял на този хълм и е гледал към своя дом, но не е виждал онова, което виждаш ти? За него това не е било прекрасно място, изпълнено с вълшебство и гостоприемство. Той е виждал единствено капан и е бил готов да прегризе крака си, но да се освободи. — Карик се обърна да погледне Ардмор отново. Черните му коси се вееха от вятъра. — И вероятно в известен смисъл е постъпил точно така и е закуцукал към Америка, загубил част от себе си. Ако не бе го сторил, днес ти нямаше да стоиш тук, да гледаш надолу и да виждаш онова, което той не успя да види.

— Което не е искал — поправи го Тревър. — Но си прав. Нямаше да съм тук, ако не беше той. Каж ми, след толкова много

години кой поставя цветя върху гроба на Джон Магий?

— Аз. — Карик посочи с ръка малката саксия с диви цветя. — Мод вече не можеше да го прави и ме помоли само за това. Никога не го забрави и през всичките години между неговата и нейната смърт любовта ѝ така и не замря. Постоянството е най-хубавата добродетел на вас, смъртните.

— Но не всеки го притежава.

— Така е, но онези, които го имат, знаят и каква радост носи. Твоето сърце от постоянните ли е, Тревър Магий?

Младият мъж отново погледна нагоре.

— Не съм се замислял особено.

— Прикриваш се, а то е все едно да лъжеш. Но ще поставя по друг начин въпроса за теб. Вече опита от красивата Дарси. Мислиш ли, че можеш да се отделиш и да си отидеш?

— Нещата, които стават между нас, са лични.

— Ха! Твоите лични неща не означават нищо за мен. Три пъти по век те чаках — именно теб и никой друг, в това вече съм сигурен. Ти си последният. Стоиш тук, притесняваш се да не те вземат за глупак, което отново е продиктувано от гордост — от онази, характерната за дядо ти, — а от теб се иска да вземеш само онова, което вече е дадено. Кръвта ти кипи, съзнанието ти е обсебено, но не смееш да погледнеш какво таи сърцето ти за нея.

— Горещата кръв и обсебеното съзнание нямат много общо със сърцето.

— Глупости. Първата стъпка към любовта не е ли страстта, а втората — копнежът? Ти направи първата стъпка, вече си на втората, но си прекалено упорит да го признаеш. Аз ще почакам. — В очите му обаче блесна нетърпение. — Но и аз имам свой проклет график, така че раздвижи се, американце.

Щракна с пръсти, проблесна светкавица и в следващия миг изчезна.

Срещата го остави в лошо настроение. Лошо и свирепо. Сякаш не му стигаше да получава съвети за личния си живот от Майк О'Тул, а и някой, който дори не би трябвало да съществува, му изсипа още куп. И смъртни, и видения го подтикваха да предприеме решителна

стъпка по отношение на Дарси, но, по дяволите, няма да позволи да го притискат.

Той разполагаше с живота си, както и тя със своя.

За да го докаже, не обърна внимание на хората от строежа, които го викнаха, когато мина оттам, и се отправи решително към вратата на кухнята в кръчмата.

Шон вдигна глава от тенджерата, която миеше.

— Здравей, Трев. Закъсна за обяд, но ще те уредя с нещо, ако си гладен.

— Не, благодаря. Дарси отпред ли е?

— Току-що се качи в малкия си палат. Рибената чорба още е на печката... — Шон се спря, понеже Тревър вече се качваше по стълбите. — Е, явно не е гладен за нещо, което аз съм в състояние да му предложа.

Не почука. Съзнаваше, че е невъзпитано и изпита злорадо удоволствие. Същото чувство го облада и при вида на Дарси, излизаща от спалнята с малка торбичка в ръка; по лицето ѝ се четеше изненада.

— О, чувстваш се у дома си, така ли? — Колкото и меко да говореше, той долови раздразнението. Хареса му. — Жалко, но не мога да те забавлявам в момента. Отивам да занеса на Джуд плюшеното агънце, което купих за бебето.

В отговор той приближи, сграбчи косите ѝ в юмрук, дръпна главата ѝ назад, свеждайки своята, и впи устни в нейните. През тялото ѝ премина тръпка и отприщи неудържимата страст.

Първоначално понечи да го отблъсне, и то искрено. Ала в следващия миг се вкопчи в него, и в този си порив бе съвсем искрена. Не обърна внимание нито на едното, нито на другото ѝ действие, докато не се насити и не спря да я целува. Отдръпна се с блеснали като стомана очи.

— Достатъчно ли ти е?

Тя се постара да си възвърни равновесието, да събере мислите си.

— По отношение на целувката...

— Не това имам предвид, по дяволите! — В тона му се долавяше раздразнение, което я накара да присвие очи. — Онова, което става в теб, онова, което знаеш, че става в мен, достатъчно ли ти е?

— Казала ли съм нещо?

— Не. — Все още се бореше да потисне раздражението и гнева си, но независимо от това я улови за брадичката. — А ще го сториш ли?

Колкото и да не бе на себе си, бе убедена, че той я преценява съвсем хладнокръвно, пресметливо и цялостно. Мъж с подобен самоконтрол може страшно да те дразни, помисли си тя. Но същевременно ѝ действаше като предизвикателство.

— Бъди уверен, че първи ще узнаеш, ако не съм удовлетворена.

— Добре.

— И бих искала да те осведомя, че не ми е приятно да нахлуваш в дома ми неканен и да ми се нахвърляш, само защото някакви бръмбари са се появили в главата ти.

Той леко се засмя, поклати глава и отстъпи.

— Разбрано. Извинявай. — Наведе се и вдигна изпуснатата торба, за да ѝ я подаде. — Току-що бях на хълма с кулата, при гроба на прачичо ми.

Тя леко наклони глава.

— Тревър, нима тъгуваш за човек, починал много преди ти да се родиш?

Той отвори уста, за да възрази, но истината сама се изплъзна.

— Да.

Чертите на лицето ѝ се смекчиха. Пресегна се и го докосна.

— Ела да поседнеш, ще ти направя чай.

— Не, благодаря.

Взе ръката ѝ и с разсеян жест я поднесе към устните си. Нещо у нея трепна и я изпълни с копнеж. После той се извърна, отиде нервно до прозореца и се загледа как напредва работата по строежа.

Нима е нашественикът тук, запита се той, и се бори да завладее територия. Или е син, върнал се по тези места, за да открие корените си?

— Дядо ми не говореше за Ирландия, а понеже баба бе робски подчинена съпруга, и тя правеше същото. В резултат на това...

— Любопитството ти е разпалено.

— Да, точно така. Дълго мислих, преди да дойда тук. На няколко пъти започвах да кроя планове. Но никога не се заех сериозно. После в главата ми се роди идеята за залата, оформи се, сякаш я строях от години, етап по етап.

— Така става понякога с идеите. — Прекоси стаята и застана до него. — Зреят без истински да си даваме сметка за тях, и накрая се явяват напълно оформени.

— Предполагам. — Несъзнателно взе ръката ѝ. Задържа я. — Сделката вече е сключена и няма нищо лошо да ти призная, че бях готов да платя и по-висок наем, да ви отпусна повече проценти. Просто трябваше да получа този терен.

Тя си пое дъх, замисли се и издиша.

— Е, няма нищо лошо и аз да ти призная, че от самото начало бяхме готови да получим по-малко. Но страшно ни забавляваше да се пазарим с твоя Финкъл.

Този път той се засмя сърдечно и по-голямата част от напрежението се стопи.

— Прачичо ми, а и дядо ми сигурно са щели да посещават кръчмата „Галахър“.

— О, със сигурност. Да не би да се притесняваш какво биха си помислили за сегашния ти строеж?

— Не се тревожа какво би мислил дядо ми. Вече не.

Ето, прецени тя, отново болното място. Продължи да разпитва, но по-внимателно.

— С тежък характер ли беше?

Поколеба се, но се оказа, че е в настроение да говори за това.

— Как ти се стори къщата в Лондон?

Озадачена, тя отвърна:

— Ами, много е елегантна.

— Нищо подобно. Прилича на музей.

Тя премигна, защото долови в думите му неприкрит гняв.

— Е, и на мен ми напомни за музей, но все пак къщата е прекрасна.

— След смъртта му родителите ми разрешиха да направя някои промени. Неца, непокътнати тридесет години. Поотворих я, смекчих някои ръбове, но тя продължава да носи неговия отпечатък. Сквана и официална, точно какъвто беше той. Така е бил възпитан и баща ми. Строго, без никаква обич.

— Съжалявам. — Започна да гали с кръгови движения гърба му. — Сигурно е тъжно и болезнено да имаш баща, който никога не показва, че те обича.

— Никога не съм имал този проблем. Някак... Като по чудо баща ми се оказа грижовен, открит и с чувство за хумор. Всичко, което неговият баща не е бил. Но не говори много за ранните си години, освен с мама.

— А тя с теб — промълви Дарси, — защото знае, че ти е необходимо да го разбереш.

— Искаше да създаде семейство, живот, коренно различни от неговите в бащиния му дом. И го постигна. Държаха се привидно строго с мен и сестра ми, но винаги сме знаели, че ни обичат.

— Според мен така са искали да видите красотата на онова, което ви дават, а не да го приемате за даденост.

— Така е. — Обърна се към нея. Странно, но не бе очаквал тя истински да го разбере. — Затова не ме интересува какво би помислил дядо за работата ми тук. Но се вълнувам какво ще изпитат родителите ми, когато залата бъде готова.

— Аз ще ти кажа — ще се гордеят. Не накърняваш изкуството на Ирландия, напротив, помагаш и други да го видят. А заедно с това, от практична гледна точка, осигуряваш работни места и доходи за местните жители. Хубаво постъпваш, а това прави чест на баща ти, майка ти и наследниците им.

Измъчващата го от известно време тежест се свлече от плещите му.

— Благодаря ти. За мен това има по-голямо значение, отколкото подозираш. Осени ме, докато стоях на хълма. Наистина е важно какво ще направя тук и какво ще оставя. И докато стигах до това заключение, си поговорих с Карик.

Пръстите ѝ, преплетени е неговите, трепнаха. Погледна я и видя ясно изписаната изненада по лицето ѝ, преди тя да затвори уста и да издаде неопределен звук.

— Мислиш ли, че халюцинирам?

— Не. — Мълчаливо поклати глава. — Не, не мисля. Други, в чийто здрав разсъдък не се съмнявам, твърдят, че са го виждали също. Ние тук не сме тесногръди.

Но тя добре знаеше легендата и се разтревожи достатъчно, за да отстъпи и да седне върху облегалката на фотьойла.

— И за какво говорихте?

— За редица неща. За дядо ми. За Старата Мод и Джони Магий. За графици и добродетели, за залата. За теб.

— За мен ли? — Сега вече се наложи да избърше внезапно овлажнелите си длани в панталоните. — И за какво по-точно?

— Вероятно знаеш легендата по-добре от мен. Доколкото разбрах, трябва три двойки да се влюбят, да се приемат един друг, да изрекат обети.

— Така твърдят.

— И през последната година двамата ти братя са се влюбили, приели са това положение и са се вrekli на съпругите си.

— И това го знам. Присъствах на сватбите им.

— Тогава, като разчитам на бързия ти ум, предполагам, известен ти е фактът колко деца имат Галахърови. — Пристъпи крачка към нея. — Нещо преbledня.

— Ще ти бъда благодарна, ако се изясниш. Стига увъртания.

— Добре — направо. Той определи нас двамата като трета и последна стъпка.

Гърдите ѝ изведнъж се изпълниха с топлина и напрежение. Испитваше желание да ги удари с юмрук, за да се отпуснат. Ала не мръдна, очите ѝ останаха спокойни.

— А подобно нещо май не ти допада особено.

— А на теб?

Беше прекалено развълнувана, за да обърне внимание как избягва отговора.

— Не аз съм разговаряла с Принца на феите, нали? Но ще ти отговоря: Няма да ми е особено приятно желанията и потребностите на друг да диктуват съдбата и бъдещето ми.

— Нито пък на мен. И — добави той — няма да го допусна.

Вече разбираше защо ѝ разказа за дядо си: за да ѝ покаже, че във вените му тече студена кръв.

Бавно се направи.

— Давам си сметка защо си в такова необичайно настроение. Самата идея аз да съм твоя съдба, независимо колко малко вероятна е перспективата, те е потресла, нали? Самата мисъл, че мъж с твоето образование и положение ще отдаде сърцето си на барманка, те е потресла.

Искрената му изненада му попречи да отговори веднага.

— Това пък откъде го измисли?

— Кой би те обвинил, че си сърдит и раздразнен от подобно предложение? За нас двамата е щастливо обстоятелство, че любовта няма нищо общо е връзката ни.

И преди бе виждал разгневени жени, но не си спомняше да се е озовавал пред някоя така готова истински да го нарани физически. За да се предпази, вдигна ръце с отворени към нея длани.

— На първо място: как си изкарваш прехраната няма нищо общо с... каквото и да било. На второ: едва ли можеш да бъдеш наречена барманка, но дори и да беше такава, пак нямаше да има значение.

— Разнасям питиета в кръчма. Какво съм тогава, ако не барманка?

— Ейдан ръководи бара, Шон кухнята, а ти отговаряш за обслужването — обясни Тревър търпеливо. — А си представям, че при желание би въртяла цялото заведение или което и да било друго в твоята или моята родина. Но не в това е въпросът.

— Въпросът обаче не е маловажен за мен!

Все пак успя отчасти да усмири гнева си.

— Дарси, казах ти всичко това, защото засяга и двамата ни, защото сме любовници и според мен е правилно да знаем на какво стъпваме. Вече си изяснихме, че и двамата не сме съгласни да бъдем оплетени в някаква древна легенда. — Отново взе ръката ѝ и прокара палец по кокалчетата ѝ, за да я поуспокои. — Отделно от това — съвсем отделно — аз те харесвам, приятно ми е да съм с теб и те желая по начин... по който никога никоя не съм желал — завърши той.

Тя си заповяда да се успокои, да приеме думите му, дори да се покаже доволна. Но някъде дълбоко в себе си усещаше празнота, която нямаше да бъде запълнена.

— Добре. И аз се чувствам по същия начин. Така че няма никакъв проблем.

Усмихна му се лъчезарно, стана, надигна се на пръсти и го целуна ласкаво, после го обърна към вратата.

— Хайде, сега върви, защото и аз трябва да излизам.

— Ще дойдеш ли довечера в къщурката?

Погледна го изпод гъстите си мигли.

— С удоволствие. Очаквай ме около полунощ и няма да имам нищо против, ако си ми налял чаша вино.

— До по-късно тогава.

Щеше да я целуне отново, но тя вече бе затворила вратата под носа му.

От вътрешната страна тя преброи три пъти до десет. Дишаше учестено, а очите ѝ блестяха. Значи трябва да проявят здрав разум, да се владеят и да го правят както Магий иска, така ли? Той е прекалено отчужден, за да потъне в една легенда или да се влюби.

Е, за Бога, тя щеше да го постави на колене, да умолява да я има, преди да приключи с него. Ще ѝ обещае целия свят и всичко останало.

И когато го стори, тя може и да приеме. Това ще научи този мъж да не бяга от факта, че би могъл да обича Дарси Галахър.

ГЛАВА 13

Въпреки всичко Тревър прецени, че като цяло нещата се развиват по задоволителен за него начин. Проектът напредваше по график, местните жители го подкрепяха и проявяваха интерес — не минаваше ден, без неколцина от тях да наминат, да коментират, да предложат това-онова или да му разкажат някоя и друга история за роднините му.

Запозна се с няколко свои братовчеди. Показа се, че двама от тях е наел като строители.

През следващите няколко дни щеше да се наложи да прекарва по-дълго на строежа поради отсъствието на Майк. Но нямаше нищо против. Така умът му щеше да е съсредоточен върху истински важни дела. И по-малко да потъва в мисли за Дарси.

От негова гледна точка в тази връзка също бе оправил нещата. И двамата бяха прекалено разумни, за да се влияят от легенди и от духове, преследващи собствени интереси. Както и от синьото сърце, което постоянно и силно тупти дълбоко в морето.

Отнесе чаша кафе горе в кабинета си с намерението да отхвърли някои делови въпроси: да проведе няколко телефонни разговора, да обсъди договори, да поръча материали. Нямаше излишно време, та да го прахосва по онова, което вижда или не вижда, в което вярва или не вярва. Задълженията му нямаше да го чакат, докато се чуди точно на каква част от ирландските митове вярва и каква част си въобразява.

Докосна диска под ризата си. Истински е, помисли си той. Съвсем истински. Но владее положението.

Хвърли поглед към часовника и прецени, че ще хване баща си у дома, в Ню Йорк. Влезе в малката стая, стресна се и разля горещото кафе по ръката си.

— По дяволите!

— Няма нужда от скверни приказки. — Гуен цъкна леко с език и продължи усърдно да работи с иглата. Седеше на стола пред уютната камина със спретнато прибрани назад коси и спокойно лице, а ръцете ѝ

бързо и сръчно бродираха бяло платно. — Сложи нещо върху изгореното.

— О, не е сериозно. — *Какво представлява някакво си дребно неудобство в сравнение с появата на призрак? И особено такъв, който да разговаря с теб?* — Почти успях да си внуша, че не съществуващ.

— Естествено е да търсиш онова, от което ще се чувстваш най-удобно. Искаш ли да те оставя на мира?

— Не знам какво искам. — Постави чашата на масата и извъртя стола при бюрото, за да е с лице към нея. И както седеше, разсеяно близна изгореното на ръката си. — Сънувах те. Казах ти го вече. Но не ти казах, че когато пристигнах, почти очаквах да те заваря тук. Впрочем, не теб — поправи се той, леко раздражен, търсейки точната дума. — Някой... — жив му се стори грубо и неучтиво — истински. При това — жена.

Очите ѝ се вдигнаха да го погледнат — бяха нежни и пълни с разбиране.

— Сигурно си очаквал да намериш жената, за която си мечтал.

— Вероятно. Не че я търся особено настойчиво — добави той, — но може би.

— Понякога човек се влюбва в собствената си мечта. Става лесно — не изисква никакво усилие, не е нужно да се трудиш, не създава проблеми. Но и не носи истинска радост, ако сме точни. Ти предпочиташ да се потрудиш, за да получиш нещо, нали? Това е част от същността ти.

— Така е, предполагам.

— А жената, с която се срещна, изисква доста усилия и труд, създава и проблеми. Кажете, Тревър, носи ли ти радост?

— Дарси ли имаш предвид?

— Че с коя друга се виждаш? — Гуен вдигна вежди. — За Дарси Галахър говоря, разбира се. Красива, интересна жена, с глас на... — Замълча, поклати леко глава и се засмя. — Щях да кажа на ангел, но малко неща у нея са ангелски. Не. Тя има глас на истинска жена: наситен, богат и изкусителен за един мъж. Изкушава те.

— Тя е в състояние да изкуши и мъртвец. Не го приемай като обида.

— Няма. Чудя се, Тревър, не смяташ ли, че тя е онова, което търсиш?

— Нищо не търся. Нито някоя.

— Всички търсим. Щастливите намират. — Тя спря да шие и отпусна ръце върху платното с избродираните ярки мотиви. — Умните приемат. Аз имах щастието, но не се оказах умна. Няма ли да се поучиш от моята грешка?

— Не я обичам.

— Може да я обичаш, може и да не я обичаш. — Гуен отново се захвана с иглата. — Но не си отворил сърцето си, за да поемеш риска. Много ревностно пазиш тази част от себе си, Тревър.

— Ами ако тази част от мен не съществува? Била е откъсната още по време на предците ми в Ардмор, преди да се родя. Вероятно не съм в състояние да обичам по начина, за който говориш.

— Глупости.

— Вече нараних една жена, защото не я обичах.

— И, ако питаш мен, тогава си наранил и себе си. Бил си обзет от съмнения в себе си. Но чуй, обещавам ти сега и двамата не само да оцелеете, но и да се чувствате по-добре, ако направите опит. Престани да мислиш за сърцето си като за оръжие. Гледай на него като на дар и ще откриеш каквото търсиш.

— Тук сърцето ми не е на първо място. Приоритет има залата.

Тя издаде звук, който би могъл да се приеме за съгласие.

— Хубаво е да се строи, и то така, че да трае. Тази къщурка, така както е простичка, е издържала не един и два живота. О, да, тук-там са подобрявани някои неща, добавени са стаи, но сърцевината ѝ е останала. Както дворецът на феите отдолу, със сребърните кули и синята река.

— Ти си избрала къщурката над двореца — напомни ѝ той.

— Да. Така постъпих. По погрешни причини. Но не съжалявам нито за децата си, нито за мъжа, който ме дари с тях. Защото Карик никога няма да разбере тази част от сърцето ми. А аз вече проумях, че е грешка от моя страна да искам да го стори. Сърцата могат да се сливат, а хората, на които принадлежат, да са такива, каквито са. Любовта го приема. Тя приема всичко.

Видя какво бродира върху платното — сребърния дворец с ярките кули, блестящата като скъпоценни камъни синя река,

натезжалите със златни плодове дървета. А на моста между двата бряга стояха две още незавършени фигури.

Самата тя, разпозна Тревър, с протегнати ръце към Карик.

— Самотна си без него.

— Има... — тя прокара нежно пръст по изображението — ... една празнина у мен. Кътче, което чака. Както аз чакам.

— Какво ще стане с теб, ако магията не бъде развалена?

Тя отново вдигна глава. Очите ѝ бяха тъмни, меки и спокойни.

— Ще остана тук и ще го виждам единствено в сърцето си.

— Колко дълго?

— Колкото време има. Ти разполагаш с избор, Тревър, точно както аз някога. Трябва само да го направиш.

— Не е същото — подхвана той, но образът ѝ избледня като омара. — Не е същото — повтори той в празната стая.

Макар че завъртя стола към бюрото, мина известно време, преди да вземе телефона и да се залови с деловите задачи.

Първо се обади на баща си и връзката — макар и само звукова — успокои нервите му. Възвърнал ритъма си, той се потопи в обичайните задачи: свърза се с Найджъл в Лондон и с колегата му в Лос Анджелис. Провери отново колко е часът — оказа се почти полунощ. Значи седем в Ню Йорк, пресметна той и позвъни на Финкъл, на когото винаги можеше да се разчита.

По бюрото му имаше разхвърляни листове, компютърът бе включен, с рамо придържаше към ухото си слушалката, в която се носеше напевният глас на Финкъл. И тогава чу шум от приближаваща се кола. Тревър се размърда и застана така, че да вижда през прозореца.

И се загледа как Дарси влиза през градинската порта. Напълно беше забравил за виното.

Тя се поколеба дали да почука, но видя светлината от прозореца на кабинета му. Работи, така ли? С лукав блясък в очите влезе през входната врата. Тръгна нагоре по стълбите и ѝ мина през ума, че скоро ще сложи край на тази му дейност.

Спря пред вратата на кабинета му и откри, че е и раздразнена, и доволна, когато той продължи с телефонния си разговор, но ѝ направи знак с малкото си пръстче да влезе.

Раздразнена, защото той нямаше вид да я е чакал със затаен дъх. Доволна, защото си представи как съвсем скоро ще го накара да диша учестено като кученце, очакващо лакомство.

— Искам доклада преди приключването на работния ден в Ню Йорк утре. — Тревър драсна някакви бележки и кимна. — Да. Ако до края на деня не приемат предложението, го оттеглям. Да, точно така искам да им поставиш въпроса. Следващата точка: не съм доволен от офертите за проекта „Дреслер“. Дай им да разберат, че ако не доставят от точно уговорения дървен материал, ще потърсим други източници.

Погледна разсеяно наоколо и отпи от кафето, докато Дарси разкопчаваше палтото си. В следващия миг почти се задави.

Палтото се свлече на пода и той видя, че отдолу е гола, като се изключи неговата гривна и обувките с висок ток, а по лицето ѝ грееше много ехидна усмивка.

— Идеална си — успя да изрече той. — Господи, направо идеална.

Гласът на Финкъл продължаваше да жужи в ухото му и той просто затвори.

— Да разбирам ли, че работното ти време свърши?

— Да.

Огледа стаята, наклони глава.

— Не виждам чашата си с вино.

Той откри, че за един мъж е невъзможно да говори, щом сърцето му се намира в гърлото.

— Забравих го. — Тръгвайки към нея, дишането му вече бе нарушено. По-късно ще го донеса.

Тя наклони глава назад и се загледа в очите му. Видя онова, което желаше да види: неподправен и оголен като прясна рана копнеж.

— Изпитвам силна жажда.

— По-късно — успя единствено да промълви, преди устните му да се впият в нейните.

Обсеби я. С бързи, решителни ръце и нетърпеливи устни поемаше предлаганото от нея. И ѝ даваше каквото тя иска. Отчаяна жажда — това желаше тя от него, както и потребност, която да бъде толкова опасна, колкото и примитивна. Дойде при него разголена и безсрамна, за да пробуди звяра.

Беше невъздържан и груб и това придаваше тънък нюанс на вълнение. Никакъв контрол в момента, нямаше нужда от него. И тя се потопи в онова, което сама предизвика.

Притисна я към стената, наслади се на шията ѝ, опияняваше се от вкуса на напарфюмираната женска плът. Ръцете му стискаха нейните, натъртваха я, жадно изследваха извивките, формите, женските тайни.

Гореща, влажна, вибрираща.

Пръстите му се плъзваха по нея, в нея, възбуждаха я. Когато усети тялото ѝ да потреперва, когато долови силата на разтърсващия я оргазъм, той я погледна в очите. В притъмнялото и замъглено синьо му се стори, че долавя триумфален блясък.

Вероятно в този момент би успял да се отдръпне, да прочисти глава и да си възвърне изтънчеността, но тя се отърка в него бавно и протяжно, а обгърналите го силни ръце му се сториха като кадифени окуви.

— Още — измърка тя. — Дай ми още, а и ти вземи още. — Грizza леко устната му. — Сега.

Дори да бе вещица, изричаща в момента най-зловещи заклинания, не би бил по-замаян. Бе готов да се закълне, че долавя мириса на огньовете в ада, когато устните ѝ отново плениха неговите.

Последва истинска лудост — трескава и величествена. Тя изпита триумф от усещането за задоволство, че мъж е в състояние да подивее така. И му го позволи. Копнееше точно за това.

Кръвта ѝ гореше също като неговата, ръцете ѝ не се спираха, бяха настойчиви и груби, като тези, които не се откъсваха от нея нито за миг.

Разкъса ризата му — едва дочу острия звук на раздиращ се памук. Зъбите ѝ се впиха в рамото му, когато той отново я доведе до края.

Гъста червена мъгла замрежи очите му. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му и му доставяха сладостна болка. Кръвта пулсираше с примитивен ритъм в главата, сърцето, слабините му. Проникна в нея както бяха прави, нахлу жадно и попречи на стона ѝ да изпълни стаята.

Всяко проникване бе поредната крачка върху тънката жица, опъната между рая и ада. Накъдето и да се отправеха, то не можеше да

бъде спряно. Съзнавайки го, той придърпа главата ѝ назад и без да отпуска стиснатите в юмука му коси, впи очи в лицето ѝ.

— Искам да видя... — промълви той задъхано. — Искам да видя как ме усещаш.

— Не усещам нищо, освен теб, Тревър.

Тя падна от жицата и увлече и него. Политайки заедно с нея, той не даваше пет пари къде ще се приземят.

Бореше се за въздух, да не загуби разсъдъка си. Прилепналото му към нейното тяло я държеше изправена и той постави ръка на стената, за да запази равновесие.

Беше скована — той вече знаеше, че ѝ се случва, след като се е любила. Обеща си да намери енергия — само след минута — да отведе и двамата в леглото.

— Не мога да стоя така — прошепна тя, заровила лице в рамото му.

— Знаем. Само секунда...

— Защо не се свлечем за малко направо на пода. И без това краката не ме държат. Караш главата ми да се замайва, Тревър.

Той се засмя. Извърна глава и зарови лице в косите ѝ.

— Ще ми се да те отнеса до леглото, но в никакъв случай няма да успея и така ще разруша представата за мъжествена сила. Ти ме караш да се чувствам слаб, Дарси.

— Няма как да разрушиш представата след онова, което току-що се случи.

— Е, тогава да опитам.

Подпъхна ръка под коленете ѝ и я вдигна. Косите ѝ бяха разчорлени, а очите — сънени и удовлетворени.

Тя напипа сребърния диск, повесен на верижката и го стисна с пръсти. Понечи да отвърне на усмивката му, но в следващия миг почувства как сърцето ѝ се просва в краката му.

— Какво има? — Разтревожен от изражението в очите ѝ и от внезапното ѝ пребледняване, той бързо прекоси стаята и я положи на леглото. — Нараних ли те?

— Не. — Господи! Милостива Света майко! — Малко съм замаяна, както споменах. Сега вече съм по-добре, но продължавам да съм жадна. С удоволствие бих пийнала вино, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. — Не съмсем убеден, прокара пръсти по бузата ѝ.
— Постои тук. Ей сега се връщам.

Щом той напусна стаята, тя сграбчи възглавница и яростно я удари с юмрук. По дяволите! Оплете се в собственоръчно изплетената паяжина. Този мъж трябваше да е омаян от нея, заинтригуван, развълнуван, удовлетворен, загубил разсъдък и готов да се превърне в неин роб, преди да е приключила е него.

А сега внезапно разбра, че самата тя се е влюбила в него.

Въобще не биваше да става така. Отново удари възглавницата, после я притисна към себе си, защото стомахът ѝ болезнено се сви. Как ще завърти един мъж около малкото си пръстче, когато той вече я е завъртял около своето?

А планът ѝ всъщност бе толкова добър. Щеше да използва хитрини, примамки, чар, хубост и всичко, с което разполага. После, когато той е заловен — не се съмняваше, че ще бъде така — тя щеше да разполага със свободата да го откъсне или да го задържи. Дотогава щеше да е имала достатъчно време на разположение, за да реши кое е най-добре за нея.

Е, това е Божие наказание, предположи. Шега на съдбата. Беше абсолютно уверена в способността си да контролира сърцето си, докато реши да се влюби ли или не. А сега не разполагаше с никакъв избор.

За пръв път през живота ѝ сърцето ѝ не ѝ принадлежеше. Чувството бе ужасяващо.

Разтревожена, ухапа кокалчетата на ръката си. Какво ще прави сега? Как да мисли точно в този момент?

Всичко бе наред, когато бе само игра. Но сега... Възможно ли бе мъж като Тревър да има сериозни намерения към жена като нея? Сега това имаше огромно значение.

И я вбесяваше.

Защото, помисли си, докато раздразнението ѝ отново се надигаше и успяваше отчасти да прогони паниката, ако той си въобразява, че може да я захвърли само защото има добро образование, собственост, както и купища пари, то сериозно греши по въпроса.

Негодник!

Беше влюбена в него, което означаваше, че ще го има. Веднага щом измисли най-добрия начин как да го оплете.

Главата ѝ се вдигна гордо. Дарси бе на път да заприлича на вълчица, готова да оголи зъби, когато го чу да се качва по стълбите. Нуждаеше се от целия си самоконтрол, от всичките си умения, за да потуши този инстинкт, да прикрие раздразнението си и да го посрещне със сияйна усмивка.

— Добре ли си вече?

Приблужи я и ѝ подаде чаша вино.

Пое я и деликатно отпи.

— Никога не съм се чувствала по-добре — отвърна тя и потупа леглото. — Ела седни при мен, скъпи, и ми разкажи как мина денят ти.

Захаросаният ѝ тон го накара да вдигне вежди, но той все пак седна и чукна чаша в нейната.

— Краят му бе най-прекрасната част.

Тя се засмя и прокара пръст по бедрото му.

— А кой казва, че краят му е настъпил?

Брена не бе никак доволна да ѝ прекъснат работата в девет сутринта. Спори, руга и се цупи, докато Дарси я влачеше нагоре по хълма към къщата на Галахърови през дъжда, който само сгъстяваше мъглата.

— Тревър има право да ме уволни за това.

— Няма да те уволни. — Дарси стисна ръката ѝ по-силно. — А и ти се полага кратка почивка, нали? И без това си на работа от шест и половина. Нужни са ми двадесет минути от скъпоценното ти време.

— Щях да ти ги отделя, докато работя.

— Става въпрос за нещо лично, а не мога да накарам Джуд да се доклатушка до строежа, и то в дъжда, нали?

— Поне ми обясни.

— Добре. Само изчакай още пет минути.

Леко задъхана — Брена бе дребна, но не е лесно да теглиш по стръмен склон жена, която се дърпа — Дарси продължи по алеята между мокрите цветя на Джуд.

Не почука, защото вратата никога не се заключваше, и бутна Брена вътре. Оставиха кални следи по коридора към кухнята.

Джуд и Ейдан изглеждаха така привлекателни, докато закусваха на старата дървена маса, а едрото куче се бе излегнало в очакване под нея. Във въздуха се носеше аромат на препечени филийки, чай и цветя. Дарси леко се сепна и се зачуди защо никога не си е давала сметка какво удовлетворение носят такива спокойни моменти. Колко са интимни всъщност.

— Добро утро. Джуд вдигна глава и — чест ѝ направи — заради приятелството не спомена нищо за калта. — Искате ли да закусите?

— Не — отвърна припряно Дарси, но Брена се пресегна да си вземе препечена филийка. — Не сме дошли да ядем — продължи тя, хвърляйки унищожителен поглед на Брена. — Трябва да поговоря с теб, Джуд. Насаме. Тръгвай, Ейдан.

— Не съм свършил със закуската.

— Ще си доядеш в кръчмата. — Дарси постави останалите резени бекон върху филия, прибави недоизяденото яйце и му ги подаде. — Готово. Хайде, върви. Тук имаме женска работа.

— Чудесно, няма що! Да изгониш мъж от масата в собствения му дом. — Мърморейки, той се надигна и облече якето. — Жените рядко заслужават вниманието, което им се отделя. С изключение на тази — добави той, наведе се и целуна Джуд.

— По-късно ще гукаш и ще се умилкваш — подкани го Дарси. — Брена разполага само с няколко минути.

— Най-добре да тръгваш. — Примирена, Брена взе чаша и се върна при масата, за да изпие и един чай с филийката. — Няма да излезеш на глава с нея в това ѝ настроение.

— Поемам. Но от теб очаквам да дойдеш навреме — подхвърли той на Дарси.

Целуна отново Джуд, като се забави достатъчно, хем да се наслади напълно, хем да ядоса сестра си.

Щракна с пръсти на Фин и изчака кучето да се измъкне.

— Хайде, момчето ми. Не искат такива като нас наоколо. — Тръгна да излиза и Фин го последва по петите. — И да си легнеш след закуска — подвикна той на Джуд, преди вратата да се затръшне.

— Изглеждаш малко уморена — отбеляза Брена, присвила устни, докато изучаваше приятелката си. — Не спиш ли напоследък?

— Снощи бебето доста мърда. — Джуд разтърка бавно корема си и изпита радостна тръпка от нетърпеливите движения под дланите си.

— Това ме държа будна. Но всъщност нямам нищо против. Усещането е прекрасно.

— Спи, когато и то спи. — Брена реши да изяде още една филийка, този път намазана с мармалад. — Така съм чувала, че се прави. А ще го правиш и когато бебето се появи на бял свят. Сънят се превръща в скъпоценно нещо. Как вървят часовете по подготовка за раждането?

— О, чудесни са. Прекрасни. И ужасяващи. Последния път...

— Ако не възразявате — прекъсна ги Дарси. — Искам да обсъдя нещо с вас. Надявах се двете ми най-добри приятелки на този свят да проявят известен интерес.

Брена безпомощно вдигна нагоре очи, но Джуд само леко се усмихна и скръсти ръце върху масата.

— Интересуваме се, естествено. За какво става въпрос?

— Ами... — Откри, че думите засядат в гърлото ѝ. Изсумтя, грабна чашата на Брена и отпи от чая въпреки раздражените протести на приятелката си. — Влюбена съм в Тревър.

— Господи! — Брена си прибра чашата. — За това ли ме довлече тук?

— Брена. — Джуд подхвана тихо, приковала очи към лицето на Дарси. — Тя говори сериозно.

— Това момиче винаги играе представления... — Ала Брена млькна, след като разгледа внимателно лицето на Дарси. — Охо! Добре. — Засмя се, скочи на крака и целуна напористо Дарси по устните. — Честито.

— Не съм спечелила от лотария! — Възмутена, тя се отпусна на стола. — Защо се получи така? — Преценявайки, че в момента Брена ѝ е безполезна, се обърна умолително към Джуд. — Нямах никакво време да се подготвя или да обмисля нещата. Сякаш някой ми нанесе удар в лицето и се наложи да запазя равновесие, защото няма да позволя на никой мъж да ме събори по гръб.

— Ти самата си поваляла доста — напомни ѝ Брена. — Май беше крайно време да ти се върне. Аз го харесвам. — Отхапа от филията с мармалад. — Според мен е подходящ за теб.

— Защо?

— Почакайте малко. — Джуд вдигна пръст. — Дарси, той прави ли те щастлива?

— Откъде да знам? — Вдигна безпомощно ръце и стана от масата. — Чувствам прекалено много неща в момента, за да знам дали щастieto е едно от тях. О, хич не ме гледайте със самодоволните си усмивки на омъжени жени. — Но самата тя леко се засмя. — Харесва ми компанията му. Никога досега мъж не ми е харесвал толкова много, колкото Тревър. Приятно ми е просто да сме заедно. Бих искала да го виждам дори да нямаше интимни отношения помежду ни, а това не е малко, като се има предвид, че да се любиш с него е фантастично. — Въздъхна. — И снощи, след като се любихме, то просто се случи. Все едно те халосват. Не си в състояние да дишаш, кръвта се оттегля от лицето ти, а крайниците ти омекват. Никога не съм била толкова бясна. Какво право има той да ме накара да се влюбя в него, преди да съм готова, преди да съм решила, че точно това искам?

— О, много невъзпитан човек — подхвърли Брена весело. — Какво нахалство само!

— Млъкни. Трябваше да се сетя, че ще застанеш на негова страна.

— Дарси. — Брена я улови за ръката и макар в очите ѝ да продължаваха да играят весели пламъчета, там имаше и разбиране, което заличи негодуванието на Дарси. — Той vyplъщава всичките ти мечти. Привлекателен е, умен и богат.

— Това е част от проблема, нали? — Джуд сложи ръка върху техните сплетени пръсти. — Той е онова, за което винаги си мечтала, или поне си казвала, че мечтаеш. А сега го намери и се питаш дали е истина. И ако е така — дали той ще повярва.

— Представа нямах, че нещата ще станат такива. — Сълзите напиреха и тук, пред приятелките си, тя ги остави да потекат на воля. — Мислех, че ще е забавно, на шега. А и лесно. Но не е така. Винаги съм разбирала какво става у един мъж, а с този не успявам. Тревър е хитър и хлъзгав. Господи, колко обичам това у него! — Тя се разплака още по-силно и посегна към салфетката, за да избърше очи. — Господи, колко доволен ще бъде, ако знае в каква развалина ме превърна.

— Сигурно си права — обади се Джуд, — но не по тези причини. Той изпитва чувства към теб. Личи си.

— Да, определено изпитва чувства. — Част от горчивината се върна в тона на Дарси. Опита вкуса ѝ с език, сякаш е лекарство, което

цери лудост. — Разговарял е с Карик.

— Знаех си! — Брена възторжено удари с длан по масата. — Сигурна бях, че ти ще си третата. И ти се досещаше, нали, Джуд?

— Логично е. — Джуд отново погледна Дарси. — Но ти не си виждала нито Карик, нито Гуен, нали?

— Явно никой от двамата няма време да разговаря с такива като мен. — Не беше сигурна дали е облекчена, или раздразнена от този факт. — Но намират време за Магий. Сподели, че Карик се цели в нас двамата и искаше да знам — съвсем ясно ми даде да го разбере, че няма никакво намерение да се вписва в легендата. От мен не търси любов или обет за вечност... Определено не. Искане ме — промълви тя, а очите ѝ се присвиха и притъмняха — в леглото и за звукозаписната си компания. В първото вече се представих за взаимно наше удоволствие и вероятно ще се включа и във второто. Но му предстои да открие, че Дарси Галахър не е евтина.

Джуд изпита неясна тревога.

— Какво си намислила?

Очите ѝ може да бяха влажни, но в тях се четеше твърда решителност.

— Ще го накарам да се влачи по корем и тогава ще приключа с него.

— Не си ли си мислила да се срещнете на равна нога?

— Ха! — Дарси отново седна. — След като аз ще съм нещастна, объркана и изплашена до смърт, тогава, за Бога, и той ще изпита същото. Когато се влюби сляпо в мен, на пръста си ще имам венчална халка, преди да си е възвърнал зрението.

— И после? — попита Джуд тихо.

Тази част от плана ѝ бе мъглява, затова Дарси само сви рамене.

— После всичко ще се уреди от само себе си. За мен е важно да се справя с настоящето.

ГЛАВА 14

За Дарси настоящето вече бе започнало и тя нямате намерение да го остави да ѝ се изплъзне. Щом пристигна в кръчмата, отиде право в кухнята. Раздразнена от отсъствието на Шон, защото той правеше похубаво кафе, започна да приготвя сместа. Остави водата да заври. В огледалото, което бе закачила до вратата, провери как изглежда.

Леко влажни, поразчорлени от вятъра коси. Идеално.

Наля чаша кафе, потупа се леко по бузите, за да им придаде цвят и излезе под слабия дъжд.

Внимателно запристъпва между купчините строителни материали и боклуци, насипани край дебелия каменна стена. Тревър не бе на скелето, което я зарадва. Едва ли би успяла да се изкатери чак там, за да му поднесе кафето. Спря за миг и се загледа в сновящите напред-назад мъже. Сега носеха предимно дъски вероятно за покрива. Съсредоточи се и почти си представи как се спуска под лек наклон сякаш е продължение, а не нескопосно прибавен към покрива на Галахъровата кръчма.

Проектът беше хубав. Тревър постъпи умно, прецени тя, като схвана цялостния ефект в скиците на Брена. Той е човек с поглед, улавя потенциала в нещата и притежава таланта да превърне хрумването в реалност.

О, колко се възхищаваше тя от тази му черта. Беше още нещо в характера му, което откри, че обича.

Налице бяха и привързаността към семейството му, и нескритата обич към родителите му. А също огорчението и болката — не така очевидни, — защото му липсваше обичта на дядо му. Откри, че се трогва и от неговата привързаност, и от неговата уязвимост. Двете само го правеха повече мъж.

Негодникът ще я превърне в пълна глупачка, ако не е нащрек.

В грубите отвори, сега зеещи към прихлупеното сиво небе, различи бъдещите прозорци и врати. Фасадата, както знаеше, щеше да бъде облицована с камък, а вятърът и дъждовете щяха да го брулят,

докато стане невъзможно да се различи къде свършва старата постройка и къде започва новата.

Сливане, помисли си тя, като се раздвижи, между традицията и промяната. На Галахър и Магий. Е, този мъж наистина е прозорлив, но тя определено не е готова да му покаже колко цялостно възнамерява да стане това сливане.

Прекрачи през един отвор. Вътре, зад стените, също цареше оживление. Над бетонната плоча, която бе наблюдавала как изливат първия ден, сега вече имаше дъски. Тръби, жици и груб дървен материал стърчаха от стените и пода. А шумът от рязането на дъски за конструкцията бе смайващ.

Сега вече го видя: приклепнал до един работник, оглеждаше щръкнала от стената тръба. Беше покрит с фин сив прах, вероятно резултат от пробиването на дупки в бетона. Защо тази гледка, ведно с препасания през кръста му колан за инструменти, накара устата ѝ да пресъхне?

Все пак не бе дотам зашеметена, че да не внимава с времето — изчака го да се надигне, докато мърмореше нещо в отговор на мъжа до него, и да се обърне. Видя я.

Забеляза как очите му се промениха и прецени, че всичко върви идеално. Щом я разпозна, щом установиха контакт с очи, прелетя опасно възпламенителна искра. Въобще не би се изненадала, ако я видеше да пада в краката ѝ и да изгаря дървения под. Очарована, тя пристъпи към него.

— Преди да започна работа, исках да видя как вървят нещата. — Усмихна се и му подаде чашата. — И си помислих, че това би ти помогнало да се спасиш от влагата.

Остана още по-доволна, защото видя как по лицето му се изписва по-скоро подозрение, отколкото изненада.

— Благодаря.

— Наистина няма защо. Е, сигурно преча тук. — Все пак леко се завъртя и се огледа. — Но всичко изглежда така интересно, а и бързо напредва.

— Екипът е добър.

Още от първата глътка разбра, че тя е правила кафето. Беше хубаво и силно, но се различаваше от кафето на Шон. Подозрението му се засили. Какво ли, зачуди се той, всъщност търси тя тук?

— Някой ден, когато не си така зает, вероятно ще ми разкажеш как точно ще изглежда завършената сграда?

— И сега мога да те разведа.

— Наистина ли? Би било чудесно.

— Ще се минава през кръчмата. — Посочи задната стена на заведението, вече представляваща част от новите бетонни стени. — Засега няма да пробиваме отвора. Както виждаш — нивата са различни. Но в бъдеще ще направим наклон. Така ще създадем по-голяма височина и ще запазим пропорционалния вид на покрива. Постепенно топлата връзка ще се разширява.

— Като разперено ветрило. Това го помня.

— Точно така. И ще преминава във фоайе, вместо да го градим отделно.

— Какви са тези тръби, които стърчат наоколо?

— Тоалетни — и от двете страни на фоайето. Брена настоява да използваме келтските названия за мъже и жени, както сте направили в кръчмата. За вратите искам тъмно лакирано дърво. — Присви очи. — А отвъд тях всичко ще бъде модерно, лъскаво. Но онова, което хората ще виждат, ще бъде старинно. — В момента сред грубия строеж и машинарии той си представяше сградата завършена — лъскава и цялостна. — Подовете ще са голи — продължи Тревър. — Ще ги направим същите като онези, които вече имате. Меки, поизбелели цветове. Нищо ярко. Във фоайето ще има места за сядане, но няма да са много, за да бъде всичко по-интимно. Май ще се спра на пейки. Ще набавим и картини за стените, но само няколко и всичките ще пресъздават района наоколо. — Погледна я и вдигна вежди, когато забеляза, че го е зяпнала. — Какво има?

— Очаквах да направиш нещо модерно и лъскаво не само отвътре, но и отвън.

— Така ли?

Тя щеше да продължи, но само поклати глава.

— Но не си го намислил така — отбеляза тя. — Не и за тук. Искаш всичко да е *duachais*.

— Добре. Щом смяташ, че го искам, защо не ми кажеш какво значи?

— Ами това е келтската дума за... — махна с ръка, опитвайки се да намери точния превод — ... за традиция. Не, не само това. По-скоро

е свързано с определено място, с корените и същността му. С онова, което представлява и поради което съществува.

Очите му се присвиха, вгледаха се в лицето ѝ.

— Кажи я отново.

— Duachais.

— Да, така е. Точно така е.

— Много си прав, че желаяш такова нещо тук и аз съм изключително доволна.

— Но и значително изненадана.

— Е, донякъде. А не би трябвало. — Погледът му я смущаваше и тя пристъпи напред. — А самата зала?

— И към нея ще има врати. Две отсреща.

Улови я за ръката. Разсеян жест, който никой от двамата не забеляза. Но други го видяха. Размърдаха се вежди, пробягаха усмивки.

— Мястото за публиката ще бъде на три сектора, с две алеи. Капацитет двеста и четиридесет души — тоест отново малко и интимно. Сцената ще господства. Направо те виждам на нея.

Тя не каза нищо, но внимателно изучи празното пространство пред себе си.

Той изчака за миг, преди да попита:

— Страх ли те е от изпълнения?

— Цял живот съм изнасяла представления. — По един или друг начин, добиви тя наум. — Едва ли ще страдам от сценична треска, ако това имаш предвид. Просто ми е необходимо да си го представя в съзнанието, както ти правиш със залата си. Гордееш се е направеното от теб и с онова, което градиш тук. Аз възнамерявам да постигна същото.

Не затова бе излязла. Представяше си как ще пофлиртува с него, за да е сигурна, че ще мисли за нея през останалата част от деня. Че ще я желае.

— Залата ми харесва, Тревър, с удоволствие ще пея тук с братята ми, както говорихме. Колкото до останалото... — Сви рамене и взе празната чаша. — Нужно ми е да бъде убеждавана още известно време. Вероятно ще попеем довечера. — Щеше да се погрижи да го направят. — Защо не вечеряш в кръчмата и не ни послушаш? А после можеш да се качиш горе при мен. Този път аз ще наляя виното.

Вместо да изчака отговора, прокара свободната си ръка през косите му и поднесе устните си към неговите. После, с изкусителен поглед, се извърна и се отдалечи.

С отварянето на кухненската врата надуши печеното. Ябълки, канела, кафява захар. Шон вероятно е пристигнал веднага след нея и мигом се е захванал за работа. На печката вече вреше тенджерата, а върху дебелия дъска за рязане той кълцаше всичко, което възнамерява да пусне вътре.

Хвърли й разсеян поглед.

— Сложи малко галета върху сладкиша и поръси печеното с мексиканско чили. Пристигна нова риба за пържене.

Вместо да се впусне да действа, тя бавно се отправи към хладилника и извади шише джинджифилова бира. Пред нея, прецени тя, докато отпиваше и наблюдаваше брат си, стои брутално честен критик, комуто вярваше безрезервно.

— Какво мислиш за гласа ми? — попита тя.

— С удоволствие ще преживявам, като го чувам по-рядко.

— Говоря за пеенето ми, слабоумнико.

— Е, досега от него не са се спрасквали стъклени чаши, доколкото ми е известно.

Зачуди се дали да не запрати бутилката по него, но още не я бе пресушила.

— Задавам ти сериозен въпрос и би могъл да ми отвърнеш любезно по същия начин.

По-скоро леко сухият й, вместо обичайния за нея тон, го накара да спре да действа с ножа и да й посвети цялото си внимание. Отдавна бе свикнал със замечтаното й изражение, но истинската угриженост бе нещо ново в очите й.

— Притежаваш изключително красив глас. Силен и ведър. Знаеш го така добре, както и аз.

— Никой не се чува така, както другите го чуват.

— Харесва ми да слушам как пееш песните ми.

Това, помисли си тя, е най-простичкият, но и най-хубавият отговор. Очите й се стоплиха. Забрави да го замери с бутилката, остави я и отиде да го прегърне.

— Какво точно става? — смая се той, но прокара ръка по гърба й, а когато тя въздъхна и отпусна глава на рамото му, я потупа.

— Какво изпитваш, Шон, след като си продал музиката си? След като знаеш, че ще я слушат непознати хора? Величествено ли е?

— Отчасти е едно от най-величествените усещания. Но е същевременно ужасяващо.

— И въпреки това е нещо, което винаги си желал дълбоко в душата си.

— Така е. Но като я държиш само в душата си, няма от какво да се плашиш или ужасяваш.

— Обичам да пея, но не това е животът ми. Ние просто го правим, когато сме в настроение. Както само Галахърови умеят. — Отдръпна се от него. — Кажи ми тогава: сега, когато продаваш музиката си, част от радостта ти изчезва ли, или гледаш на това като на работа?

— Опасявах се да не се окаже така, но не бях прав. Когато някоя мелодия се завърти в главата ми, остава само тя, както винаги е било.

— Улови брадичката ѝ. — Какво има, мила? Кажи ми какво те тревожи.

— Тревър иска да ме запише. С договор. Да го превърне в моя кариера. Според него гласът ми ще се продава.

Можеше да ѝ каже поне десетина неща — шеги, към които всеки брат прибягва по силата на навика и странната привързаност. Вместо това, понеже схвана каква нужда има тя от думите му, посегна към най-лесното: истината.

— Ще бъдеш великолепна и ще ни побъркаш от гордост.

Тя издаде странен звук, който завърши с колеблив смях.

— Няма да бъде като пеене в кръчмата или на ceilі. Ще бъде истинско изпълнение.

— Ще пътуваш, ще станеш богата, а ти винаги си мечтала за такива неща. И всичко ще идва от душата ти — единственият начин човек да е щастлив.

Тя отново взе джинджифиловата си бира.

— Изведнъж стана страшен умник.

— Винаги съм бил умник. Но ти го признаваш само ако съм съгласен с теб.

— Хммм... — Отпи отново, но сега вече умът ѝ работеше трескаво: обмисляше предстоящите препятствия и капани. — Ти и Брена работите някак си заедно. Искам да кажа, че ти пишеш музиката,

но тя те ръчка. Тя уреди Тревър да чуе песните ти. Тя е нещо като твой агент или импресарио, или както там искаш го наречи.

В отговор Шон само изсумтя, взе ножа и продължи да кълца зеленчука.

— Сериозно, може да те командва, когато реши. Това ще ти кажа. Дарси притеснено прехапа устни.

— Това създава ли проблеми помежду ви?

— Не и такива, които да имат значение. — Но когато вдигна очи отново и видя изражението на сестра си, той се засмя. — Хайде, за Бога, защо са тези притеснения? Просто те навивам. Тя обича малко да командва, вярно е, но аз успявам да се противопоставя, ако прекалява или е твърде настойчива. И все пак знам, че вярва в мен. А то има почти толкова голямо значение, колкото да знам, че ме обича.

Сърцето ѝ се сви силно и неочаквано.

— За някои сигурно е важно да вярват. Поне като начало. Като начало — повтори тя тихо. — Е, как ще стигнеш до края, ако не си започнал?

Твърдо решена да се позовава на току-що изреченото, Дарси свали престилката от кукичката и отиде в салона на кръчмата, като остави Шон загледан със свъсени вежди зад нея.

Никак не бе трудно да се организира пеене в кръчмата на Галахър. Една думичка тук, друга — там. Какъв по-добър начин в крайна сметка да прекараш дъждовна пролетна вечер, ако не с музика и питие, с приятели или непознати?

Към осем в претъпканата кръчма халбите се поръчваха едва след друга. Брена вече стоеше зад бара, за да помага, а Дарси имаше чувството, че е разнесла достатъчно питиета, за да се напълни цял океан.

А Тревър Магий все още не се бе появил.

Дяволите да го вземат, реши тя, и накара група туристи да се почувстват малко неспокойни, докато им поднасяше питиетата със сияйна усмивка, но остра и пронизваща като нож.

След като не си дава труда да приеме поканата ѝ за вечеря, музика и секс, що за човек е той? От камък ли е? От лед? От стомана?

Стовари с трясък празните чаши върху барплота и накара Ейдан да вдигне вежди.

— Внимавай със стъкларията, Дарси. Тазвечерната тълпа ни остави почти без чаши.

— Да вървят по дяволите — промърмори тя под нос. — Две халби „Гинес“, един джин, една малка светла, две джинджифилови и два пъти бренди.

— Докато наляя питиетата, занеси, ако обичаш, вода на Джуд и виж дали ще я склониш да хапне малко задушено. От един-два дни нещо няма апетит.

Понечи да му отвърне рязко — по-скоро по принцип, — но как да скастриш мъж, така загрижен за съпругата си. Вместо това отиде до кухнята, сипа задушено, прибави кошничка хляб и масло. Отнесе ги с чаша вода и купичка лед до масата на Джуд.

— Сега ще ядеш — нареди Дарси, докато поднасяше вечерята. — Иначе Ейдан ще се тревожи, Шон ще се обиди, а аз ще се разгневя.

— Но...

— Сериозно ти говоря, Джуд Франсис. Трябва да се грижиш за племенницата или племенника ми. Няма да позволя той или тя — каквото се окаже — да умре от глад.

— Но... — Огледа се, направи знак и Дарси се наведе. — От два-три дни, че и повече, изпитвам страшно желание да ям сладолед. Въобще не мога да се преборя с него, нито да се спра. Сладолед — прошепна тя. — Шоколадов сладолед. Тази седмица, кълна ти се, изядох два килограма. Сигурно съм изкупила всичкия от пазара.

Дарси се засмя.

— Какво лошо има? Полага ти се.

— Ами странно е. Е, вярно, не ми се прияждат кисели краставички, но все пак... Така глупаво се чувствам, че дори не намирам сили да призная на Ейдан.

— Извършила си престъпление, сега си понеси последствията. — Дарси подбутна чинията по-близо. — Но така не се храни бебе. Хапни малко от задушеното на Шон. А понеже си сговорчива и ще запазиш това място за онзи мерзавец Магий, утре ще ти купя сладолед.

Насилвайки се да не се нацупи, Джуд вдигна вилицата.

— Шоколадов. И държа да ти съобщя, че мерзавецът току-що влезе.

— Нима? — От гордост, но и от яд, тя не се извърна. — Крайно време беше. Какво прави?

Вдигна небрежно каната и наля вода на Джуд.

— Озърта се — както го правят мъжете. Бих казала, че те търси с очи. О, напипа те. Господи, как само те гледа. Чудесно е. Разгорещено и собственически, но се старее да изглежда небрежно. С него има някакъв мъж, добре облечен, градски тип, привлекателен. Изглежда развеселен и не на място тук. — Несъзнателно Джуд взе от задушеното. — Приличат на приятели — продължи тя. — Онзи сложи свойски ръка върху рамото на Тревър и го побутна към бара. Но Тревър клати глава и кима в тази посока. Приятелят му току-що те видя и веждите му се вдигнаха, почти до косата. Изненадана съм, че ценето му не падна.

Впечатлена, Дарси наклони глава.

— Страшно си добра в тази работа, не намираш ли?

— Психолог съм, а и писател. И двете изискват наблюдателност. Е, с нетърпение очаквам да чуя как ще попеете тази вечер — продължи тя, преднамерено повишила глас, за да даде сигнал на Дарси, че може и иска да бъде чута. — Радвам се, че ми намери маса, преди съвсем да се препълни.

— Е, тогава щяхме да ти сложим стол зад бара. Хайде, яж си задушеното, да не изстине.

— Наистина не... О, здравей, Тревър.

Подготвена, Дарси се извърна и му се усмихна приятелски.

— Какъв късметлия си. Джуд има маса и не се съмнявам, че е удоволствие ще я сподели с теб. Тази вечер е претъпкано. — После се обърна със същата усмивка към мъжа, придружаващ Тревър, и със задоволство видя чисто мъжко възхищение в очите му. — Е, добра ви вечер и на вас.

— Дарси Галахър, Джуд Галахър, Найджъл Келси мой приятел.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Тревър не ме предупреди, че ще бъда в компанията на такива красавици.

Пое първо ръката на Джуд, целуна я, после повтори същото с Дарси.

— Довел си ни истински чаровник, Тревър. Седнете тук и ми кажете какво бихте искали да пийнете. Но сега определено трябва да

бягам, защото ме чака отдавна изпълнената ми поръчка на бара.

— Джин с тоник за мен — поръча Найджъл.

— С лимон и лед ли?

— Да, ако обичате.

— Халба светла бира — додаде Тревър.

— Ей сега ги нося. Тази вечер и задушеното е добро, ако желаете да хапнете.

— А дори и да не желаете — промърмори Джуд.

— Значи вие сте американската писателка, омъжила се за кръчмар — подхвана Найджъл, настанявайки се на стола. Беше облечен в черен пуловер, яке и панталони.

И прилича, помисли си Джуд, на бохем, попаднал на танци в плевня.

— Дойдох от Америка и открих, че съм писателка. Вие англичанин ли сте? — попита тя, доловила акцента му.

— Роден и израснал в Лондон. Трев се оказа прав за това място — добави той, оглеждайки наоколо. — Автентично е, а прилича на декор за кино. Почти идеално.

— И ние обичаме да мислим така.

— Найджъл не говори нарочно така покровителствено. — Тревър се настани до Джуд в тясното сепаре. — Просто си е едно магаре.

— Приемам го като комплимент. В английските кръчми, особено в градските, цари повече сдържаност, отколкото в ирландските. И рядко имат барманки с лица като на филмова звезда. — Извърна се, за да погледне отново Дарси. — Мисля, че се влюбих.

— Абсолютно магаре. Нищо не ядеш — обърна се Тревър към Джуд. — Да не би Дарси да не е права за задушеното тази вечер?

— Напротив. — Джуд гузно взе още един залък. — Чудесно е. Но аз не съм гладна. Късно...

— Изпитваш желание за нещо определено ли? — Тя се изчерви, а Тревър се засмя. — По време и на трите си бременности сестра ми непрекъснато искаше смокини. Изяде тонове.

— Шоколадов сладолед с чая. По възможност килограми. — Джуд хвърли предпазлив поглед към Ейдан. — Още не съм направила пълни самопризнания. Ейдан се опасява, че ще умра от глад. — Поставете ръка върху корема си. — Сякаш някой ще ми позволи.

— Ето — джин е тоник и бира. — Дарси сервира поръчката. — Ще вечеряте ли при нас?

— Ще вземем от задушното — отвърна Тревър, преди Найджъл да успее да си отвори устата. — Ще попееш ли по-късно?

— Нищо чудно.

Отправи му жизнерадостна усмивка и се отдалечи.

— Искях да погледна менюто — оплака се Найджъл.

— В случая оказваш помощ на нашата дама. Ще ядем същото и като вземем и от нейното задушено, ще я спасим.

— Господ да те благослови — обади се Джуд истински трогната и подаде на Тревър кошничката с хляб.

Поднесоха им яденето и почти веднага след това музиката започна. Отначало засвириха само цигулка и флейта. Музикантите седяха на маса в салона. Самата маса бе отрупана с халби, чаши, пепелници и пакети цигари.

При първите звуци разговорите не секнаха, но станаха по-тихи. Дарси, забеляза Тревър, обслужваше масата. Отнесе празните чаши, препълнените пепелници и донесе нови. Възрастен мъж с малък акордеон в ръце приятелски я тупна отзад, после затакува с крак, подхвана мелодията и се включи.

— Брайън Фицджералд свири на цигулката — обясни им Джуд. — Падаме се далечни братовчеди. Младият Конър е с флейтата, а Мат Магий — сигурно твой братовчед, Тревър — е на акордеона. Младата жена с китарата е Пати Рейли, а другата втората цигуларка не я познавам. Сигурно не е местна, иначе щях да я знам.

Найджъл кимна и опита от месото.

— Много ли музиканти, които не са местни жители, идват на такива неофициални импровизации?

— През цялото време. Кръчмата на Галахър е прочута с музикалните си изяви — било то официални или не. — Погледна Тревър ласкаво, когато той небрежно пресипа част от задушното ѝ в своята чиния и в тази на Найджъл. — Готова съм да кръстя бебето на твое име заради жеста ти, но Ейдан може да стане подозрителен.

— Никак не ми е трудно да го направя. Шон е гений.

— Мислех, че Трев преувеличава кулинарните способности на най-новия ни творец. — Вече много по-щастлив, Найджъл си взе още едно парче. — Трябваше да се досетя. Той никога не греша.

Смехът бе първото, което привлече вниманието на Найджъл. Топъл, женствен, изкусителен. Хвърли поглед да види откъде идва и видя как Дарси слага ръка върху рамото на възрастния мъж, изчаква да хване ритъма и подхвана песента.

*Както прекосявах славните, прочути планини Кери,
срещнах капитан Фарел, който броеше пари.*

Остави вилицата, съсредоточи се и изключи заобикалящия го шум.

*Първо извадих пистолет, после и кама.
Поисках да ми даде парите, защото ме беше
измамил.*

За веселата, жива песен с игриви стихове не се изискваше кой знае какъв глас, за да я изпълни, като се изключи бързината. Още от първия куплет разбра какво всъщност чува.

Погледна към Тревър и кимна.

— Не. Наистина никога не грешиш.

Последваха още песни, валсове, балади. Ту се присъединяваха нови гласове, ту замлъкваха. Най-после Шон излезе от кухнята. Найджъл за пръв път видя тримата Галахър заедно.

— Отлични гени — промърмори той, а Джуд засия.

— Нали са много красиви? О, чуйте това — добави тя, когато те подхванаха песен за храбрите бойци на Фениан.

Независимо от насладата, която ѝ носеше изпълнението на семейството ѝ, тя улови как Найджъл и Тревър си размениха поглед. Двамата, съобрази тя, имаха нещо да си кажат, но нямаше да го направят в нейно присъствие. Е, длъжница им е. Затова, когато песента свърши, потупа Тревър по рамото.

— Отивам да изпия чаша чай на спокойствие в кухнята. — *А после ще се измъкна през задната врата и ще се прибера вкъщи,* довърши тя наум. — Благодаря за компанията и спасителната акция.

Беше ми приятно да се запознаем, Найджъл. Приятно прекарване в Ирландия.

Надигна се да стане, но не успя. И отново изпита благодарност, когато Тревър някак неусетно ѝ помогна да се изправи на крака. Сега вече, следвайки импулса си, тя го целуна по бузата.

— Лека нощ.

Цигуларите вече свиреха с пълна сила и Найджъл едва се стърпя Джуд да се отдалечи само на две крачки, за да заяви:

— Те са истинска златна мина.

— И така да е, Ейдан никога няма да се откаже от кръчмата, нито пък Шон. — Тревър отпи от бирата. — Готови са да изнесат представление в залата и да направят записа. Ще го направят за семейството и за рода Галахър, но няма да сменят занаята си. В никакъв случай.

— Не спомена Дарси.

— Обработвам я. И тя е привързана към това място, пък и към братята си. Но страшно ѝ се иска да води богат живот. Просто трябва да я убедя, че е възможно да получи и двете.

Забарабани с пръсти, като забеляза как един от цигуларите ѝ подаде инструмента вместо празната си халба. После мъжът стана сам да си я напълни, а тя подхвана мелодията.

— С лице като нейното и такъв глас, а и, Господи, чуй я как свири, тя може да притежава всичко, за което мечтае.

— Знам. — Фактът, че това не го радваше особено, го накара да остави чашата. — И, повярвай ми, и тя го съзнава.

— Не е наивна ирландска девойка, така ли? Но от друга страна не знам случай да си се провалил, ако си наумил нещо. Ще я привлечеш за звукозаписната компания, Трев. — Найджъл запали цигара и го погледна през дима. — Какво друго искаш да получиш от нея?

Прекалено много — мина му през ума, — *за да се чувствам уютно. Наистина прекалено много.*

— Не съм решил.

— Ако смяташ да поддържат единствено делови отношения, не бих имал нищо против да... — Замълча, защото очите на Тревър, остри като скалпели, пронизаха неговите. — Предпочитам да оставя

изречението недовършено. Отивам на бара да си поръчам още един джин с тоник.

— Много добра идея.

— Да, защото не сме се спречквали за момиче от първия семестър в Оксфорд, а ти и тогава победи. — Найджъл стана и кимна към халбата на Тревър. — Още една бира?

— Не, благодаря. Искам главата ми да е бистра. И, Найджъл, не си поръчвай повече. Сам ще се връщаш с колата до къщурката.

— Разбирам. Винаги си бил късметлия.

Късметът, според Тревър, представляваше само част от нещата, необходими му, за да се справи с Дарси Галахър.

Чакаше я в онова, което тя обичаше да нарича своя гостна. И я чакаше нетърпеливо сред красивите ѝ вещи. Ароматът ѝ сякаш се бе просмукал навсякъде — едно ненатрапчиво присъствие — и го държеше в леко напрежение.

Той не желаше това ненатрапчиво присъствие. Желаше нея.

Всичко в жилището ѝ бе женствено. Не сладниково, а елегантно. Красиви копринени възглавници — нямаше представа, че са лично нейно дело — бяха нахвърляни артистично по дивана. Във висока стройна ваза имаше цветя с дръзки червени цветове.

На стената висеше картина: русалка победоносно извива тяло и се измъква от синьото море, а дивните ѝ, мокри черни коси са разпилени по гърба и голите гърди.

Впечатляваща, чувствена и някак невинна картина.

Пресъздаваше образа простичко и същевременно доста впечатляващо. Всеки би забелязал приликата — не се съмняваше в овала на лицето, плътните устни и извивката им.

Зачуди се дали Дарси е позирала за картината и мигом изпита желание да удуши художника.

Това, прецени той, е сериозен проблем; точно толкова, колкото и нестихващото му желание да я притежава. В една връзка ненавиждаше и ревността, и притежанието. Те не само бяха смъртоносни, проява на слабост, но и... непродуктивни.

Налагаше се да отстъпи, да се измъкне от сексуалната мъгла, в която плуваше, откакто я зърна на прозореца.

В следващия миг тя отвори вратата и мъглата напълно го погълна.

— Значи изпрати Найджъл сам да се прибира, така ли?

Затвори вратата зад себе си и се облегна на нея.

— Той е голямо момче.

Посегна надолу и дръпна резето, преди да продължи.

— Надявам се, предупредил си го да не те чака.

Тревър пристъпи към нея.

— Цяла вечер си на крака.

— Да, и сега те определено ми го напомнят.

— Тогава защо не ми позволиш да те разтоваря от задачата да стоиш на тях?

Взе я на ръце и я притисна в обятията си.

Тя се засмя и зарови нос в шията му.

— Господи, да не повярваш, но вече наистина се чувствам по-добре.

— Скъпа, още нищо не си видяла.

ГЛАВА 15

— Кафе!

Невъзможно е да очакваш един мъж да преживее без кафе, ако е спал само три часа. Сексът може да е удоволствие, храната да е като гориво, а любовта да те поддържа, но как ще издържиш без кафе?

Особено в пет и половина сутринта.

Взе душ, нахлузи джинсите, но не бе в състояние да направи и крачка повече без течността на живота.

— Кафе — повтори той, този път направо в ухото на Дарси, докато тя се гушеше във възглавницата. — Моля те кажи ми къде е кафето.

— Хम्म... — Раздвижи се лениво и обгърна врата му с ръка. — Прекалено рано е за кафе.

— Никога не е прекалено рано за кафе. Нито пък — прекалено късно. Времето винаги е подходящо за кафе. Дарси, умолявам те, само ми кажи къде е.

Тогава тя отвори очи. Светлината все още бе достатъчно приглушена и позволи на Дарси да поплува сред спомените за нощта. Което му спести гнева ѝ.

— Трябва да се обръснеш. — Вдигна другата си ръка и я прокара по бузата му. — О, колко опасен и мъжествен изглеждаш. Ела обратно в леглото.

Секс с красива жена. Кафе. Това бе един от най-трудните избори в живота. Мъжът, който би получил и двете, щеше да се чувства като крал. Но — едно по едно.

Пъхна ръце под чаршафите, под топлото ѝ, гладко тяло. И я измъкна от леглото.

— Покажи ми къде е.

Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че я отнася към кухнята.

— Тревър, гола съм!

— Така ли? — Наведе очи и плъзна поглед по тялото ѝ. — Вярно. Кафе, Дарси, и светът е твой!

Тя подсмръкна, изсумтя и въздъхна.

— Такива обещания се изпълняват толкова често, колкото прасетата летят. — Посочи с ръка към шкафа, а после изпищя, защото той безцеремонно я пусна върху плота. — Негодник.

— Не го виждам.

— Мъжете никога не виждат онова, което е под носа им.

Размърда се, изруга тихо и размести няколко кутии.

— Ето го. А сега, предполагам, ще пожелаеш да ти го приготвя?

Идеята му се стори прекрасна. Изпълнен с надежда, обгърна я с ръце, зарови нос в шията ѝ, а после леко целуна нацупените ѝ устни.

— Е, ще ми го направиш ли?

Ако не бе така проклето привлекателен, ако косите му не лъщяха от душа, ако лицето не бе потъмняло от наболата брада, а прекрасните му сиви очи не бяха така сънени, щеше да го халоса с чайника по главата.

— О, мръдни и ме остави да си взема робата.

— Защо?

— Няма да приготвя никакво кафе, докато съм гола.

— Защо?

Идеше ѝ да прихне, но само присви очи.

— Защото ми е студено.

— О! — Кимна. — Звучи разумно. Ей сега ще ти я донеса.

Свали я от плота, целуна я леко по челото и отиде да намери робата.

Докато се прозяваше широко, Дарси напълни чайника, извади стъкленицата и филтъра. Започваше да трепери, отмервайки дозата, когато Тревър се върна с робата.

Загледа се в джунджурийките, докато тя нахлузваше дрехата.

— Ще ти купя автоматична кафе машина.

— Не правя толкова често кафе, че да си струва. Обикновено започвам деня с чай.

— Това ми звучи... перверзно.

Този път тя се засмя.

— О, значи имам все пак някакви слабости. Приятно ми е да откроя една. Готово. Сега ще изчакаме водата в чайника да заври.

Пресегна се нагоре, за да извади чаша — при това движение изглеждаше толкова красива, че той се почувства замаян от...

Просто замаян, отсече той. Замаян от гледката, която тя представляваше.

— Но не си въобразявай, че ще ти приготви закуска.

Изпитваше потребност да я докосне, само да я докосне. Обгърна я с ръце и притисна устни към шията ѝ, докато я притегляше към себе си.

— Толкова си жестока.

Сърцето ѝ подскочи, после заби учестено. Жестът бе така непринуден, пълен с топлина и интимност, каквито сексът никога не дава. Стисна силно клепачи и като внимаваше гласът ѝ да остане привидно небрежен, отбеляза:

— Боже, колко сме нежни сутрин.

Обикновено не беше такъв. Би се зачудил защо се държи по този начин, ако не му бе така приятно да я чувства в прегръдките си.

— Обсипвам с нежност всяка жена, която ми приготвя кафе. А ако ми приготви и закуска, се превръщам в неин роб.

— Сигурно сервитьорките в Ню Йорк се бият да обслужват масата ти. — Хвана ръцете му, обгърнали талията ѝ. За миг ѝ се прииска да се отдаде на илюзията за спокойна сърдечна обич. — Е, не съм излязла на пазара да си търся роб, но си добре дошъл за всичко, което ще изтъргувам.

Явно щеше да се наложи да се задоволи с препечени филийки — тя очевидно нямаше нищо друго. Облегнат на плота, чакаше да се препекат, а тя — да залее кафето с вряща вода.

— Господи. — Пое дълбоко дъх. — Как може човек да живее без този аромат сутрин? Погледна я със съжаление. — Чай...

— От количествата изпито кафе, вие, американците, всъщност губите представа за аромата му.

— Глупости. На две преки от жилището ми има магазин за деликатеси и кафе. Правят толкова кафе, че очите ти се изпълват със сълзи на благодарност.

— Явно ти липсва. — Уханието я примами да вземе чаша и за себе си. — Малките кафенета, магазините за деликатеси, натовареното движение и хората... — Отвори хладилника и извади сметана. Какво друго ти липсва от Ню Йорк?

Препечените филийки бяха готови.

— Солените кифли.

— Солени кифли? — Сложи на масата масло и мармалад, но застина на място. — На човек с твоите възможности, и от Ню Йорк при това, да му липсват само кафето и солените кифли?

— В момента съм готов да платя сто долара за прясна солена кифла. Не искам да обидя вашите ирландски содени питки, но ти казвам истината.

— Странно.

Понечи да се пошегува, но ароматът на кафе изостри ума му. В момента, прецени той, разполага с прекалено добра възможност, за да я отмение.

— Ню Йорк предлага много повече от кафе и солени кифли, макар да не е редно човек да ги пренебрегва с лека ръка. — Взе препечена филийка и я постави в чинията, която тя му поднесе. — Ресторанти, театри, музеи... А за любителите на материални блага всичко, което може да се купи. Страшно би ти допаднало.

— Защото обичам материални блага ли?

— Защото, ако знаеш какво желаеш, е невъзможно да не го откриеш там. Благодаря. — Пое чашата кафе с дълбока и искрена признателност. — Градът е едно от местата, които ще посетиш, ако подпишеш договор с „Келтик рекърдс“.

Значи, помисли си тя, вратата към интимността се затваря и навлиза бизнесът. Е, няма защо да съжالياва.

— И защо да ходя в Ню Йорк?

— Поради същата причина, по която ще посетиш Дъблин, Лондон, Чикаго, Лос Анджелис, Сидни и където имаме уговорки. Концерти, интервюта, отразяване в медиите.

Добави захар и сметана към кафето си, преди да заговори.

— Доста обещаващ, преди да си наясно дали гласът ми ще звучи добре на запис, дали ще пея добре, дали ще издържа на подобен начин на живот.

— Работата ми е да знам такива неща.

— Ти се занимаваш с много дейности, Тревър, и съм готова да се обзаложа, че си добър във всичките си начинания. Но ме интересува точно звукозаписната ти компания. Ако приема думите ти сериозно и се реша да опитам, това означава да променя всичко. Прекалено голям

риск е за мен само защото ти допада гласът ми. — Вдигна ръка и не му позволи да я прекъсне. — И ти рискуваш съзнавам го. Правиш вложение в мен. Но ти без това се занимаваш с такива неща, нали? Влагаш пари. Ако от някое начинание няма възвръщаемост, от друго има, така че загубата не е особено голяма. Е, да, носи разочарование, раздразнение, но животът ти не зависи от това.

— Разбирам какво искаш да кажеш — съгласи се той след секунда. — Хайде, обличай се.

— Моля?

— Обличай се. Разполагам с начин да те успокоя поне отчасти. — Погледна към часовника в кухнята. — Не се бави.

— Доста си нахален, не намираш ли? Да ми нареждаш така, и то в шест сутринта.

Отвори уста да попита какво общо има часът, но мъдро прецени да не спори — само би пробудил упорството ѝ.

— Извинявай. Би ли дошла е мен? Няма да ни отнеме много време и ще докаже правотата ти. Наистина убедителната ти правота.

— Е, ще дойда, защото и без това съм станала. Но не забравяй, че не получавам заплатата си от теб и не съм на разположение всеки път, когато щракнеш с пръсти.

Отиде в спалнята. Доволен, Тревър довърши препечените филийки и кафето.

За втори път тази сутрин Тревър събуди човек. В този случай обаче не бе така приятно.

— По дяволите — промърмори Найджъл. — Ако дамата те е изритала от леглото си в този безбожен час, легни на дивана. Нито ще се местя, нито ще споделя леглото с теб.

— Не желая да влизам в леглото. Искам ти да го напуснеш. Дарси е долу.

Найджъл отвори едно от здраво стиснати си очи.

— Да не искаш да кажеш, че ще я споделиш с мен?

— Напомни ми да те фрасна по-късно. А сега стани, облечи се и се приведи в приемлив вид.

— Господи, никой не може да изглежда приемливо в... шест и половина сутринта!

— Не разполагам с време, Найджъл. — Тревър се обърна, готов да излезе от стаята. — Пет минути.

— Поне сложи кафе — извика след него Найджъл.

— Този път няма да го правя аз — заяви Дарси решително в мига, когато Тревър се появи на стълбището.

Стоеше със скръстени на гърдите ръцете, а в погледа ѝ се мяркаха стоманени отблясъци. Вече бе дала да се разбере, и то доста категорично, че не ѝ е приятно Тревър да я кара да бърза така.

— Никакъв проблем. — Хвана я за ръка и я повлече към кухнята. — Искаш ли малко чай?

— Няма да ме омилостивиш с една чаша чай. Ти дори не ми остави време да си сложа червило.

— То не ти е и нужно.

Понеже още не бе поставил чайника на печката, предположи, че съскащият звук, който чу, е от нея, а не от кипяща вода.

— Съвсем типично за мъж: да изтресе нещо глупаво и да си въобразява, че е комплимент.

Пригответи каквото трябваше за кафето и се обърна към нея.

— Ти си — заяви той съвсем сериозно, — най-красивата жена, която съм виждал. А съм се срещал с доста жени.

Тя само изсумтя и седна до масата.

— Ласкателството няма да ти помогне.

И двамата останаха изненадани, когато той се приближи към нея, обрамчи лицето ѝ с ръце и го вдигна.

— Караш дъхът ми да секне, Дарси. Не е ласкателство. Факт е.

Сърцето ѝ радостно затрептя. Нямахше начин да го възпре, нито да овладее чувствата, които напиреха в сърцето ѝ.

— Тревър — промълви тя и го притегли в прегръдките си, за да прилепи устни към неговите.

И изведнъж лумнаха — внезапно, като пламък — любовта, копнежът и неизречените мечти. За миг — достатъчен Тревър да отговори на ласката ѝ — тя усети как той ѝ отвръща със същото и светът заблестя като скъпоценен камък.

Музика. Беше готова да се закълне, че я чува. Романтични звуци на гайди и флейти, страстен ритъм на барабани. Звуци, които се изтръгваха от гърлото ѝ, напомняха за песен. Радостна и окриляща.

— Извинявам се, ако ви прекъсвам — обади се Найджъл суховато от прага, — но нали ми каза да побързам?

Светлината се промени, разсея се. Тревър се отдръпна, но ръцете му продължаваха да държат лицето ѝ, а очите му не се откъсваха от нейните. После отстъпи и музиката секна.

— Да.

Нещо отекуваше в главата му, в сърцето, но не бе в състояние да определи точно какво. Разтърка с ръка ризата при гърдите, защото сребърният диск отдолу внезапно стана горещ и го пареше.

Зад гърба му чайникът изпищя остро, дълго и някак раздражително. Тревър се извърна да го изключи, обзет от внезапен гняв, който го озадачи.

— Добро утро, Дарси. — Найджъл имаше чувството, че потъва в нажежена атмосфера, но овладя изражението си. — Мога ли да ти предложа кафе, след като стане?

— Не, благодаря. Вече пих. След като ме събудиха доста грубо тази сутрин.

— Аха. — Решил да се възползва от възможността, Найджъл седна срещу нея. — Изпадне ли в особено настроение нашият Тревър, никой не е в безопасност. Направо е като приливна вълна.

— Нима?

— Господи, да. — Найджъл запали първата си цигара за деня. — Помита те или ще се удавиш. Това, разбира се, е една от причините нещата да стават както той иска. И когато иска.

Дарси се развесели и се наведе напред.

— Разкажи ми още за него.

— Своенравен индивид, рядко се отклонява от предназначаната цел. Само ако реши, че си струва. Безскрупулен, биха казали някои, и няма да сгрешат. — Замълча и издиша дима. — Но пък е момче, което обича майка си.

— Млъквай, Найджъл — сръза го Тревър, когато Дарси се засмя.

— Не и преди да съм изпил кафето си.

— О, нима смееш да му противоречиш по такъв начин?

— А също така обича и мен. — Найджъл хвърли грейнал поглед към Тревър, който се суетеше около печката. — Невъзможно е да не ме обича човек.

— Аз самата започвам доста да те харесвам. И какво още трябва да знам за този безскрупулен индивид, който обича майка си?

— Има мозък като бръснач — остър и проникателен — и предано, макар и инатливо сърце. Щедър мъж е Тревър, но не може да бъде подведен. Възхищава се от ефективността, честността и творчеството във всичко. А подходът му към жените е известен надлъж и нашир.

— Достатъчно.

Раздразнен, но не и притеснен, Тревър постави кафето пред Найджъл.

— О, остави го, точно набра скорост — възропта Дарси. — А темата е страшно вълнуваща за мен.

— Ще предложи тема, която ще бъде много по-вълнуваща за теб. Найджъл ръководи лондонския клон на „Келтик рекърдс“. Колкото и невъзможен да е в частния си живот, той е невероятно проникателен и хитър като професионалист.

— Вярно е. — Найджъл отпи от кафето. — Съвършено вярно.

— Чу снощи Дарси да пее в кръчмата без микрофони, филтри, оркестър, репетиции. Така да се каже в най-естествена обстановка. Какво е впечатлението ти?

— Много е добра.

— Не водим преговори в момента, Найджъл — обади се Тревър. — Не обсъждаме условия. Кажи й откровено какво мислиш.

— Добре. — Найджъл изтърси пепелта от цигарата и дръпна отново. — От време на време в нашата професия се натъкваш на истински скъпоценен камък. Диамант... Не, в твоя случай ще кажа сапфир, защото повече прилича на очите ти. Рядък, блестящ, неоткрит скъпоценен камък. Именно такава нещо чух в кръчмата на Галахър снощи. С огромна радост бих искал да поставя този скъпоценен камък в подходящ обков.

— Ще оставя ти да й обясниш какво точно представлява обковът. Заминавам за строежа. И без това вече закъснях. — Тревър взе ключовете от плота, където Найджъл ги бе захвърлил снощи. — Оставям ти колата — обърна се той към Дарси.

Тя го изгледа.

— Благодаря, но предпочитам да се върна пеша. Ще си избистря главата, а и ще ми е по-приятно.

— Както решиш. — Наведе се и постави ръце на раменете ѝ. — Трябва да вървя.

— Никакъв проблем. Но ела да обядваш в кръчмата. Не успя да закусиш както трябва сутринта.

— Ако имам време. — Целуна я леко, преди да се обърне към Найджъл. — Ела по-късно да погледнеш строежа. Разходката ще се отрази добре на градските ти крака.

— Благодаря. — Когато Тревър тръгна, Найджъл стана да си налее още кафе. — Сигурна ли си, че не искаш чаша, Дарси?

— Не, благодаря.

Сипа си, седна и се усмихна.

— И така...

Млъкна, защото Дарси вдигна ръка.

— Моля те, имам въпрос. Щеше ли да кажеш онова, което току-що изрече, ако не спях с Тревър? Отговори ми честно — продължи тя, като видя как очите му се отклониха за секунда. — Няма да му кажа какво си ми отговорил, давам ти честна дума, но истината е важна за мен.

— Тогава истината. Ако не спеше с Тревър, щеше да ми е по-лесно и по-леко да ти кажа онова, което казах.

— И аз бих предпочела да е така, но няма какво да се прави. Надявам се да приемеш и следващите ми думи за истина: не спя с Тревър, за да ми предложи изгоден договор.

— Разбирам. — Замислен, Найджъл извади нова цигара. Интимната ти връзка с него ли те възпира да приемеш и професионална?

— Не знам. Не вярвам да му е навик да спи с изпълнителките, нали? Не е в стила му.

— Не, не е. — Интересно, помисли си Найджъл. Не, направо смайващо. Освен ако дълбоко не греши, пред него стои влюбена жена. — Никога не съм го виждал замесен с някого, когото е решил да привлече за компанията. Не го познавам в тази светлина.

Не, мина ѝ през ума, едва ли. А пред нея продължаваше да е най-големият шанс, предоставян ѝ в живота.

— Ако подпиша договор с „Келтик рекърдс“, какво се очаква от мен?

Усмивката на Найджъл бе изключително чаровна.

— О, Тревър очаква всичко. И винаги го получава.

Тя се отпусна достатъчно, за да се засмее.

— Тогава ми разкажи за най-привлекателните и за най-отблъскващите страни.

— Ще имаш работа с режисьори, продуценти, музиканти, консултанти по маркетинг, асистенти. Ние не желаем само гласа ти, а целия пакет, така да се каже, и всеки ще има мнение и идеи как да го представи. Според мен обаче ти си умна, знаеш си цената и съзнаваш, че пакетът е идеален и сега.

— Искаш да кажеш, че ако бях грозна като жаба или не можех да вържа две изречения на кръст, щяхте да намерите начин да ме представите в друга светлина, така ли?

— Или да използваме недостатъците. Учудващо е какво може да направи от недостатъците една умела кампания за представяне в пресата. Както и да е — от теб се очаква тежка работа; ще трае дълги часове и не всеки избор ще бъде по твой вкус. Ще се чувстваш уморена, раздразнена, ядосана, озадачена, изложена на стрес и... Темпераментна ли си?

— Аз? — Нарочно запремига театрално с мигли насреща му. — Разбира се.

— Значи добави избухвания, сърдене, вилнеене и всичко това още по време на първия запис.

Дарси облегна брадичка върху юмрука си.

— Харесваш ми, Найджъл.

— Чувството е взаимно, затова ще ти кажа и нещо, което, ако не те харесвах, щях да ти спестя. Продължите ли е Тревър връзката си, хората ще шушукат. И не всички приказки ще са мили. Някои ще се заяждат, ще обиждат и мърморят, че си получила договора единствено защото спиш с шефа. И ще се постараят да го научиш по десетки гадни дребнави начини. Никак няма да ти е лесно.

— Нито на него.

— О, пред него те няма да се държат така, освен ако не са изключително глупави. А дребнавите и завистливите рядко са глупави. Е, винаги можеш да поплачеш на рамото му, разбира се.

Вдигна високо глава, а очите ѝ блеснаха.

— Не плача на рамото на никой мъж.

— Обзалагам се, че не го правиш — промълви той. — Но ако все пак се стигне дотам, Дарси, надявам се да използваш моето.

Остана доволна, че предпочете да се върне пеша до селцето. Толкова много мисли се въртяха в главата ѝ. Нямаше представа колко време ще ѝ бъде нужно да ги отдели, да ги огледа, но съзнаваше необходимостта да го направи.

Запита се как би постъпила, ако между нея и Тревър нямаше друго, освен предложението. Отговорът се оформи по-бързо, отколкото очакваше. Щеше да приеме, разбира се. Щеше да е грандиозно приключение и да получи шанс и за други такива. И най-хубавото: ако се справи с успех, ще си осигури онзи луксозен живот, за който постоянно мечтае.

И само защото умее да пее. Не е ли смайващо?

Усилената работа, за която Найджъл спомена, не я притесняваше особено. Не се страхуваше от работа. А и пътуванията все витаеха в сънищата ѝ. Малко се смущаваше от факта, че ѝ липсва хъс да изнася представления. Дали пък не е по-добре? Така вероятно всичко ще ѝ е по-забавно.

Ще разполага с пари — ще харчи за себе си, ще харчи и за семейството, и за приятелите. О, няма да има никакви проблеми с парите.

Но всичко се затваряше в омагьосан кръг. Защото между нея и Тревър имаше нещо и за нея то бе по-важно от всичко друго досега в живота ѝ.

Трябва да го накара да се влюби в нея.

Силно се дразнеше, защото нямаше представа дали напредва в тази посока. Този мъж се владееше прекалено добре, за да се чувства спокойна. Сви нацупено устни и разсеяно откъсна цвете от живия плет, после нервно го накъса, докато вървеше по тясната алея.

Най-после ѝ се случи — загуби сърцето си по мъж, но защо той не бе заслепен от нея? Защо не копнее да задоволява капризите ѝ? Защо ме ѝ обещава света на сребърен поднос? Какво от това, че онези, които го бяха правили, не разполагаха със сребърен поднос, а още по-малко — със света.

Сигурно нямаше да се влюби в него, ако бе направил нещо такова, но не това бе въпросът в момента. Тя определено бе влюбена в него. Защо и той просто не се влюби в нея и всичко да бъде прекрасно?

Не го ли усети, когато я целуна в кухнята на къщурката върху Хълма на феите? Не разбра ли, че сърцето ѝ направо изскача от гърдите ѝ и казва в ръцете му? О, колко се ненавиждаше, задето не успя да го спре.

Не си намираще място, защото първия път — единствения път — когато желаше мъж да надникне в душата ѝ, той просто не поглеждаше натам.

Е, трябва да се справи с това. Захвърли остатъците от цветето, и лекият ветреца ги разпиля наоколо като конфети. Разполага с много оръжия, към които ще прибегне. Рано или късно ще го залови.

Дяволите да я вземат, ако не го стори.

И преди да приключи, ще бъде богата, прочута. И омъжена.

На завоя слънцето силно я заслепи. Вдигна ръце да предпази очи, премига и забеляза проблясването на сребро.

— Добро утро, красива Дарси.

Бавно, е разтуптяно сърце, тя свали ръка. Не слънцето я бе заслепило. Лъчите му се процеждаха меко през облаците, които придаваха на небето сивия цвят на очите на Тревър. Обливаше я вълшебство, а то струеше от мъжа, застанал встрани на пътя под сянката на издигащата се кула.

— Казвали са ми, че често се явяваш при кладенеца на свети Деклан.

— О, явявам се тук-там. Зависи. А и за теб е рядкост да минаваш по хълма.

— И аз минавам тук-там. Зависи.

В очите му се появиха весели пламъчета.

— Е, след като сега си тук, където съм и аз, ще повървиш ли малко с мен?

Докато говореше, желязната порта се отвори, макар да не я бе докоснал е ръка.

— Мъжете са едни и същи. Независимо дали са духове или смъртни, все искат да се изфукат. — Остана доволна, че той мина през портата със свъсени вежди. — Питам се дали някога ще ме потърсиш.

— Явно съм имал по-високо мнение за теб, отколкото заслужаваш. — Направи се, че не забелязва как тя извърна глава и го изгледа свирепо, но реши да кара стъпка по стъпка. — Бях сигурен, че жена с твоите таланти ще покори всеки мъж, в когото се прицели. А ти все още не си уловила на въдицата този Магий.

— Той не е риба. А и кой напълни главата му с приказки, че трябвало да се влюби в мен, за да чувства, че отново владее положението и стои здраво на крака?

— У него има прекалено много американски прагматизъм и недостатъчно ирландска романтика. В това е проблемът му. — Леко раздражен, защото Дарси бе напълно права относно кривите му сметки, той прекоси неравната земя. — Не го разбирам този мъж. Кръвта му кипва, щом те зърне. Да стана магаре, ако не е така. Досега трябваше да си го покорила. — Мълчаливо я прониза с поглед. — Искаш го, нали?

— Ако не беше така, никога нямаше да ме докосне.

— Само тялото ти ли докосна? Не стигна ли и до сърцето ти?

Тя се извърна и се загледа в селцето, което лежеше в краката им.

— Вълшебството ти не стига ли, за да надзърнеш в сърцето ми?

— Искам да го чуя от теб. Трудно и с болка научих каква сила крият думите.

— Онези, които искам да изрека, са за него, не за теб. Ще ги изговоря, когато аз пожелаая, а не когато ти наредиш.

— В името на Фин, знаех, кълна се, че ще ми създаваш трудности.

Замисли се за миг и разтърка брадичка. После с лукава усмивка вдига високо ръце. Въздухът потрепери и се раздвижи като водна повърхност. Започнаха да се оформят образи, сенки се мяркаха наоколо и придобиваха цвят и живот. Нежният напев на морето се превърна в грохот и хиляди звуци се заблъскаха един през друг.

— Погледни — заповяда Карик, но тя вече и без това гледаше с широко отворени очи сградите, улиците и хората там, където допреди секунди се намираше нейното селце. — Град Ню Йорк.

— Милостива Дево! — Неволно пристъпи назад, изплашена да не се спъне и да не падне в този огромен, препълнен с хора, чудесен свят. — Какво място само!

— Въпрос на избор е да стане твое. Да избереш най-доброто. Всички магазини, пълни със съкровища.

Витрини, отрупани е блестящи бижута и елегантни дрехи се завъртяха пред очите ѝ.

Изискани ресторанти.

Бели ленени покривки, екзотични цветя, проблеснаха на пламъчета на свещи, отражения в кристалните чаши.

Луксозни жилища.

Лъснато дърво и дебели килими, изящно извити стълбища, широки прозорци, с изглед към дървета, пламнаха в есенни цветове.

— Това е мезонетът на Тревър. Защо да не е и твой? — Карик наблюдаваше как благоговение, удоволствие, желание пробягват по лицето ѝ. — Той притежава и други. Семейството му има къща, където бягат от градския живот нарича се „Хамптън“, вила на италианското крайбрежие, хубав партерен апартамент в Париж и градска къща в Лондон.

Къща от бяло дърво с блестящи прозорци на фона на синята вода наблизко, друга в меки светложълти тонове с покрив от червени керемиди, скътана сред скали до друго синьо море, очарователна стара каменна къща е железни парапети, характерни за улиците на Париж и величествената тухлена постройка, която бе видяла в Лондон. Всички те преминаха пред очите ѝ и станаха причина главата ѝ да се завърти.

В следващия миг изчезнаха. Пред нея се стелеше Ардмор, сгушен под напластилите се облаци със сиви краища.

— Може да е твое, всичко това, защото за някои жени е достатъчно да поискат нещо и го получават.

— Не съм в състояние да мисля. — Усети, че краката не я държат и се свлече на земята. — Главата ме заболя.

— Какво искаш? — Без да откъсва очи от нея, Карик посегна към торбата си и изсипа блестящи сини камъчета на земята. — Предложих ги на Гуен, но тя се отказа и от тях, и от мен. И ти ли ще постъпиш така?

Тя поклати глава, но не в знак на отрицание. Направи го от пълно объркване.

— Той ти даде скъпоценни камъни и ти ги носиш.

— Аз... — Прокара ръка по гривната на китката си. — Да, но...

— Погледна те и призна, че си красива.

— Знам. — От ярките камъни очите ѝ се насълзиха. От проблясването им е, рече си тя. Не е възможно сърцето ѝ да се къса. — Но красотата не е трайна. Ако само тя го привлича, какво ще стане, когато повехне? Нима ме желае единствено заради онова, което може да види от мен?

— Би било достатъчно, ако не беше влюбена. И би било достатъчно, ако въпросният мъж не беше Тревър.

— Чу гласа ти и ти обеща слава, богатство и някакъв вид безсмъртие. Какво друго искаш? За какво друго си мечтала?

— Не знам.

О, искаше да заплаче. А защо да плаче, след като видя чудеса?

— Разполагаш със силата, с избора, а ето ти и подарък. — Избра един камък, взе ръката ѝ и го положи в топлата ѝ длан. — Пожелай си нещо. Не три желаня, както е в повечето приказки, а само едно. Държиш в ръцете си онова, което е на сърцето ти. Ако избереш състояние, винаги ще живееш богато. Ако избереш суета, красотата ти никога няма да повехне. Слава — и целият свят ще узнае за теб. А ако е любов мъжът, когото искаш най-силно, ще бъде твой. Завинаги.

Отстъпи назад и ако очите ѝ не бяха замъглени от сълзи, сигурно щеше да зърне състраданието в неговите.

— Избирай умно, красива Дарси, защото ще живееш с онова, което избереш.

И той изчезна. С изключение на сапфира в ръката ѝ, скъпоценните камъни се превърнаха в разцъфнали цветя. Едва сега забеляза, че покриват гроб, а името, издълбано на плочата, е Джон Магий.

Отпусна глава върху нея и се разрида, сега вече и за двамата.

ГЛАВА 16

Дарси възнамеряваше да мине за по-пряко през кръчмата и да се качи горе, за да се приведе в приличен вид. Но Ейдан се оказа вече там — преглеждаше наличните продукти в склада. Хвърли ѝ бърз поглед и мигом изостави работата си.

— Какво е станало?

— Нищо. Наистина нищо. Поплаках си малко, това е.

Понечи да продължи, но той препречи пътя ѝ, прегърна я и докосна косите ѝ с устни.

— Хайде, скъпа, кажи ми какво има.

Опасяваше се, че Тревър я е наранил по някакъв начин и ще се наложи да убие мъж, който му бе станал приятел.

— О, Ейдан, ще ме разплачеш отново. — Но остана здраво вкопчена в него. — Приеми го като моментно настроение.

— Ти често изпадаш в разни настроения, спор няма. Но определено не си ревла, Дарси. Кой те разплака?

— Никой. — Чувстваше се така добре в прегръдките на човек, на когото винаги можеше да разчита. — Толкова много неща ми се струпяха. Стори ми се, че ще се пооблекча, като пророня няколко сълзи.

Той се приготви за най-лошото.

— Магий да не е направил нещо?...

— Не, не е. — И точно това, мина ѝ през ума, е част от проблема. Магий си е Магий и тя го желаше такъв, какъвто е. — Ейдан, кажи ми, беше ли чудесно, когато замина да пътуваш преди години, за да видиш всичките онези места?

— Да. Някои бяха величествени, други направо отвратителни, но като цяло беше чудесно. — Прокара ръка през косите ѝ, осенен от спомени. — Би могло да се каже, че и на мен тогава ми се бяха струпали много неща, а пътуването се оказа начин да се съвзема.

— Но все пак се върна. — Едва тогава се поотдръпна, за да изучи лицето му. — Пътува и видя толкова много места, а се върна.

— Тук съм у дома. Истината е, че... — Избърса сълза от бузата ѝ с палец. — Не очаквах да го направя. Не и когато тръгнах. По-скоро си представях — ето, Ейдан Галахър тръгва да опознае света и да намери своето място в него. А през цялото време мястото ми е било тук. Но трябваше да замина, за да се върна.

— Мама и татко няма да се върнат тук. — Очите ѝ отново се насълзиха, макар да бе готова да се закълне, че няма повече сълзи за проливане. — Понякога страшно ми липсват, едва го понасям. Не става всеки ден, не е и толкова тежко, но от време на време ми е тъжно, че са на хиляди километри далеч и живеят в Бостън. — В изблик на внезапна раздражителност към себе си отривисто избърса сълзите си. — Вярно, идваха за сватбите и ще дойдат да видят бебето ти, когато се роди, но не е същото.

— Права си. И на мен ми липсват.

Тя кимна. Почувства облекчение да го чуе и от неговата уста.

— Знам, че са щастливи и това ми е утеха. При всяко обаждане, във всяко писмо споделят новини и вълнения за кръчмата „Галахър“, която са отворили в Бостън.

— Сега вече сме международна верига — обади се Ейдан и я разсмя.

— Сигурно в най-скоро време ще започнем да планираме как да отворим заведение и в Турция или Бог знае къде. — Въздъхна леко. — Те са щастливи там и един ден ще ги посетя. Но ме е страх, че ако замина нанякъде, и аз може да не се върна. Колкото и да искам да пътувам и да видя всевъзможни места, Ейдан, не желая да загубя онова, което е тук.

— Не става въпрос за загуба, а за промяна. Няма да разбереш какво се е променило, ако не тръгнеш. Изпитваш необходимост да пътуваш откакто стъпи на крака. И с мен беше същото. Само Шон е пуснал корени тук и никога не го е подлагал на съмнение.

— Понякога ми се ще да приличам на него. — Погледна го остро. — Но само да посмееш да му го споменеш, ще отрека и ще заявя, че си лъжец.

Той се засмя и я дръпна за косата.

— Ето, нещата се оправят.

— Има и още. — Пъхна ръка в джоба и напипа камъка вътре. — Трябва да реша дали Тревър е преценил правилно и дали да подпиша

договор с него, за да ме направи певица.

— Ти си певица.

— По-различно е. Знаеш го.

— Питаш за мнението ми ли?

— Бих желала да го чуя.

— Ти си брилянтна. Не го казвам, защото съм ти брат. Пътувал съм и през това време имах възможност да чуя доста гласове. Твоят се откроява, Дарси, винаги е било така.

— Според мен ще се справя — промълви тя. — Вярвам, че ще успея и няма да объркам нещата. И, което е по-важно — мисля, че ще ми допадне. Вниманието — заяви тя с блясък в очите — е като храна и вода за мен.

— Е, така ще си устроиш истински банкет, не намираш ли?

— Да. Сутринта Тревър ме заведе да говоря с онзи мъж от Лондон. Найджъл. Той не ми нарисува розова картина. Оцених откровеността му. Ще падне доста усилена работа.

— Ти си научена да се трудиш усилено.

Още една от грижите ѝ се свлече от раменете.

— Нямах да знам как да се справям, ако ти не изискваше толкова много. Изглежда и Тревър е скроен като теб. Ще ме пришпорва, а това невинаги ще ми допада.

— Говориш като човек, взел решение.

— Май си прав. — Изчака миг и откри, че изпитва облекчение, а не вълнение. Вълнението, помисли си тя, предстои да се появи. — Засега не съм наместила всичко в главата си и не съм готова да го съобщя на Тревър. Предпочитам да го държа в напрежение още известно време и, ако успея, да го накарам да ми предложи още по-примамливи условия.

— Това е моето момиче.

— Щом ще правя сделка, нека бъде такава, каквато Галахърови умеят да сключват.

Затаи дъх, извади камъка от джоба и го показа. Не толкова изненада се мерна в очите му, колкото разбиране и примирение със съдбата.

— Знаех, че ти си третата. Просто не ми се мислеше за това.

— Защо?

Погледна я право в очите.

— За да не загубя момичето си — промърмори той.

Любовта му така силно личеше, че на Дарси ѝ се подкосиха краката.

— О, Ейдан, пак ще ме разплачеш.

— Не, няма да го допуснем. — За да даде време и на двамата да се посъвземат, той извади две бутилки вода изпод тезгяха. — Значи си ходила на гроба на Старата Мод?

— Не. На хълма с кулата. — Взе водата и отпи здравата, защото усещаше гърлото си пресъхнало. — Сега на гроба на Джон Магий има цъфнали цветя. Почти не се изненадах да го видя. Карик, имам предвид. И въпреки това сърцето ми се сви. — Притисна го с юмрук, а в юмука стискаше здраво камъка. — Чудо е, нали? Карик изглежда дързък и смел, но в очите му има тъга. Любовта е толкова объркано нещо.

— Обичаш ли Тревър?

Стори ѝ се, че камъкът пари сърцето ѝ и свали ръка.

— Да. Не е както си го представях — лесно и непринудено. И определено не се чувствам като кралица. В мен настъпи промяна от секундата, когато погледнах навън и го видях. За известно време там просто нямаше никой друг. Още тогава трябваше да се досетя, че е прекалено късно, за да се спра.

Чувството му бе познато.

— И щеше ли да го направиш, ако можеше?

— Струва ми се — да. Щях да го спра или да го забавя, или нещо друго, докато успея да си поема дъх и да овладее положението. Или да оставя този мъж да ме догони. Той съзнателно стои на крачка зад мен. И тази крачка е премислена, осъзната. Усещам го, защото много пъти самата аз съм постъпвала така. Той определено ме желае — добави тя замечтано. Видя как Ейдан трепна. — О, не започвай да ме поучаваш като мъж и брат, досега се държа съвсем добре.

— Аз съм и мъж, и твой брат. — Размърда се и отпи голяма глътка вода. — Но нищо. Продължавай.

— Налице е и страст, а любовта би била непълноценна без нея. И проявява загриженост, при това твърде подчертана. Но това разстояние между нас... пречи да се породи взаимно... доверие. И взаимно приемане.

— Един от вас двамата трябва да предприеме крачка напред, а не назад.

— Искам той да го направи.

В тона ѝ се долови следа от типичната за нея самоувереност. Ейдан се разтревожи, но и развесели. Дарси разтвори юмрук и загледа как камъкът лежи в дланта ѝ, където, подобно на сърце, пулсираше със синята си светлина.

— Карик ми показва разни неща. Зашеметяващи неща. Мога да ги притежавам, увери ме той. Трябва само да си ги пожелаеш. Богатство, вълнения, слава, любов, красота. Да си пожелаеш, но само едно. Имам право на един избор.

— А ти кое желаеш?

— Всичките. — Засмя се, но гласът ѝ прозвуча някак тъжно и сърцето му се сви. — Егоист съм. И алчна. Не съм готова да се откажа от нищо. Искам всичко, което мога да грабна и да задържа, а после да се върна и да взема още. Защо не съм в състояние да копнея за прости, обикновени и непретенциозни неща, Ейдан? Защо мечтите ми не са изпълними?

— Прекалено строга си към себе си, mavourneen. Много по-строга отколкото би бил всеки друг. Някои искат обикновени, простички, непретенциозни неща. Но това не означава, че онези, които желаят необичайни неща са алчни егоисти. Да желаеш, значи силно да искаш да се сбъдне мечтата ти.

Поразена, тя го погледна.

— Как само го каза — успя ти да промълви накрая. — Никога не съм гледала на нещата по този начин.

— Поизучавай ги известно време. — Погали с палец камъка, после сви пръстите ѝ около него. — И не бързай с желанието си.

— Вече сама стигнах до това заключение. — Пъхна го обратно в джоба, за да не я изкушава. — Карик се е разбързал трескаво, но аз възнамерявам да си дам време. — Целуна Ейдан по двете бузи. — Точно от теб имах нужда в този момент.

Тя наистина си даде време. Разговорът с Ейдан я успокои и ѝ предостави възможност да се наслади на отсрочката. Дните станаха

седмица и тя дори осъзна колко е забавно, че нито тя, нито Тревър повдигат въпроса за евентуалния делови характер на връзката им.

По нейна преценка той беше точно толкова умел в преговорите, колкото и тя. Но един от двамата ще се предаде пръв. Не възнамеряваше да е тя.

Работата по залата напредваше на етапи, неочаквано интересни за Дарси. Промяната ставаше пред прозорците ѝ. Монументална промяна, чиито семена се криеха в една мечта, а не бе плод само на тухли и хоросан.

Тя искаше мечтата му да се осъществи. В това виждаше природата на любовта: от все сърце да желаеш да се сбъдне мечтата на любимия ти.

В по-голямата си част покривът вече бе изграден и затова порядко виждаше Тревър през прозореца си. А и той повече стоеше вътре в сградата. Поради силния шум пък, тя рядко държеше прозорците отворени с надеждата да чуе гласа му.

Каквото и да ставаше вътре, външността също се променяше — в момента облицоваха фасадата със сиви каменни блокове.

През лятото плажовете привличаха хора в Ардмор и кръчмата работеше на пълни обороти. Задълженията запълваха съзнанието ѝ и за пръв път тя започна да разбира какво ще означава залата за родното ѝ място.

Сега за нея вече не приказваха само съседите и местните жители, но и посетителите.

В разгара на обедната смяна спираше от време на време да погледне препълнените маси и всички заети столове до бара, чуваше гласовете на присъстващите и си представяше какво ще бъде следващото лято. И се питаше къде ли ще бъде тя.

И Дарси, и Тревър предпочитаха да са по-далеч от работните си места, затова повечето ноци тя прекарваше в къщурката. Стана ѝ навик да върви пеша дотам, стига времето да позволяваше, макар той никога да не пропускаше да ѝ предложи колата си. Харесваше ѝ настъпващата наоколо тишина след полунощ, хладния бриз и проблясващите в небето звезди.

Странно, но се колебаеше доколко истински е оценявала всичко това, преди да си даде сметка, че няма да бъде тук завинаги. Улавяше

мекотата на морето, морето, с постоянното си боботене и припляскване на вълните.

Най-много ѝ харесваше, когато луната грееше с целия си блясък и на светлината ѝ виждаше как скалите хвърлят сенки.

Стигнаше ли хълма с кулата, всеки път спираше. Ако вятърът гонеше облаците по небето, върхът на кулата сякаш залиташе, а под него камъните — и стари и нови лежаха мълчаливи и неподвижни.

Върху гроба на Джони Магий все така цъфтяха цветя. Но Карик, ако беше там, предпочиташе да не се показва.

Тя продължи да върви. Пътят се стесняваше, а разпръснатите светлини на Ардмор останаха зад гърба ѝ. Във въздуха се носеше ароматът на ливади, на всевъзможни треви и цветя. Сред сенките избликнаха светлините от къщурката върху Хълма на феите.

Чакаше я. Точно това ѝ се искаше, помисли си тя, обзета от радостна тръпка.

Както обикновено сърцето ѝ затанцува и тя с усилие се възпря да не се затича към портата. Той ѝ извика в мига, когато тя влезе вътре.

— В кухнята съм.

Колко домашно и уютно, рече си, развеселена от обстановката. Жената се прибира у дома след работа, а мъжът е в кухнята. Все едно си играят „на къща“. Опита се да не мисли, че нито къщата, нито играта са подходящи за него или за нея в бъдеще.

Завари го при печката, което я накара да вдигне вежди. Той умееше да готви — демонстрира го при първата им закуска, — но не му беше навик.

— Искаш ли супа? — Разбърка нещо в малката тенджера и помириша. — От консерва е, но все пак става. Цяла вечер ме държаха на телефона и пропуснах вечерята.

— Благодаря, не. Хапнах от лазанята на Шон. Гарантирам ти, че беше по-вкусна от това, което готвиш в момента. Ако ми беше звъннал, щях да ти донеса.

— Не се сетих. — Извърна се да извади купичка от шкафа. Един поглед към нея и моментално му се прииска да я сграбчи. — Идваш по-късно от обикновено — отбеляза той, стараейки се тонът му да е небрежен, докато тя оставяше чантата си на плота. — Не бях сигурен дали ще се появиш.

— Бяхме доста по-заети от обикновено. Не, не бива да казвам „от обикновено“ — поправи се тя и разкърши рамене, за да премахне болката. — От седмица е претърпено всяка вечер. Ейдан предложи на Шон да си вземе помощник за кухнята. Шон се разсърди, сякаш Ейдан поставя под съмнение мъжествеността му. Голяма врява се вдигна. Още се разпряха, когато тръгнах.

— Ще имате нужда от втори човек за бара.

— Не възнамерявам аз да повдигам въпроса, защото ще реагира точно като Шон. Не желая да ми късат главата.

Извади чайника да го напълни, а Тревър се облегна на плота и започна да яде супата.

— Ще изпия един чай за компания. И понеже и без това се храниш, може би със супата ти от консерва ще ти се услади онова, което е в чантата ми.

— Какво е?

Тя само се усмихна и завъртя кранчето на чешмата. Тревър остави купичката и надзърна в чантата. После стрелна вътре ръка като нетърпеливо момче, настървено да залови зърнатата в езерото жаба. Дарси се разсмя.

— Солени кифли?!

— Е, не можехме да те оставим само с копнежа ти по тях, нали? — Очарована от реакцията му, тя отнесе чайника до печката. — Шон ги направи. Добре е да не изпадаш в заблуждение, че са мое дело. А и повярвай ми имаш късмет, че е така. Не остана доволен от първия опит, иначе щеше да ги получиш още преди няколко дни. Но тези го удовлетвориха. Надявам се да ти харесат.

Тревър стоеше вцепенен със загърнатите в найлон кифлички в ръка и я зяпаше, докато тя включваше котлона. Беше глупаво, налудничаво, но нещо се раздвижи у него: топло, мило, прекрасно. За да се защити, се пошегува.

— Цяла дузина са при това. Излиза, че ти дължа хиляда и двеста долара.

Тя го погледна. За миг лицето ѝ остана безизразно, но после грейна.

— По сто долара на парче. Бях забравила. По дяволите, налага се да ги делея с Шон. — Погали го по бузата и посегна към чая. — Е, този

път са безплатни. Хрумна ми, че ще ти бъде приятно да вкусиш нещо родно.

— Благодаря.

Гласът му прозвуча така сериозно, че тя хвърли поглед през рамо. Видя лицето му — и устните му бяха сериозни, а очите — тъмни и приковани в нея. Сърцето ѝ заби учестено, но тя го прикри с небрежно свиване на раменете.

— Няма защо. В края на краищата е само парче тесто.

Не, не беше. Тя си бе мислила за него. Дори без да си дава сметка колко много означава този малък жест, тя си бе мисли за него.

Остави пакета, пристъпи към нея и я обърна към себе си. После положи устни върху нейните.

Нежна, топла, дълга и дълбока целувка. Онова, което се бе размърдало у него, набъбваше.

Отдръпна се почти уплашен, че по лицето му ще види какво е, ще разбере какво означава. Ала очите ѝ бяха замъглени — гъст син дим криеше онова, което е в тях.

— О... — Дарси имаше чувството, че потъва, потъва, а не бе възнамерявала да затъне така. — Нямам търпение да види какво ще стане като ги опиташ...

Но той я накара да млъкне. Последва нова дълга и нежна целувка. Тя трепери, забеляза той. И друг път бе треперила в ръцете му. Но сега бе различно; и за двамата бе някак различно. Борбата за надмощие, неизменно появяваща се помежду им, сега бе приглушена. Кръвта, която обикновено кипеше, сега течеше лениво.

— Тревър... — Името му се въртеше в главата ѝ и изскоча през устните ѝ. — Тревър...

Той се пресегна, изключи котлона и я взе на ръце.

— Искам да те любя.

Изричайки тези думи, си даде сметка, че ще е за първи път.

Докато той я отнасяше, тя прилепи устни към врата му. Все едно потъваше в някакъв сън, помисли си. Такъв, какъвто не бе подозирала, че съществува. Сбъдваше се едно нейно желание, за което не знаеше, че е дремело и сърцето ѝ.

Чувстваше се... като съкровище за него.

От романтичната му постъпка да я отнесе нагоре по стълбите сърцето ѝ се сви. В главата ѝ се разнесе музика. Гайди и флейти

издаваха тихи сладки звуци. Той спри и я погледна. Хрумна ѝ, че той също вероятно я чува. Такива мигове са изпълнени с вълшебство.

Прозорците на спалнята бяха отворени и дивият вятър танцуваше с пердетата, носейки със себе си влажните тайнствени аромати на нощта. Луната сияеше в сребърно великолепие.

Остави я да седне върху леглото и тръгна да пали многобройните свещите из стаята. Пламъчетата им хвърлиха меки сенки и се разнесе аромат на восък. От високото шише до нощната масичка извади едно от цветята, които тя бе набрала от градината на къщурката. Поднесе ѝ го.

Седна до нея, настани я в скута си и я прегърна. Тя въздъхна и се сгуши в него, сякаш бе чакала точно това. Непринудената ѝ реакция го накара да се запита как са пропуснали тази стъпка. Защо и двамата се стремяха устремно към върха — отново и отново, нощ след нощ — без да се позабавят малко по пътя?

Сега няма да е така, обеща си той. Няма.

Докосна бузата ѝ с ръка, а Дарси вдигна лице и поднесе устните си към неговите. При тази нова, разкошна среща на устните, времето загуби значение. Любовта, скрита в сърцето ѝ, се изля без свян и страх и продължи да извира, сякаш идваше от неизчерпаем кладенец.

Ето го съпричастието, а и двамата мислеха, че нямат нужда от него; нежността, която всеки криеше у себе си; търпението, сякаш забравено и от единия, и от другия.

Притисна устни към средата на дланта ѝ. Какви елегантни ръце, констатира наум, копринени при допир. Можеха да бъдат на принцеса. Не, прекалено са силни за принцеса. На кралица, реши той, докато целуваше пръстите ѝ един по един. Която знае как да управлява.

Прокара устни по вътрешната страна на китката ѝ и усети пулсирането на кръвта.

Докато я полагаше да легне, във въздуха се носеше музика. Ръцете ѝ се вдигнаха, пръстите ѝ пробягваха по лицето му, заровиха се в косата. Съперничеха по нежност на неговите преди малко. Сега очите ѝ не биха замъглени, а бистри.

— Тази вечер има вълшебство — промълви тя и го притегли към себе си.

Докосваха се все едно за първи път; сякаш не го бяха правили преди, нито щяха да го правят отново. Интимността им бе съвършено

невинна. Поне за тази нощ беше така. И тя се потопи в усещането. Отдаде се на Тревър.

Сред светлината на свещите и луната се отдадоха един на друг.

Той я вкусваше, а тя въздишаше. Тя го галеше, а той стенеше от наслада. И двамата показваха удовлетворението си чрез звуци, които се преплитаха. Без да бързат, се разсъблякоха взаимно и се потопиха във вълшебството.

Кожата му бе няколко нюанса по-тъмна от нейната. Беше ли го забелязвал преди? Беше ли обърнал достатъчно внимание, че нейната е копринена, а постепенно натрупващата се страст ѝ придава розов цвят?

И само какъв вкус има тук, под гърдата. Нищо не можеше да се сравни с този вкус. Струваше му се, че до край на живота си е в състояние да се храни единствено с него.

А когато езикът му се плъзна по нея и тя потрепери, вече бе сигурен, че е така.

Дори когато топлината премина в горещина, а въздишките прераснаха в стенания, не бързаха. Дарси изпитваше чувството, че се носи на гребена на висока нежна вълна и тялото ѝ се слива с неговото. Чувстваше се златна, изпълнена с усещания; всяко бе само за себе си, дори когато се преплиташе с останалите.

Любовта я правеше щедра, караше я да отвърща на онова, което получава. Притискаше се към него, плъзгаше топли нежни устни по тялото му. Докосваше потреперващите му мускули с плавни движения и се изпълваше с наслада.

Сега, помисли си тя, сега, преди алчността отново да се промъкне и да открадне този миг. Обгърна го и го пое в себе си.

Бавно и гладко той проникна и я изпълни, а тя се предаде.

Играта на светлината по кожата ѝ, по косата, в очите ѝ го омайваше. Сети се за картината на русалката с нейното лице, с великолепните извивки на тялото ѝ, с разкошните разпилени коси. Сега тя му принадлежеше. Готов бе да я последва в дълбините на океана, ако тя поиска. До самото му сърце.

Очите ѝ се затвориха, главата ѝ се отметна назад, тялото ѝ се изви. Никога не бе виждал по-красиво нещо от мига, когато тя се освободи. Тръпките, пробягали по тялото ѝ, преминаха и по неговото. Готов бе да се закълне, че я усеща напълно, усеща всяка нейна клетка.

Притисна се, за да я посрещне, обгърна я с ръце, прилепи устни към шията ѝ. И тогава, вкопчени един в друг, забравиха за всичко: гмурнаха се под повърхността и се отправиха към дълбините заедно.

В тъмнината, преплела крайници с неговите, на ръба на съня, Дарси сви пръсти около сребърния диск, който лежеше върху сърцето му. Вероятно майка му, която обича всичко ирландско, му го е дала, и фактът, че той го носи, я трогна.

— Какво пише? — промълви тя, защото думите бяха избледнели и неясни.

Но когато той ѝ отговори, тя вече се унасяше и гласът му долетя като от сън.

Любов завинаги.

По-късно, когато заспаха, той сънува сън за сини води, прорязани от слънчева светлина и искрящи като скъпоценни камъни, а над тях белите върхове на вълните хвърляха пръски все едно са сълзи. Под повърхността, където трябваше да цари тишина, се носеше музика. Тържество на звуци, което ускоряваше пулса и изпълваше духа.

Той затърси източника сред сенките. Златният пясък под краката му бе осеян със скъпоценни камъни, сякаш някоя небрежна щедра ръка ги е нахвърляла като трохи.

На фона на синята светлина се издигаше сребърен дворец. Кулите му блестяха, а в краката му сега вече имаше цветя. Музиката се усили, стана съблазнителна като жена. Женски глас подхвана песен. Песен на сирена, на която не можеше да се устои.

Намери я до сребърния дворец, седнала върху нещо синьо, което пулсираше като сърце. Там седеше тя, пееше, усмихваше му се и го приканваше да я приближи.

Косата ѝ, тъмна като непрогледна нощ, се пилееше по раменете, спускаше се до нежната кожа на гърдите. Очите ѝ, сини като водата наоколо, се смееха.

Желаеше я по-силно от собствения си живот. Това желание го караше да се чувства немощен и слабостта го вбесяваше. Но не бе в

състояние да се спре и да не отиде при нея.

— Дарси.

— За мен ли си дошъл, Тревър? — Гласът ѝ се извиваше божествено, докато говореше. — Какво ще ми дадеш?

— Какво желаеш?

Тя само се разсмя и поклати глава.

— Сам трябва да разбереш. — Протегна ръка и го покани до себе си. По китката ѝ, като малки ярки пламъчета заблестяха скъпоценни камъни. — Какво ще ми дадеш?

Раздразнение запулсира в кръвта му.

— Още от тези — и той докосна камъчетата около китката ѝ. — Колкото искаш, стига да желаеш това.

Тя протегна ръка и я завърти така, че камъчетата заблестяха като пламъчета.

— Не възразявам да притежавам подобни неща, но не е достатъчно. Какво друго предлагаш?

— Ще те заведа да видиш всички места, които желаеш.

Тя само нацупи устни, взе блестящ гребен и го прокара през разпуснатите си коси.

— Това ли е всичко?

Усети нов прилив на гняв, гърлото му се стегна от напрежение.

— Ще те направя богата, известна. Ще поставя целия свят в краката ти.

Този път тя се прозина.

— Дрехи — просъска той. — Прислужници, къщи. Завистта и възхищението на всеки срещнат. Всичко, което поискаш.

— Не е достатъчно.

Забеляза, че този път очите ѝ не се смееха. Те бяха пълни със сълзи.

— Не виждаш ли, че не е достатъчно?

— Какво тогава?

Посегна към нея. Възнамеряваше да я изправи на крака, да я накара да му отговори, но преди ръцете му да я докоснат, той се подхлъзна, залитна и започна да пада.

Последвалият го глас не принадлежеше на Дарси, а на Гуен.

Докато не узнаеш и не дадеш, няма да получиш. Докато не го направиш, няма да започне.

Събуди се от съня като човек пред удавяне — сърцето му биеше лудо, едва си поемаше дъх. И дори тогава, буден, дочу лек шепот.

— *Погледни какво притежаваш вече. Дай онова, което е само твое.*

— Господи!

Разтърсен, стана от леглото. Дарси въздъхна, премести се поблизо към топлината, която той остави в постелята, и продължи да спи.

Тръгна към банята, после промени решението си — нахлузи джинсите и слезе долу. Три сутринта, отбеляза той, като погледна часовника. Идеално. Взе бутилка уиски и си наля солидна доза.

Какво, но дяволите, става с него? Знаеше обаче. Отпи, потрепери от разлялата се топлина и остави чашата. Влюбен е в нея. Засмя се сподавено и притисна очи с пръсти. Влюби се заради някакви солени кифли. Каква нелепост!

До снощи се справяше отлично, прецени Тревър. Владееше положението. Привличане, привързаност, интерес, секс — всички те бяха безопасни и контролируеми.

А после тя му донася пълна торба кифли и той е пометен. *Голям номер ти изиграха, Магий. Но ти бе готов да паднеш в капана от първата минута. Последната крачка просто те изненада.*

Каква дяволска крачка.

А смяташе, че никога няма да я предприеме. След Силвия, когато направи всичко по силите си да се влюби, планира нещата, дирижира ги и се провали, остана убеден, че просто не е в състояние да изпита подобно чувство към жена.

Разтревожи се, смая се, ядоса се. После го прие и дори реши, че вероятно така е по-добре. Ако на един мъж му липсва нещо, напълно логично е — и в реда на нещата — да го компенсира с друго. Работата му, родителите му, сестра му. Залата.

Оказа се достатъчно, почти достатъчно. Убеждаваше се, че е така. Както се убеждаваше, че може да желае Дарси, да я има, да му е мила, но без да прераства в нещо по-сериозно.

А сега, без предварителен план, без никакво усилие тя беше... всичко.

Част от него бе възхитена. Значи не е неспособен да обича. Но сред възхищението се прокрадваше и малко страх; толкова, колкото да му напомни да бъде предпазлив. И внимателен.

Отиде при задната врата и я отвори, за да охлади главата си на влажния въздух. Нужна му е бистра глава, за да се справи с Дарси.

Вълшебство, бе казала тя. Тази нощ имало вълшебство. Той го вярваше и започваше да приема, че е имало вълшебство още от самото начало. У нея, на това място. Вероятно беше съдба, а защо не и късмет. Трябва да прецени дали късметът е за добро или за лошо. Няма да е лека задача да обича Дарси. От друга страна не си падаше по леките неща.

Не желаше да е както при баба му и дядо му — хладен, официален брак без страст, без радост и привързаност. Но с жена като Дарси никога не би имало хладна официалност.

Искаше я и щеше да измисли начин да я задържи. Не се съмняваше. Просто се налагаше да изчисли какво да предложи, как и кога да го предложи и тя няма да бъде в състояние да устои.

Последните думи от съня долетяха до него. *„Дай онова, което е само твое.“*

Прогони думите и затвори вратата. Стигаше му толкова вълшебство за една вечер.

ГЛАВА 17

Утрото се оказа мъгливо. Дарси се събуди в празното легло сред сива светлина. В това нямаше нищо ново. Мъглата щеше да се разсее не след дълго, а доколкото го познаваше, Тревър винаги ставаше преди зазоряване.

В това отношение той беше истински робот.

Претърколи се и ѝ се прииска да е до нея, за да се сгуши в него. Знаеше, че тъкмо защото го няма, сънят ще избяга от клепачите ѝ, ще се чуди какво ли прави в момента. Прецени, че откакто станаха любовници, нито едни от двамата не се бе наспивал достатъчно. Но преживяваха, заредени със сексуална енергия.

Чувстваше се фантастично.

Стана и взе робата си от закачалката в дрешника. Държеше някои дрехи тук заедно с други вещи, нужни ѝ за удобство в къщурката. Те всъщност живееха заедно, осъзна тя. Бяха го правили цяло лято, макар нито едни от двамата да го споменаваха. Дори полагаха усилия да избягват темата, сякаш е политика или религии.

И той държеше някои свои вещи в жилището ѝ над кръчмата за случаите, когато оставаше да спи при нея. За пръв път нейни вещи стояха на полицата на мъж, а негови по нейните. Въпреки това всичко бе привидно случайно, прехвърлянето на вещи от едното в другото жилище стана някак неусетно, както и сливането на домовете и начина им на живот. Небрежно, мина и през ума, защото така гледаха на цялата връзка помежду им.

Същевременно нямаше нищо небрежно в случилото се снощи. Обхватът му засягаше... Стъпи под струята, затвори очи и отпусна глава назад. Не приличаше на нищо преживяно дотогава. Не бе подозирала, че двама души са способни да изградят подобно нещо помежду си.

Няма начин и той да не изпитва същото. Не е възможно да я докосва по този начин, да позволява тя да го докосва, освен ако не изпитва нещо дълбоко и истинско.

Те правиха любов. Замечтано прокара сапуна по мократа си кожа, докато парата се надигаше и я обгръщаше. Не разбираше какво точно означава преди появата на Тревър. Нито какво съдържа. Уязвимост. Никога не си бе давала сметка, че да си уязвим спрямо някого е толкова красиво. Чувстваш се в безопасност, топло и прелестно. И осъзнаваш, че за този промеждутък от време, в този безопасен свят, и другият е така уязвим като теб.

Ето най-последен мъж, пред когото е в състояние да се разкрие напълно, комуто да се обещае. И на когото да има доверие, да го обича и цени. Ще прекарат живота си заедно, ще отидат, където ги отведе съдбата, ще гребат с две ръце предлаганото от живота. Ще има забързани дни и спокойни нощи, ще прекарват насаме или сред тълпи. Ще родят деца. Ще изградят дом.

Ще бъде до него и ще отвори всички врати, през които в мечтите си е копняла да мине.

В края на краищата е възможно, помисли си тя, да получиш всичко. Преди всичко обаче ти е необходима любов.

Той влезе в спалнята и я чу да пее за любов, за любов и копнеж. Изпита болка. Застина на място — гласът ѝ се чуваше през откренатата врата и го обгръщаше. Изчака песента да свърши и през тесния процеп я видя да се движи.

Прекара част от безсънната си нощ да решава какво точно да прави с нея.

Потропа отривисто по вратата и я отвори. Обвила кърпа около себе си, нанасяше крема, който държеше в малко бяло бурканче. Помисли си, че му ухае на зрели кайсии, а това винаги изостряше апетита му.

Влажните ѝ, накъдрени и разбъркани коси му напомниха картината в стаята ѝ и за съня му. Почувства се неудобно.

— Донесох ти чай.

— Прекрасно. Благодаря. — Пое чашата и му се усмихна. Очите ѝ все още бяха замечтани. — Помислих, че вече си отишъл на работа. Радвам се да те видя тук.

Приблужи се да докосне устните му със своите. Цялата се чувстваше размякната от желание той да я отведе в леглото и да я люби отново, както през нощта.

— Точно щях да се кача да те събудя. — От копнеж по нея мозъкът му се замъгли точно както парата замъгляваше банята. Пристъпи вътре, но остави вратата отворена. — Оказа се, че си ме изпреварила.

Тя отпи от горещия чай, докато въздухът от спалнята проникваше и я накара да изпита лек хлад.

— И какво беше намислил да ми предложиш, след като ме събудиш?

Дори мъж с нулев коефициент на интелигентност и без никакво либидо щеше да долови поканата. *Дръж се*, предупреди се Тревър.

— Разходка.

— Разходка ли?

— Да. — Прекоси стаята и седна на леглото. Не възнамеряваше да я докосва и да загуби концентрацията си, но какво лошо имаше да я наблюдава как се облича, нищо че си е живо самоизтезание. — И без това обикновено ходиш пеш до селцето. Затова ще се поразходим, а после ще те закарам с колата.

Беше розова, топла и уханна от къпането, гола, ако се изключи пешкира, а този мъж предлага да трамбоват из мъглата. Жена с по-малко самоувереност, помисли си Дарси, би се запитала дали не е загубила привлекателността си през нощта.

Това не означава обаче, че няма да се начумери.

— Не трябва ли да си на работа?

Готова да се нацупи, тя се извърна към дрешника.

— Мога да си позволя свободна сутрин. Майк ще намине да държи нещата под око. Разчитам на него и на Брена — така разполагам с два свободни часа.

Истината бе, че можеше да си позволи колкото иска свободни дни. Дори седмици. Много по-разумно би било да се върне в Ню Йорк и да се оправя с деловите си въпроси на място, вместо по телефона. Но загледан как Дарси облича бельото си, знаеше, че в близко бъдеще няма да ходи никъде. Поне не сам.

— Редно е господин О'Тул да постои още вкъщи. Да се възстановява.

— „До гуша ми дойде ден и нощ около мен да се въртят жени“ — изимитира Тревър така успешно възмущението на Майк, че Дарси неволно се усмихна.

— Въпреки това.

— Ти би ли се опитала да го задържиш в леглото? Опитай. На мен сърце не ми дава.

— Е... — Зачуди се коя риза да избере. — Стига да не се преуморява. Не че е стар, но не е и толкова млад. А тъй като е мъж, непременно ще иска да свърши повече, отколкото е редно.

— Искаш да кажеш, че мъжете се фукат.

— Разбира се. — Хвърли му весел женствен поглед през рамо. Снизходителен и нахален. — Ти не го ли правиш?

— Вероятно. Но Брена едва ли ще го остави да се престарава. Не че се суети около него, но го гледа както вълчица гледа малкото си. Според мен на него му харесва. И мъжете обичат да ги глежат не по-малко от жените, нищо че се правят на ядосани от подобно поведение.

— Сякаш не го знам, след като имам двама братя. Ще го придумам да дойде в кухнята да хапне нещо топло и ще го погледея, без да забравя да му кажа колко е силен и привлекателен. — Закопча ризата. — Той обича и да го ласкаят. — Хванала панталоните си с два пръста, тя се извърна. — И понеже съм готова да свидетелствам, че и ти си мъж, не искаш ли същото? Мога да ти приготвя нещо за ядене долу в уютната кухня и да ти кажа, че си силен и привлекателен.

Изкушаването на Адам с ябълката бе нищо в сравнение с усмивката на Дарси. Но имаше приоритети.

— Изядох една солена кифла. — Ухили й се. — Беше великолепа.

— Доволна съм тогава. — Леко озадачена, тя нахлузи панталона и obu обувките си. — Само да си оправя косата и лицето и идвам.

— Какво й е на косата ти?

— Ами като начало е мокра.

— Навън е влажно, така че няма никакво значение. — Вече нетърпелив, той стана и посегна да я улови за ръка. — Ако те пусна да влезеш в банята, ще се бавиш още час.

— Тревър. — Изсумтя недоволно и се опита да се освободи, докато той я теглеше надолу по стълбите. — Въобще не съм готова.

— Изглеждаш страшно красива. — Движейки се бързо, сграбчи сакото й. — Както обикновено.

Без да обръща внимание на протестите й, я загърна с дрехата.

— Защо си се разбързал така?

Омилостивена обаче от комплиментата му, го остави да прави каквото е намислил.

В една връзка, мислеше тя, това е чудесен начин да даваш и получаваш. Винаги оставяй един мъж да направи каквото е намислил, ако не е от особено значение.

Навън не бе кой знае колко влажно, поне по нейна преценка. Рядката мъгла придаваше фантастичен вид на обикновените форми. Ярките цветове в градината на къщурката бяха омекотени, а хълмовете отвъд изглеждаха тайнствени. Вече виждаше как облаците се разсейват и сред сивотата се появяват сини петна.

Светът бе така притихнал, сякаш в него съществуваха само двамата. Цялата топлина и интимност от предишната нощ отново я завладяха, когато той хвана ръката ѝ, докато вървяха.

Прекосяха една ливада. Известно време Дарси бе прекалено замаяна от романтиката, за да следи накъде се отправят. Изкачваха се сред обвити в мъгла дървета, които вятърът поклащаше. Влажни стръкчета трева близваха с тесни хладни езичета глезените ѝ. Нямаше нищо против да скита в това утро, хванала любовника си за ръка. Поне не, докато той не зави към скалите.

— Къде отиваме? — сепна се тя.

— При кладенеца на свети Деклан.

По гърба ѝ полазиха трънки. От нерви, суеверие, предчувствия? Не бе сигурна от какво точно.

— Ако знаех, че ще ходим на гроба на Старата Мод, щях да взема цветя.

— На гроба ѝ винаги има цветя.

Вълшебни цветя, помисли си тя, растат там по волята на сили, каквито смъртните не притежават. В далечината, през разсейващата се мъгла, се виждаха руините, сякаш ги чакаха. Неволно потрепери.

— Студено ли ти е?

— Не. Аз... — Не възрази обаче, когато той пусна ръката ѝ, за да я прегърне през раменете. — Просто е странно място за посещение в мъгливо утро.

— Още е прекалено рано за туристи. Мястото е фантастично. А и гледката е страхотна, когато няма мъгла.

— Прекалено рано е за туристи — съгласи се тя, — но не и за духове. — Кой знаеше какво се гуши на такова място под туфа трева

или в сянката на камък. — Карик ли търсиш?

— Не. — Но се зачуди дали тя не е права. — Искрах да дойда тук с теб. — Минаха край кладенеца и кръстовете и влязоха в древната, останала без покрив черква, където лежеше Мод. Грубите камъни, които бележеха местата на гробовете, стояха наклонени сред мъглата. В пълен контраст по гроба на Мод избуяваха цветя.

— Не берат цветята й.

— Моля?

— Хората, които идват тук — поясни Тревър, — туристите, студентите и местните хора. Не берат от нейните цветя.

— Би било проява на неуважение.

— Хората невинаги са склонни да проявяват уважение, но тук го правят.

— Това е свята земя.

— Така е.

Продължавайки да я държи през раменете, сведе глава да целуне влажните й коси.

Полазиха я радостни тръпки — бързи и силни. Сами в целия свят, помисли си тя, стоят на свята земя, и то в утрото, след като се бяха любили по начин, по който взаимно се откриха. И именно той я доведе тук, на скалите над морето и селцето, сред мъглата и вълшебството.

За да й каже, че я обича. Затвори очи и отново потрепери от радостно вълнение. Нямахше нищо по-прекрасно. Избираше място, за да й разкрие сърцето си, да я поиска за съпруга.

Нима можеше да бъде по-романтично, по-драматично? По-подходящо?

— Мъглата се вдига — отбеляза той тихо.

Стъпили на ветровития хълм, се загледаха как воалът се разкъсва и слънчевите лъчи започват да проблясват, да обагрят облаците в сребристо, да изпъстрят въздуха с перлена светлина. Далеч долу се намираще селцето и нейният дом, а сините вълни на морето, което го бранеше, се носеха бавно към сушата.

Разкрилата се пред нея красота, която тя възприемаше с поглед и сърце, накара очите й да овлажнеят. У дома, помисли си тя. Да, Ейдан е прав. Тук винаги ще бъде нейният дом, независимо къде ще пътува с

мъжа, застанал сега до нея. Сърцето ѝ се изпълни с любов така нежно, както слънчевата светлина разсейваше мъглата наоколо.

— Оттук селцето изглежда прекрасно — прошепна тя. — Все едно е приказка. Когато съм долу и съм заета с всекидневната си работа, понякога го забравям. — Развълнувана, положи глава върху рамото на Тревър. — Някога се чудех защо Мод избра да бъде погребана тук, далеч от семейството и приятелите си, и най-вече — далеч от Джони. Но сега разбирам защо. Тук ѝ е мястото и въобще не е далеч от своя Джони. Никога не е била.

— Такава любов е чудо.

И той искаше такава любов и възнамеряваше да я получи.

— Любовта винаги е чудо.

Каж ми го, кажи ми го бързо — помоли се тя наум, — *за да ти отвърна със същото.*

— Но тук сякаш постоянно се случва.

Сега! — повтори си тя, питайки се дали е възможно да умре от пълно щастие.

— Красиво е, пълно е с очарование и драматизъм. Но на света има и други места, Дарси.

Озадачена, леко се намръщи, но почти веднага се усмихна отново. Той, разбира се, смята, че трябва да я подготви, да ѝ обясни как работата му го отвежда къде ли не, преди да я помоли да тръгне с него.

— Винаги съм мечтала да видя и други места. — Ще облекчи пътеката за него. Отново даване и получаване във връзката им, хрумна ѝ в този момент и почти ѝ прималя от радост. — Да отида, да видя. Съвсем наскоро си дадох сметка, че желанието ми да пътувам съвсем не поставя на по-заден план онова, с което разполагам тук. Желанието ми да пътувам означава само, че винаги ще се връщам.

— Можеш да видиш всички други места.

Отдалечи я от себе си, но ръцете му останаха върху раменете ѝ, и я изгледа изпитателно.

Тя си помисли, че тук, сега, най-после, той ще ѝ предложи онова, за което сърцето ѝ най-силно копнееше. Единственият мъж, когото някога е обичала, ще ѝ направи предложение за женитба, и то ей така, както косите ѝ са влажни, а лицето — без грим.

По дяволите.

Глупостта на тази мисъл я накара да се разсмее и тя посегна да го погали. Той я обичаше такава, каквато е и това само по себе си бе чудо.

— О, Тревър...

— Ще има и работа, но тя е вълнуваща. Удовлетворителна, задоволяваща. Доходна.

— Разбира се, но... — Романтичното усещане се разнесе, подобно мъглата над морето. Последната дума съвсем ясно отекна в съзнанието ѝ. — Доходна ли?

— Изключително. Колкото по-бързо подпишеш, толкова по-бързо ще започнем кампанията. Но ти трябва да предприемеш стъпката, Дарси, да вземеш решение.

— Стъпката...

Докосна слепоочието си, сякаш ѝ се зави свят и се извърна. Как да приеме каквато и да е стъпка, когато е изгубила всякакво равновесие. Абсолютно всякакво! А и кой би го имал след такъв удар?

Той говореше за договора. Не за любов, не за женитба, а за бизнес. Милостиви Боже, каква глупачка се оказа, какви романтични фантазии градеше и как изцяло се оголи и свали всички защити.

А най-лошото е, че той дори не го подозира.

— Дойдохме тук, за да говорим за договори ли?

Първата стъпка, помисли си той. Трябва да я накара да подпише и така здравата да я обвърже със себе си. Ще ѝ покаже света и всички неща, за които някога е мечтала.

— Искам да получиш каквото търсиш. И искам да допринеса за това. „Келтик рекърдс“ ще те вземе под закрилата си, ще изгради кариерата ти. Възнамерявам лично да се погрижа. И да се грижа за теб.

— Целият пакет, значи.

Поглеждайки го отново, се опита да преглътне горчивината, но тя само заседна в гърлото ѝ. Всичко, което никога бе искала, бе да стои тук, а вятърът да вее косата му. Но сега очите му бяха прекалено хладни, за да посегне да го докосне.

— Така каза и Найджъл. Значи лично ти ще се погрижиш за... пакета?

— И за това да си щастлива. Обещавам ти.

Усети как ѝ става студено. Наклони глава и попита:

— И колко според теб е необходимо, за да съм щастлива?

— В началото при подписването ли?

Назова цифра, от която дъхът ѝ щеше да секне, ако не ѝ бе така студено, така дяволски студено. Вместо това прие предложението с цинично вдигане на веждите.

— И колко от тази сума, ако мога да попитам, е за таланта, и колко затова, че спя с теб?

Очите му припламнаха, но после станаха непроницаеми.

— Не плащам на жени, за да спят с мен. Думите ти са обидни и за двама ни.

— Прав си. — Най-после болката си проби път през леда, оковал сърцето ѝ, и тя изпита немощ. — Извинявам се, не го казах добре. Но хората ще си помислят точно това. Найджъл ме предупреди.

Не бе се замислял за това. Още едно доказателство колко е увлечен по нея, за да не го предвиди.

— Знаеш, че не трябва да има значение. Какво друго те притеснява?

Тя пристъпи към гроба на Мод, но не намери утеха нито в цветята, нито във вълшебството, нито сред мъртвите.

— За теб е по-лесно, Тревър. Разполагаш с бронята на положението си, с мощта си и името, което си изградил. А аз се появявам без никое от тези неща.

— Това ли те спира? — Отиде при нея и я обърна към себе си. — Да не би да се страхуваш от сплетните на завистливи идиоти? Ти си по-силна от тези неща, Дарси.

— Не, не се страхувам, но не мога да се правя, че не са изречени.

— Бизнесът и личният ни живот са две отделни неща. — Той обаче съзнаваше, че ги слива. — Разполагаш с дарба, а аз ще ти помогна да я използваш. Какво има помежду ни, си е единствено наша работа.

— А ако онова помежду ни започне да избледнява, ако единият или другият реши, че е време да се оттегли, да си върви, тогава какво?

Такова нещо със сигурност щеше да го убие. Сърцето му се сви само при мисълта.

— Няма да засегне деловата страна на взаимоотношенията ни.

— Не е ли най-добре да има отделен договор, където това да е уточнено?

Изрече го преднамерено саркастично, дори жестоко, и остана потресена, когато той само кимна.

— Добре.

— Е...

Издиша и пристъпи да погледне надолу към Ардмор. Значи така се правят нещата по света. Договори, споразумения и разумни преговори. Чудесно. Може и ще се справи с тях.

Но само той да посмее да се опита да се откъсне от нея по пътя. Само да се опита. Нямаше представа какво означава истински гняв.

— Добре, Магий. Съставяй договорите си, звънни на адвокатите си, предприемай каквото е нужно. — Тя не се извърна към него, направо се завъртя. Усмивката ѝ бе ослепителна, решителна и прелестна. — Ще се подпиша. Ще получиш гласа, който желаш, ще получиш целия пакет. Господ да ти е на помощ.

Господ да е на помощ и на двама ни — добави тя наум.

Облекчението го заля като вълна. Беше я получил и бе на път да я задържи.

— Няма да съжаляваш.

— И не възнамерявам. — Когато той отново взе ръцете ѝ, очите ѝ бяха достатъчно остри, за да прережат стъкло. — Не. Не увенчавам делови споразумения с целувки.

— Разбирам. — Със сериозно изражение стисна ръката ѝ. — Деловата част приключи ли?

— За момента.

Значи сега иска жена, любовница. Добре. Желаш я и като такава.

Тенденциозно прокара ръце по тялото си — от бедрата, към ребрата, по гърдите, раменете — и прилепи тяло към неговото. Провокативно, леко насмешливо го целуваше, отдръпваше се, пак го целуваше, докато не вкуси появилото се желание у него, докато не видя как топлината прониква в очите му и те придобиха замечтан израз.

Тогава — едва тогава — наклони назад глава и го остави да вземе онова, което желае.

Наслаждаваха се един на друг без капчица от нежното търпение предишната нощ. Господстваше само и единствено страст — алчна, пламенна и настойчива. Душата ѝ стенеше за загубеното, ала Дарси тържествуваше.

Той я искаше. Щеше да я иска отново и отново. Смяташе да се погрижи да продължи да бъде така. Докато държи тази сила в ръце, държи и него. И с нея, също като вещица, ще го обвърже.

— Докосни ме. — Откъсна устни от неговите, за да захапне леко врата му. — Постапи ръцете си върху мен.

Не бе възнамерявал да постъпи така. Нито мястото, нито времето бяха подходящи. Но от нея се излъчваше топлина, преминаваше в него, обезсилваше контрола му, притъпяваше здравия разум. Ръцете му — груби и собственически — я обхождаха цялата.

Но когато бе на път да загуби целия си разсъдък и да я повали на тревата, тя се отдръпна. Вятърът се заигра с косата ѝ, завъртя я сякаш е във вода, а слънцето проблесна в очите ѝ и остана там. За миг красотата ѝ изглеждаше жестока.

— По-късно — пророни тя и гальовно го погали по бузата. — Ще ме имаш. По-късно, когато и аз ще те имам.

Гняв стегна гърлото му, но не бе наясно дали е насочен към нея или към самия него.

— Тази игра е опасна, Дарси.

— Нима игрите биха били забавни, ако не са опасни? Ще получиш от мен и едното, и другото. Бъди доволен, че ти дадох дума за първото и възможност да вкусиш второто.

Достатъчно раздразнен, той попита:

— А ти какво искаш от мен?

Сведе мигли, за да прикрие тъгата си.

— Не ме ли доведе тук, защото вече си разбрал какво е?

— Май да — промърмори той.

— Добре тогава. — Когато протегна ръка, отново се усмихваше. — Най-добре да си вървим, утрото вече отминава. Пък и аз така и не си допих чая. — Тръгвайки, весело стисна ръката му. *Да видим дали ще се справиш с мен, сляп, дебелоглав глупако.* — А и се питам няма ли да споделиш една от солените си кифли с мен?

Той си наложи да възприеме нейния тон и поведение.

— Вероятно има начин да ме склониш да го направя.

Нито тя, нито той се извърнаха назад. И двамата не видяха как въздухът се раздвижва.

— Глупаци — промълви сърдито Карик, стъпил върху каменния кладенец. — Инатливи, слабоумни глупаци. И съвсем в стила на моя

късмет ми се падат те. На една крачка от щастието са, а се дърпат, сякаш са пред зинала паст.

Скочи от кладенеца. В следващия миг седеше с кръстосани крака до гроба на Мод.

— Казвам ти, стара приятелко, никак не разбирам смъртните. Или изпитват само страст един към друг, а аз греша?

Замисли се и хвана брадичка с ръка.

— По дяволите, как ли пък не! — прецени той накрая, но настроението му не се разведри. — Влюбени са един в друг до уши и именно в това, според мен, е проблемът. Никой от двамата не знае как да се справи с това положение. Направо се страхуват от него. Страхуват се да оставят чувствата си да ги ръководят и любовта да господства.

Въздъхна леко, направи рязко движение с китката и отхапа от появилата се в ръката му златна ябълка.

— Вероятно ще кажеш, че и аз съм същият. И ще бъдеш напълно права. Магий поема по моя някогашен път. Обещава й това, предлага й онова, къдне се да й даде света, защото светът е безопасно нещо, когато разполага с достатъчно от него. Но човек има само едно сърце и да го дадеш, е по-трудно. Аз не погледнах в душата на моята Гуен, както той не поглежда в душата на Дарси. Намира го за проява на здрав разум, но всъщност е само страх.

Държейки ябълката в ръка, направи жест към надгробния камък, все едно старата жена седеше там и го слушаше. А може да беше и точно така.

— А и тя не се справя по-добре от него. Толкова различна е от спокойната ми, скромна Гуен, колкото слънцето от луната, но в едно отношение е същата. Исква от него да й предложи сърцето си, но дали е готова да го изрече? В името на Фин, не! Жени! Кой е в състояние да ги разгадае?

Въздъхна, отхапа от златната си ябълка и се замисли. За малко да загуби търпение, да се появи пред тях и да им заповяда да продължават напред. Влюбени са. Да си го признаят и да се приключи.

Но това е отвъд позволеното. Трябва да са налице изборът, времето, стъпките на съвместния им танц. Неговият... принос, реши Карик, защото думата намеса не му допаднаше, трябва да е незабележим.

Направи каквото можа. Сега остана да чака, както чака вече три века. Съдбата му, щастиято, а понякога си мислеше, че и самият му живот, зависеха от сърцата на тези двама смъртни.

Справи се с другите двойки. Предполагаше се, че е научил достатъчно, за да знае как да накара и тези последните двама, да побързат. Ала всъщност единствено бе научил, че любовта е скъпоценен камък с прекалено много страни. Сила и слабост се преплитаха в нея. Човек не може да го даде или вземе, ако ръката не се разтвори.

Излегна се на тревата и мислено нарисова любимото лице на Гуен сред облаците.

— До болка копнея за теб. Сърцето, тялото, умът ми... Готов съм да дам всичко по силите си, за да те докосна отново, да дишам въздуха, който дишаш и ти, да чуя гласа ти. Кълна ти се, че когато най-после дойдеш при мен, ще разпиля в краката ти цялата си любов. С подобаваща величественост и смиреност. А цветята, които разцъфнат от нея, никога няма да повехнат.

Затвори уморените си от чакане очи и потъна в сън.

Усилието да се прави на весела, предизвикателна и остроумна почти изчерпа силите на Дарси, когато Тревър най-после я откара до кръчмата. Но твърдо решила да изиграе всичко до край, първо отиде с него на обекта, за да изрази възхищението си от напредъка на строежа.

Тревър я погледна с присвити очи и тя си даде сметка, че малко преиграва. Затова реши бързо да се оттегли — целуна го сърдечно, но бегло — знаеше, че такива целувки карат мъжете да се връщат за още.

Едва стигна до кухненската врата и Брена нахълта след нея.

— Какво става? — попита я без заобикалки.

Познаваха се от деца, всяка разгадаваше настроенията на приятелката си по-добре, отколкото своите собствени.

— Ще дойдеш ли горе? — Дарси се качи бързо, губейки веселото си излъчване и усмивките, пръскани допреди малко. — Имам главоболие.

Наистина главата ѝ така пулсираше, че отиде направо в банята за аспирин. Изпи го с цяла чаша вода.

Очите им се срещнаха в огледалото. Брена познаваше този лукав, блеснал като на пантера поглед, призван да прикрие някаква болка.

— Какво е направил?

Дарси се засмя, макар и малко пресилено. Колко прекрасно е да имаш приятелка, която отлично знае кого да обвини, и то преди да ѝ кажеш как си наскърбена.

— Предложи ми състояние. Според неговите стандарти малко, предполагам, но достатъчно голямо за мен. Ще ми стигне да живея както искам — луксозно и стилно.

— И?

— Приемам го. — Отметна глава. Леко напрегнатият отбранителен тон разтревожи приятелката ѝ. — Ще подпиша договор със звукозаписната му компания.

— Чудесно е, Дарси, наистина. Стига истински да го желаеш.

— Винаги съм искала повече отколкото имам и сега съм на път да го получа. Нямах да се съглася, ако не ме устройваше. Честна дума. Правя го преди всичко за себе си. Не съм си загубила ума дотам, че да постъпя по друг начин.

— Тогава се радвам за теб и вече се гордея. — Сложи ръка върху рамото на Дарси и го разтърка, за да премахне част от напрежението. — А сега ми кажи как те е наранил.

— Очаквах да поиска ръката ми, да ми каже, че ме обича и иска да му принадлежа. Представяш ли си?

— Да. — Сега и Брена се почувства наранена. — Напълно.

— Ето. А неговият поглед е къде-къде по-непроницателен от твоя. Той няма и понятие какво изпитвам. — Вкопчи се в мивката, задиша бавно и дълбоко. — Няма да плача! Няма да ме накара да роня сълзи!

— Ела, седни и ми разкажи.

Дарси се подчини и Брена улови ръката ѝ. С истинско съчувствие промълви: „Негодник!“ и неволно разсмя Дарси.

— Благодаря ти. Но ще ти призная, че отчасти вината е и моя. Това е горчивият хап. Настроих се да получа предложение, няма лъжа. Кроях романтични илюзии под душа като някакво празноглаво момиче.

— Защо да не го правиш? Нали го обичаш?

— Да. И ще накарам негодника да ми плати, преди да приключим.

— Какво се готвиш да правиш?

— Да го хвана в капан, разбира се. Ще го побъркам от похот, ще го съсипя с многообразните си настроения, ще си играя с него. Ще приложя всичко, в което най-много ме бива, когато си имам работа е мъже.

— Надарена си в тази насока, не отричам — подхвана Брена предпазливо, — но ако действаш така и победиш, няма да ти е достатъчно.

— Ще се постарая да ми бъде достатъчно. Много връзки се градят върху секса. Любовта и страстта не са толкова различни.

— В речника на пламтящите страсти може и да не са. Но, Дарси, ако единият изпитва само сексуално привличане, а другият е влюбен, двамата се намират на светлинни години разстояние. И в цялото това пространство съществуват много възможности човек да бъде наранен.

— Не бих могла да бъда по-наранена, отколкото тази сутрин при кладенеца на свети Деклан. А както виждаш, оцелях.

Пристъпи към прозореца. Там, навън, помисли си тя, Тревър гради своята мечта, но ще му е нужно нещо, което тя притежава, за да я осъществи напълно. Е, и тя ще постигне своята мечта. С негова помощ.

— Готова съм да рискувам. Ще го накарам да изпитва необходимост от мен, Брена. Потребността е крачката между копнежа и любовта. За мен ще бъде достатъчно. — Поклати глава, преди Брена да проговори. — Трябва да опитам.

— Разбира се.

Нали и тя постъпи така, помисли си Брена. А и всеки, който знае какво е копнеж и любов, прави същото.

— Но в момента се налага да разкарам лошото си настроение. Шон скоро ще се появи. Просто ще сляза долу и ще го тормозя, докато се почувствам по-добре.

— Ако следва това, аз се връщам на работа. Не искам да се навирам между шамарите.

ГЛАВА 18

Към селцето се носеше буря. Спускаше се от североизток и в момента бе спряла до границата на графството като армии, подготвяща се за обсада. Силните ветрове и дъждовният порой прогониха хората от плажовете и охладиха въздуха, сякаш се надсмиваха на лятото. Застрашително прихлупеното навъсено небе караше дори местните жители да поглеждат нагоре тревожно.

Бяха ли виждали такива зеленикави оттенъци по краищата на облаците? Бяха ли вдишвали подобен остър въздух?

Ще се развихри, предсказваха те, и то безмилостно.

Онези, които и преди бяха преживявали бури, проверяваха запасите си от свещи, спирт за горене и батерии. Трупаха храни и предупреждаваха децата да не се отдалечават от вкъщи, здраво завързваха лодките за кея. Ардмор се подготвяше за предстоящата битка.

Но когато вратата на кръчмата се отвори със замах, лицето на Джуд сияеше като слънце.

— Пристигна.

От вълнение гласът ѝ бе пресекнал, така че шепотът ѝ не стигна до Ейдан зад бара, зает да точи бира. Дарси я видя как стои на прага със завързани назад коси, влажни от дъжда и с порозовели страни. Притискаше книгата към гърдите си все едно е любимо дете.

Дарси остави безцеремонно подноса на маса, където четирима френски студенти се загледаха смаяни в печените сандвичи, камарата зелена салата и пържените картофи — въобще не бяха поръчвали подобно нещо — и започнаха трескаво да се консултират с разговорниците си.

— Книгата нали? Твоята?

Радостно възбудена, Дарси се опита да я изтръгне от ръцете ѝ.

— Не. Първо ще я покажа на Ейдан. Той трябва да я види пръв.

— Да, разбира се, разбира се. Хайде тогава. Направи ни път, Джак, като мечка на пътя си. Помести се, Шарон, имаме жизненоважна

задача.

Проправяйки си път, Дарси стигна до подвижния капак на плота, вдигна го и пусна Джуд да влезе преди нея зад бара.

— Побързай — подкани. — Нямам търпение да я видя.

— Добре, добре. — Джуд си пое дълбоко дъх, като през цялото време така силно притискаше книгата към гърдите си, че усещаше как сърцето ѝ се удря в корицата. — Ейдан.

Поднесе халба бира, прибра подадената монета.

— Джуд. Здравей, скъпа. Не успя ли да си намериш свободно място?

— Не, аз...

— Ще те настаним удобно в задната стаичка, но предпочитам да си на закътано вкъщи, преди бурята да се развихри. Ето още две халби. Сметката е три и двадесет.

— Ейдан, искам да ти покажа нещо.

— Една минута и ще ти обърна внимание, скъпа. Ето, осемдесет пенита ресто.

— Минута ли? — Загубила търпение, Дарси сграбчи Ейдан за ръката. — Погледни я, слабоумнико.

— Какво правиш? Не виждаш ли, че ме чакат клиенти, които...

— Замълча и се усмихна широко видя какво стиска съпругата му в обятията си. — Книгата ти!

— Току-що пристигна. Направо от печатницата. Истинска е. И е толкова красива.

— Разбира се, че е красива. Ще ми позволиш ли да я видя?

— Да. Но... не съм в състояние да се помръдна.

— Джуд Франсис. — Нежността в тона му накара гърлото на Дарси да се стегне. — Обичам те. Хайде, дай да я видя.

Внимателно измъкна книгата от ръцете ѝ и първо разгледа задната корица, където бе отпечатана снимката ѝ.

— Не е ли красива, моята Джуд? Такива сериозни очи и толкова прелестна.

— О, обърни я, Ейдан. — Джуд бе готова да затанцува, но бебето ѝ тежеше. — Тази част не е важната.

— За мен е. Всеки ще погледне и ще види какъв добър вкус имам за съпруга.

Но все пак я обърна и от гърдите му се изтръгна едно радостно „А!“

Заглавието бе изписано в горния край, а името ѝ — в долния на оцветената в ярки тонове корица, където се различаваха силуетите на мъж, облечен в сребърни дрехи, и жена със светли коси, препускащи на крилат бял кон на фона на дръзко синьо небе.

— Страшно е красиво — промълви той. — Джуд Франсис, невероятно е красиво.

— Нали? — Нямахте нищо против сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Бяха ѝ приятни и ѝ се струваха напълно заслужени. — Не мога да престана да я гледам, да я докосвам. Смятах, че знам колко много ще означава за мен, а излиза, че съм нямала и представа.

— Толкова се гордея с теб. — Сведе глава, за да докосне челото ѝ с устни. — Трябва да ми дадеш този екземпляр. Искам да седна и да прочета всяка дума.

— Започни с посвещението.

Той отгърна корицата и започна да чете бележката на издателството, но тя прелисти няколко страници.

— Не. Това ще го прочетеш по-късно. Сега прочети това.

За да ѝ достави удоволствие, хвърли поглед върху отворената страница. Очите му се промениха, потъмняха и той ги вдигна към нея. Разменяха изпълнен с чувства, трепетен поглед. Този път я целуна по устните.

После вдигна глава и допря буза до косите ѝ. Изрече еднинствена дума: а ghга. Моя любов.

— Заведи Джуд в задната стаичка — обади се Дарси. — Не бива да стои толкова дълго права. Остани малко при нея. Аз ще се погрижа за бара.

— Благодаря ти. Дай ми възможност само да я настаня, да ѝ наляя чай. — Очите му продължаваха да преливат от вълнение, докато подаваше книгата на Дарси. — Пази я.

Без да обръща внимание на клиентите, Дарси разтвори книгата и прочете:

На Ейдан, който разкри сърцето ми и ми даде своето.
С него научих, че няма по-силна магия от любовта.

— Мога ли да я видя?

С влажни очи Дарси погледна към другия край на бара и видя Тревър. Неспособна да говори, само му подаде книгата и веднага започна да налива халби „Гинес“.

— Разкошна е.

— Разбира се. Нали е на Джуд.

Без да промълви дума, той мина зад бара, постави книгата върху полицата, за да не пострада, и извади носната си кърпа.

— Благодаря — подсмръкна тя и подсуши очите си.

— Вълнението страшно ти отива.

— Но с това не се върши работа. Сега е моментът Ейдан да е развълнуван. Аз ще се разчувствам по-късно.

Нормализира дишането си, пхна носната кърпа в джоба си за всеки случай.

— Не е ли чудесно! — Направи няколко танцови стъпки и се усмихна сияйно на поредния клиент. — Снаха ми е прочута писателка, а това е нейната книга. — Грабна я от полицата. — Само след две седмици ще бъде по книжарниците. Непременно си я купете при първа възможност. Какво обичате?

— Дарси, възнамеряваш ли да разнесеш поръчките, или очакваш не само да готвя, но и да сервирам? — попита Шон, появил се на кухненския праг с пълен поднос.

— Погледни, слабоумнико.

Извърна се и натика книгата под носа му.

— На Джуд е!

С трясък остави подноса върху плота и посегна да я вземе.

— Само една капчица олио върху това и си мъртъв.

— Мога да бъда и внимателен. — Пое книгата все едно е крехък порцелан. — Брена трябва да я види — обяви той и се стрелна обратно.

— Ще се сдърпат кой пръв да я прелисти, само почакай. — Изсумтя и се извърна. Остана с отворена уста — Тревър наливаше, подаваше халбите и прибираще пари. — О, как само се справяме зад бара.

— Ще остана тук, докато Ейдан се върне. Ще е добре да разнесеш поръчките за обяд, преди да изстинат.

— Знаеш ли как се налива „Гинес“?

— Наблюдавал съм достатъчно дълго как се прави.

— Някои хора наблюдават мозъчни операции, но не следва, че биха могли да ги извършат. — Взе подноса. — Все пак благодарности за помощта.

— Никакъв проблем.

Така му се откриваше възможност да я наблюдава как работи. И да помисли.

През последните няколко дни го караше да балансира върху остро, но прекрасно острие: в леглото бе същинска сирена, а извън него не преставаше да го провокира. Беше неуморна, енергична, капризна и възхитителна.

И заедно с всичко това — някак безсърдечна.

От нощта, когато се любиха бавно и нежно, нещо между двамата се бе... променило, прецени той. Не успяваше да назове точно какво, но съзнаваше, че е така. Забелязваше го, когато улавяше хладното пресмятане в очите ѝ.

Но от друга страна тя не бе жена, която крие пресметливостта си. Приемаше го и в много отношения се възхищаваше от липсата на преструвки. Ала тази Дарси, която видя сега, не бе нито пресметлива, нито капризна. И не се интересуваше единствено от себе си. Бе обзета от възхищение, вълнение и гордост заради постигнатото от Джуд, та чак се разплака.

Странно — рече си той, вече я познава от толкова седмици, а я бе виждал да рони сълзи единствено заради радостта на друг.

Когато се любеха, бе и уязвима, и щедра. Той искаше и тази уязвимост, и тази щедрост. Искаше такава любов. Съзнаваше, че не е редно, но жадуваше тя да пророни сълзи и за него.

Време е, реши, да я тласне в тази посока.

Изчака смяната да свърши и Ейдан да отведе Джуд у дома.

— Изтощена е. — Дарси стоеше на прага и ги наблюдаваше как поемат с колата по краткия път към къщата. — Толкова вълнения. Но той ще я убеди да си легне. О, вятърът се усилва. — Затвори очи и го остави да я обгърне. — Бурята ще се развихри, преди да настъпи вечерта. И тогава ще бъде страшно. Най-добре да затвориш прозорците и кепенците, Магий, защото няма да е леко.

— И без това след малко отивам до къщурката. Имам да свърша някои неща там. Мокриш се.

— Но така се чувствам добре, след като обслужих цялата тълпа тук по обед. — Все пак затвори вратата и като я заключи, остави вятъра и дъжда отвън. — Обзалагам се на десет лири, срещу твои пет, че довечера ще работиш на светлината на свещи.

— Това не е равностоен облог. Не го приемам.

— Жалко. Една петачка винаги би ми дошла добре. — Започна да раздига неприбраните празни съдове. — Довечера ще бъде претъпкано. Хората обичат да са в компания, когато вилнеят природни стихии. Ела, ако имаш възможност — ще има и музика, за да поуспокоим нервите.

— Ще дойда. Би ли спряла за минута? Искам да поговоря с теб.

— Добре. — Настани се до една маса и с удоволствие вдигна крака върху стола до нея. — В дни като днешния ти се иска да имаш три ръце и два пъти повече крака.

— Да не би да чакаш с нетърпение да сервираш последната си халба?

Не толкова, колкото си мислеше преди, мина и през ума, но все пак кимна.

— Кой не би го очаквал е нетърпение!? Ще смятам за лично тържество всяка поръчка по телефона за обслужване в стаята.

— Разчитай на много тържества. — Седна срещу нея. Време бе, помисли си, да изиграе следващата карта. — Днес по факса ще ми пратят проектодоговора ти. Вероятно ще го получа, когато се върна в къщурката.

Стомахът ѝ се сви — от вълнение, радостно предчувствие, нерви.

— Бърза работа.

— По-голямата част е стандартна. Ще трябва да го прегледаш, да го покажеш на адвоката си. Готови сме да обсъдим всякакви въпроси или промени.

— Звучи справедливо.

— Налага ми се да отскоча до Ню Йорк за два-три дни.

Беше щастлива, че седи и краката ѝ са вдигнати на стола, защото коленете ѝ омекнаха.

— Така ли? Не си го споменавал.

— Е, сега го споменавам. — Всъщност току-що го реши. — Ела с мен.

Да, наистина бе цяло щастие, че е седнала. Но усети как всички мускули в тялото ѝ се напрягат.

— Да дойда с теб в Ню Йорк?

— Можеш да подпишеш окончателния вариант на договора и там. — На негова територия. — Ще отпразнуваме събитието. — Искаше да я запознае с родителите си, да види дома му, начина му на живот. — Деловата работа няма да отнеме много време. Ще те разведе из града.

И ще ѝ даде възможност да вкуси какво е в състояние да ѝ предложи.

Тревър и Ню Йорк. Тръпката да е с него на място, което е виждала в сънищата си. И илюзиите.

— Не си представям нищо, което би ми доставяло по-огромно удоволствие. Наистина.

— Тогава ще организирам пътуването.

— Не мога, Тревър. Не мога да дойда с теб сега.

— Защо?

— В разгара на сезона сме. Видя какво е в кръчмата, работни ръце почти не достигат. Не съм в състояние да остави Ейдан и Шон през летния сезон. Не е редно.

По дяволите, не искаше в момента тя да проявява отговорност и здрав разум.

— Защо не намериш някой да те замества? Става въпрос за два-три дни.

— Бих могла, но това ще разреши само част от проблема. Не, няма да тръгна сега, колкото и да е примамливо. Джуд ще роди всеки момент. Трябва да съм при семейството см. И на Ейдан му е необходимо. Каква сестра ще бъда, ако замина в такъв момент?

— Мислех, че ѝ остава поне още седмица.

— О, вие, мъжете. — Успя да се усмихне присмехулно. — Бебетата се появяват, когато решат, а за първородните съм чувала, че са най-своенравни. Прекрасно би било да замина с теб сега, но после няма да понеса чувството си за вина.

— Ще летим с „Конкорд“. Ще отнеме малко врем за път.

„Конкорд“. Стана и отиде зад бара да си вземе джинджифилова бира. Като филмова звезда, мина ѝ през ума. Да лети накъдето ѝ хрумне, когато е в настроение, и да пристига почти, преди да е поела.

Господи, как само ще ѝ хареса. И той го знаеше.

— Не мога. Съжалявам.

Беше права, и той го съзнаваше. Но въпреки това прояви настойчивост. Нещо у него силно се стремеше да постави нещата помежду им на равна нога. Не. Лъжеше. Правеше опит, помисли си той, отворен от себе си, да са в негова полза.

— Права си. Моментът не е подходящ.

— Признавам, че ми се иска да не е така. Пътуване с „Конкорд“ и обиколка на Ню Йорк. По всяко друго време вече щях да опаковам багажа си. — Независимо какво ще ѝ струва, щеше да остане весела, небрежна, да бъде изтънчената жена, която той би разбрал. — А ти кога тръгваш?

Да тръгва ли? За миг съзнанието му се изпразни от всякакви мисли. Въобще не възнамеряваше да замине без нея. *Падна в капан, Магий*, помисли си той и отпи от бирата ѝ.

— Първо ще ти покажа проектодоговора. Ако възникнат възражения, моите хора ще ги отразят. Два дни. Така ще свърша каквото трябва там и ще върна окончателния вариант с мен.

— Много ефективно.

— Да. — Остави бутилката. Питието му горчеше. — Това е другото ми име.

— Кажи ми, когато си готов с плановете си. — Прокара пръст по ръката му. — Ще ти организирам такова сбогуване, че да ти държи влага, докато отново те посрещна с радост.

Тя просто не иска да сътрудничи, реши Тревър. Тази жена не спазва правилата. Седеше замислен пред бюрото в кабинета си, загледан в развихрилата се навън буря. А трябваше да работи.

Защо не го помоли да отложи пътуването с няколко дни? Дори с две седмици? Така щеше да разполага с отличната възможност да ѝ покаже, че е готов на отстъпки, за да е щастлива тя.

А и защо, по дяволите, не помисли, преди да отправи предложението? Всеки глупак би се досетил, че тя няма как да напусне дома си в момента. Поредното доказателство в какви идиоти превръща мъжете любовта. Колко патетично.

Светкавицата, която раздра небето, напълно съответстваше на настроението му — силна, наелектризирана и отвратителна.

А и защо не бе по-откровен с нея? Е, не откровен, но пряк? Би било по-простичко — и много по-резултатно, ако й бе казал, че иска да я вземе със себе си в Ню Йорк. Да, безспорно щяха да свършат и делова работа, но така щеше да придаде различен нюанс на предложението. Като подхвана разговора оттам, че заминава, сам попадна в капана.

Сега или трябва да тръгне без нея, или да измисли оправдание защо не заминава.

А той ненавиждаше да търси оправдания.

Гръмотевичният тътен прозвуча като кикот. Насочвани от виещия вятър, тежките дъждовни капки се удряха в прозореца, сякаш танцуваха див танц.

Проблемът бе, че той не знаеше как точно се танцува този танц, а досега винаги бе знаел какво да прави, кой е най-конструктивният път към решението на възникнал проблем. Но в любовта има повече препятствия, повече погрешни завои, отколкото си представяше. Ала въпреки това никога не се бе изправял пред стена, която да не е в състояние да преодолее, да разруши или да прокара тунел отдолу.

Не възнамеряваше тази да бъде първата.

Ще остави проблемът да узрее, а междувреме ще му хрумне решение. Най-добрият начин да го постигне е да се съсредоточи върху нещо друго.

Започна с факсовете, пристигнали през деня. Вече бе изчел проектодоговора на Дарси и го постави в папка. Това поне, помисли си, е нещо ясно. Дарси представлява страхотно откритие за „Келтик рекърдс“. И компанията добре ще се грижи за нея. Никой от двамата не бива да се притеснява за тази част от взаимоотношенията им.

Искаше родителите му да чуят гласа й. Магнетофонен запис. Защо не се сети за това досега? Ще запише гласа й на лента, преди да тръгне за Ню Йорк. Все пак ще е начин да представи на семейството си жената, която обича.

Ще отнесе документите в крчмата. Само да разчисти бюрото си. Там ще ги прегледат заедно, ще отговори на въпросите й. Очакваше въпроси от нея. После ще й каже, че му е нужен запис.

Удовлетворен от идеята, Тревър остави папката и насочи вниманието си към другите документи.

Помисли си дали да не слезе долу да си направи още кафе и да потърси нещо за ядене. Не му се ядеше сам и това го подразни. Никога досега не го бе притеснявало. Всъщност, искаше да се откаже дори от мисълта да работи и да отиде в кръчмата, където има хора. Където е Дарси.

Независимо от риска, поради бурята, прегледа електронната си поща. Знаеше, че е редно да изключи компютъра, но трябваше да се занимава с нещо, за да не зареже къщурката и да отиде в кръчмата.

Достави му злорадо удоволствие да си я представя как поглежда към вратата и се пита дали и кога ще се появи.

Не се интересуваше, че подобно поведение е глупаво. Важен бе принципът.

По навик се насочи към деловите писма. Отговори им, принтира някои, а други запази, после погледна личните писма.

Едно от майка му го накара да се усмихне за пръв път от часове.

Не се обаждаш по телефона, не пишеш. Е, поне не достатъчно често. Убедих баща ти, че ни е необходимо едно хубаво пътуване. До Ирландия. Всъщност не се наложи дълго да го убеждавам. Липсваш му така силно, както и на мен, а и май иска да види как върви работата по залата. Надявам се всичко да върви добре. Впрочем, не се съмнявам, щом ти си се заел.

Баща ти вече пренарежда деловите си задачи и графици, макар да си мисли, че не знам. Аз правя същото. Ако всичко е наред, ще дойдем следващия месец. След като уточним плановете си, ще ти ги разкажи най-подробно.

Приемам, че си добре, защото не си дал знак за противното, и сигурно си зает, понеже това е обичайното ти състояние. Надявам се да отделяш малко време и за себе си. Работеше усилено, преди да заминеш, като самонаказание заради Силвия.

Няма да казвам нищо повече — виждам появилото се раздражение в очите ти. Не, излъгах те. Ще кажа още

нещо. Карай я по-леко, Тревър. Никой дори ти — не може да спазва стандартите, които поставяш.

Ето, свърших. Обичам ме. Подготви се за нашествие.

Мама

Дали наистина в погледа му има раздразнение? Загледа се в бледото отражение на лицето си в прозореца и реши, че вероятно е така. Беше и утешително, и смуцаващо да те разбират и познават толкова добре.

Моментално отговори.

Вечните ти опявания, опявания, опявания.

Знаеше, че това ще и разсмее.

Побързайте и елате, за да можеш лично да ми опяваш. Липсват ми.

Да, работата по залата върви добре, макар днес да се наложи да спрем по-рано от обикновено. Задава се страховтна буря. Ще трябва да изключа компютъра след минута.

Сигурно ще ти е приятно да узнаеш, че съм и избрал име. Duachais. На келтски е. Е, знаеш го, нали, но на мен ми се наложи да проверя как се пише. Означава корените на едно място, традициите му. Една изключително умна жена ми каза, че търся именно това за залата. Оказа се напълно права.

Подобно име, разбира се, ще причини адски главоболия на рекламния отдел.

Не се притеснявай отделям време за себе си. Невъзможно е тук да постъпваш по друг начин. Просто се увличаш и жадуваш да видиш още.

На път съм да подпиши договор с Дарси Галахър за записи в „Келтик рекърдс“. Притежава изумителен талант.

Чакай само да я чуеш. Дай ми година и гласът ѝ, името ѝ, лицето ѝ ще са навсякъде. А лицето ѝ е страхотно.

Има амбиция, талант, енергия, темперамент, ум и чар. Не е някакво стеснително момиче. Ще ти хареса.

Влюбен съм в нея. Трябва ли от това да се чувствам като идиот?

Спря и се вторачи в последния ред. Не бе възнамерявал да го напише. Поклати глава и понечи да го изтрие. Светкавицата изтрещя като бомба и хвърли ярка синя светлина в стаята. Видя тънката пукнатина в стъклото на прозореца и в следващия миг долетя оглушителният тътен на гръмотевицата.

И светлините угаснаха.

— По дяволите!

Това бе първата му мисъл, когато сърцето му спря да бие диво. Компютърът му сигурно е гръмнал.

Той си е виновен. Не биваше да го включва по време на гръмотевична буря. Знаеше го.

Екранът бе черен като целия околнен свят. Проклятие! Потърси фенерчето, което остави наблизко. Щракна го. Нищо. Какво, по дяволите, става, запита се той и нервно го разтърси. Провери го, преди да излезе сутринта имаше силен и ярък лъч.

По-скоро раздразнен, отколкото разтревожен, стана и пипнешком отиде до леглото. Посегна към малката масичка до него — там винаги стояха кибрит и свещи. Следващата светкавица го накара да подскочи, при което разпили половината клечки по пода и се наруга.

— Стегни се — промърмори той и за малко да потрепери от звука на собствения си глас в тъмнината. — Не ти е първата буря, нито първото прекъсване на тока.

Но имаше нещо... различно. Нещо, което ако реши да развихри въображението си, би нарекъл игра и тенденциозност на вятъра и дъжда. Сякаш биха насочили яростта си персонално към него.

Беше толкова глупаво! Засмя се и запали клечка кибрит. Под светлината на малкото пламъче се почувства по-уверен. Докосна го до фитила на свещта. Въздъхна с леко облекчение, когато я вдигна — възнамеряваше да я отнесе, за да запали и други.

И при следващото проблясване на светкавица я видя.

— Карик се е развилнял.

Пламъчето на свещта се разклати, защото ръката му затрепери. Трябваше да е доволен, че не я изпусна и не подпали къщурката.

— Бурите често правят хората неспокойни. — Гуен му се усмихна нежно. — Нима нищо срамно. И той го знае. Приеми, че в момента си позволява внезапно избухване.

Почувствал се малко по-уверен, Тревър остави свещта.

— Според мен малко прекалява.

— Моят Карик е по драматичните ефекти. А и не забравяй, че страда, Тревър. Чакането тормози душата, а най-трудно е, когато почти виждаш края на чакането. Чудя се... разрешаваш ли да ти задам личен въпрос?

Едва не се разсмя отново. Този разговор с призрак в къщурка по време на вилнееща буря беше нещо така странно тайнствено и същевременно естествено.

— Защо не?

— Надявам се да не се засегнеш, но не преставам да се чудя какво те спира да кажеш на жената, която обичаш, какво е на сърцето ти.

— Не е толкова просто.

— Знам какво си мислиш. — Сега в тона ѝ се долавяше леко нетърпение, макар ръцете ѝ да лежах спокойно скръстени на гърдите. — И съм любопитна да разбера защо не може да е просто.

— Ако не подготвя почвата, има опасност да допусна грешки. А колкото по-важно е нещо, толкова по-недопустимо е да се греши.

— Да подготвиш почвата? — По челото на Гуен се появи лека бръчка. — И в какво точно ще се състои то?

— Трябва да покажа на Дарси какво би могла да има, какъв живот да води.

— Имаш предвид всичко грандиозно, нали? Богатства, чудеса.

— Точно така. След като види...

Замълча, сериозно разтревожен, защото подът под краката му се разклати. Но преди да мръдне, Гуен вдигна ръка.

— Извинявай. Понякога и аз си изпускам нервите. — Все така с вдигната ръка, затвори очи и сякаш си пое няколко пъти дълбоко дъх. Ако призраците изобщо правят подобно нещо. Когато отвори отново

очи, те биха потъмнели и пронизващи. — А какво ми предложи Карик, ако не същото, но по негов си начин? Скъпоценни камъни и богатства, дворец за дом и безсмъртие. Не виждаш ли грешката? Грешка, която струва и на двама ни три пъти по сто години.

— Дарси не е като теб.

— О, Тревър, вгледай се по-внимателно. Защо стъпвате на една и съща земя, а не се виждате? — Отпусна ръка. — Е, работата ти за тази нощ не е приключила. Сега ще отидеш в селцето. Там имат нужда от теб.

— Дарси? — Усети как го обзема паника. — Добре ли е?

— О, да. Но там имат нужда от теб. Тази нощ е пълна с чудеса, Тревър Магий. Сега върви и стани част от тях.

Не се поколеба. Видението още не бе избледняло, когато той сграбчи свещта, за да освети пътя му, и излизайки от къщурката, попадна в бурята.

ГЛАВА 19

Въздухът бе като жив. И сякаш ядосан. Шибаше го и го зашеметяваше. С тънки стъклени остриета дъждът проникваше през дрехите и бодеше голата плът. Мраморни камъчета градушка биеха по тревата, поваляха цветята и правеха пътеката коварна.

Светкавиците не преставаха да проблясват — раздираха небесата, следвани от силен гръмотевичен тътен.

Тревър остана без дъх. Преди да стигне до колата, бе мокър до кости.

Рационалната част от съзнанието му го предупреждаваше, че е лудост да излезе в подобна нощ. Много по-разумно бе да изчака бурята да премине, а да не шофира сред оголените й зъби. Но вече завърташе ключа в стартера.

Вятърът виеше зловец, нахвърляше се върху живия плет, късаше оттам цветя и листа и ги разпиляваше из въздуха като полудели буболечки. Готов бе да се закълне, че вятърът притежава ръце и юмруци. Светлината на фаровете му едва проникваше през талазите дъжд. Пребори се да овладее автомобила по пътя, който бързо се превръщаше в кална река. При първия завой потрепери — небето направо се разтвори и Тревър остана заслепен от поредната светкавица. Силата на последвалия тътен надмина въображението му.

И зад всичко се долавяше отчаяното, печално ридание на жена.

Намали газта. Макар и с леко занасяне, преодоля следващия завой. В далечината видя разпръснати светлинни — по прозорците на Ардмор блещукаха свещи и газени лампи. А в някои от къщите сигурно имат генератори, помисли си той. Също и в кръчмата. Дарси е в безопасност — закътана на топло и сухо. Няма защо да шофира като луд — всичко е наред.

Но чувството за тревога, суровата необходимост да бърза, не го напусна. Вкопчен във волана, взе и следващия завой; оттам тръгваше пътят към хълма с кулата. И там колата угасна.

— Какво, по дяволите, става? — Отчаян и вбесен, завъртя ключа, натисна нетърпеливо педала на газта. В отговор обаче чу само едно слабо, подигравателно клик.

Ругаейки, затършува из жабката и сграбчи фенера, който държеше там. При появата на лъча изпита мрачно удовлетворение.

Излезе от колата, но поредният мощен талаз на вятъра почти го събори. Определено искаше да го направи. Приведен, Тревър започна да си проправи път към портата. Успа да я отвори въпреки дъжда, който не преставаше да го облива. Ще отиде пеша и така ще съкрати пътя.

Размекнатата земя засмукваше краката му, пречеше му да напредва, а на него му идеше да се втурне тичешком напред. Надгробните камъни стърчаха като оголени зъби на диво животно, а на височина до коленете се стелеше мъгла, каквато нямаше никъде наоколо.

Карик, помисли си Тревър възмутен и бесен. Поставя всевъзможни спънки по пътя.

Отново проблесна светкавица и окъпа в синя светлина гроба на отдавна починалия Джон Магий.

Цветя ли? Задъхан, Тревър спря на място и се вторачи в килима шарени цветя, разцъфнали като дъга. Докато бурята бе слегнала и прекършила тревата наоколо, крехките цветчета се извисяваха отворени и свършени. Вятърът не преставаше да го шиба свирепо, а тях само полюляваше леко. Никаква мъгла не ги покриваше.

Вълшебство, помисли си той и погледна морето — видя как вълни с бели гребени се разбиват в сушата. Вълшебството невинаги е ярко и красиво. Тази нощ бе изпълнена с гняв.

Извърна се от гроба и бързо продължи по пътя си.

Подхлъзваше се, залиташе надолу по хълма, удари се силно в ствола на дърво, изникнало сякаш изневиделица. Дъждът биеше по раменете му диво — дали пък не се опитваше да следва ритъма на сърцето му? При всяко загубване на равновесие, при всяко залитане към дола встрани от каменистия път, изпитваше чувството сякаш вятърът му помага да не падне.

По-късно щеше да си мисли, че само по себе си това бе чудо.

Стъпил на твърда земя, хукна и преодоля последния завой. Вече виждаше кръчмата — ето я топлата й, приканваща светлина, която

бликаше от прозорците.

С пламнали гърди се концентрира върху нея. Ала нещо привлече погледа му настрани и нагоре. Нашепване сред вятъра ли бе доловил? И май ридание. На горния прозорец на Галахъровата къщата стоеше жена. Светлите ѝ коси сияеха в тъмнината, а зелените ѝ очи го пронизваха.

Не трябва да е така, мина му през ума и видението изчезна. Зад стъклото се забелязваше слаба светлина и никакво движение.

Не трябва да е така, повтори си той. Нещо не бе наред. Извърна се от кръчмата и борейки се с вятъра, се насочи към вратата. Отвори я със замах — вътре нахлу бесен вятър и развихрилият се дъжд. Преди да успее да извика, видя Джуд, седнала на най-горното стъпало. Лицето ѝ бе бледо като платно, косите разчорлени, а нощницата ѝ подгизнала от пот.

— Слава Богу! О, слава Богу! Не мога да сляза. — Сепнато си пое дъх и положи ръка върху корема си. — Бебето... Бебето идва.

Безмилостно прогони надигащата се у него паника и като взимаше по две стъпала наведнъж, се устреми към нея, за да улови ръката ѝ. Тя я стисна така силно, сякаш имаше намерение да я счупи.

— Дишай. Вдишвай и издишвай дълбоко. Хайде, прави като мен.

— Да... Добре... Да... — Огромните ѝ, подивели от болка очи не се откъсваха от неговите, докато траеше контракцията. — О, Господи! То е огромно!

— Да, да. Знам, скъпа. Не спирай да дишаш. Ето, след малко ще свърши.

— Да. Ето, минава, но... Не очаквах... Всичко стана толкова бързо. — Пое си малко по-спокойно дъх, защото жестоката болка бе поотслабнала. Вдигна разтреперана ръка, за да отметне кичур от челото си. — Пиех чай в леглото. Говорих с Ейдан и му казах, че си лягам. А после токът спря и всичко започна едновременно.

— Ще те закарам до болницата. Всичко ще бъде наред.

— Тревър, прекалено късно е. Няма да успея да стигна дотам.

Паниката отново бе на път да го завладее, но той пак я прогони, преди да докосне Джуд.

— Цялата тази работа обикновено отнема известно време. На какви интервали са контракциите ти?

— Не погледнах часовника при последните. Телефонът не работи. Не успях да се обадя нито в кръчмата, нито на лекар. Мислех, че ако успея да сляза долу... Не успях. Преди бяха на често. На две минути. А сега идват все по-бързо и по-бързо.

Господи! Милостиви Боже!

— Изтече ли ти водата?

— Да. Не е редно да става така бързо. Всички курсове, книги... Това трябва да трае часове. Доведи Ейдан, моля те... О, Господи, ето пак.

Помогна ѝ да я понесе, като се грижеше гласът му да звучи спокойно, но умът му препускаше. Контракциите следваха прекалено начесто, бяха прекалено силни. Три пъти е бил свидетел на такова събитие — достатъчно, за да знае, че Джуд е права. Няма да стигнат до болницата навреме.

— Хайде да легнеш в леглото. Прегърни ме през врата. Точно така.

— Нужен ми е Ейдан.

Страшно желаше да се разридае. За да потисне писъците с плач.

— Знам. Отивам да го доведе. Ти стой спокойно, Джуд. Стискай зъби. — Положи я в леглото и се огледа бързо наоколо. Беше запалила две свещи. Е, трябва да стигнат. — Когато дойде следващата, не забравяй да дишаш дълбоко. Ей сега ще се върна.

— Ще се оправя. — Облегна глава назад, където той бе подредил възглавници. Трябва да успее. Всичко на този свят зависи от това. — Жените са раждали векове наред без лекари и болници. — Насили се да се усмихне. Само дето, по дяволите, никоя от тях не съм била аз. Побързай.

Не искаше да мисли колко контракции ще ѝ се наложи да изтърпи сама, колко изплашена изглежда в леглото, осветена единствено от свещи, не искаше да мисли, че нещо може да не е наред.

Изхвърча отново сред бурята. Вятърът се бе променил и сега го биеше в гърба, буташе го напред, сякаш го подканваше да бърза. Въпреки това му се стори, че е пробягал километри, преди ръката му да докосне дръжката на вратата на кръчмата.

Нахълта и попадна сред топлина, музика и смях.

Дарси се извърна сияйно усмихната.

— Я виж ти, кого довя бурята. — Не продължи, защото забеляза изражението в очите му. — Какво има? Ранен ли си?

Поклати глава и я стисна за рамото, докато се обръщаше към Ейдан.

— Става въпрос за Джуд.

— За Джуд? — Тревър никога небе виждал кръвта да се дръпва така бързо от лицето на мъж. — Какво има?

Още докато задаваше въпроса, Ейдан вдигна подвижната преграда на плота.

— Бебето идва. Сега.

— Позвънете на лекаря — извика Ейдан и хукна през вратата.

— Сега — повтори Тревър на Дарси. — Ражда се в момента. Няма време за доктори, а и телефоните не работят.

— О, милостива Света майко! — Наложил си да преодолее надигания се страх. — Хайде да бързаме тогава. Джак. Джак Бренан, поеми бара. Някой да каже на Шон и Брена. Тим Рейли, ще отидеш ли да кажеш на Моли О'Тул? Тя знае какво трябва да се прави.

От бързане забрави сакото си на закачалката и излезе на дъжда.

— Как я намери?

Тя крещеше, но вятърът почти отнесе думите ѝ, а тътенът на разбиващите се вълни ги заглуши.

— Идвах надолу. Къщата беше тъмна. Хрумна ми, че нещо не е наред.

— Не, не. Искам да кажа — как е тя? Държи ли се?

— Беше сама. — Тревър никога нямаше да забрави как изглеждаше Джуд, нито че му се наложи да я остави. — Беше изплашена. И очевидно я болеше.

Тръпки на страх пробягаха по гърба на Дарси.

— Жилава е нашата Джуд Франсис. Ще издържи. А ние просто трябва да видим какво сме в състояние да направим. — Втурвайки се в къщата, Дарси отметна полепналите по лицето си кичури. — Може и да не се качваш. Сигурно е трудно за мъж.

— Ще се кача.

Джуд седеше в леглото. Стискаше здраво ръцете на Ейдан и дишаше учестено. Очите му гледаха диво, но гласът му звучеше напевно.

— Точно така, скъпа, точно така. Почти свърши вече. Почти.

Тя се отпусна назад, по лицето ѝ се стичаше пот.

— Стават по-силни.

— Каза, че ще ражда тук. — Ейдан се изправи, но продължи да стиска ръката на Джуд. — Каза, че ще го роди тук. Не може да ражда тук. Обясних ѝ, но не ще и да чуе.

— Разбира се, че може да роди тук. — Дарси говореше весело, стараеше се ужасът в гласа ѝ да не се забелязва. Знаеше, че ако Ейдан се паникьоса, положението ще стане неконтролируемо. — Я колко е уютно. Каква нощ избра само, Джуд, за да поднесеш на света следващия Галахър. Направо е дива. — Без да спира да говори, застана до леглото и с края на чаршафа избърса челото на Джуд. Какво да прави? Какво се очаква да направи? Господи, загуби способност да мисли. Не. Трябва да мисли! — Хайде, нали посещава толкова много курсове. Защо не ни кажеш какво да направим, за да ти помогнем в цялата тази работа?

— Не знам. Никой не ме предупреди, че ще бъде така. Господи, толкова съм жадна.

— Ще ти донеса вода.

— Лед. — Тревър бе пристъпил напред. — Може да получи само ледени кубчета. Ейдан, тя вероятно ще се чувства по-удобно, ако легнеш в леглото зад нея, да подпираш гърба ѝ. Най-добре е да е леко седнала. Аз поддържах гърба на сестра си и при трите ѝ раждания.

Това, разбира се, бе малко на шега, спомни си той. Всичко ставаше в хубава, чиста и весела самостоятелна родилна стая: зет му се суетеше и наблюдаваше раждането в присъствието на лекар и медицинска сестра.

— Ето — усмихна се Дарси широко. — Мъж е опит. Точно това ни трябва. Ще ти донеса влажна кърпа, мила, и няколко кубчета лед.

Джуд леко изпищя, вдигна ръка и сграбчи Дарси.

— Сега! Идва!

— Не, не още. — Планове, приоритети, ред, напомни си Тревър и отметна чаршафа. — Започва разкритието. — Не мислеше за нищо друго, освен какво трябва да се направи. — Не се напъвай още, Джуд. Само дишай. Ейдан?

— Точно така, скъпа. Дишай дълбоко. — Обгърна я през кръста и прокара ръце с кръгови движения по твърдия ѝ като камък корем. — Дишай и така ще попремине болката.

— Глупости, ще попремине! — Контракцията стигна върха си, Джуд се пресегна назад, сграбчи кичур от косата му и го оскуба така силно, че очите му едва не изхвъркнаха. Какво знаеш ти за болката. Какво знаеш, проклетнико?

— Хайде, хайде, измисли нещо по-подходящо — подкани я Дарси, питайки се дали пръстите на Джуд няма да счупят ръката ѝ. — Има къде-къде по-хубави имена, с които да го наречеш в такъв момент.

— Идиот, маймуна, магаре. Негодник! — изкрещя тя, когато болката достигна връхната си сила.

— Всичко това и какво ли още не, скъпа — промълви той, като продължаваше да гали корема ѝ. — Всичко това съм и още много неща. Ето, сега отминава. Пусни, моля те, вече косата ми и остави онова, което не си изтръгнала от главата ми из корен.

— Хайде да се захващаме за работа — подкани Тревър. С всяка изминала секунда времето става все по-малко, прецени той. Чу затръшването на входната врата, трополене на стъпки по стълбището и изпита благодарност, че се появиха още ръце. — Шон — започна да дава нареждания той още щом Шон и Брена нахълтаха в стаята. — Запали камината. Трябва да е топло. Брена, слез долу и донеси кубчета лед. Намери хубави остри ножици и корда. Дарси, чисти чаршафи и пешкири. — Докато се разпръскваха, Тревър погледна Джуд. — Отивам да си измия ръцете. Сестра ми обичаше да има музика, докато ражда. Твърдеше, че я успокоявало.

— Тази вечер в кръчмата щеше да има музика — обади се Ейдан. Тревър кимна.

— Тогава попей ти — нареди той на Ейдан, преди да излезе от стаята.

Всички работеха сръчно, ефективно и бързо. До десет минути камината бе запалена, а стаята светла. Навън бурята вилнееше в някакъв странен триумф, но и стаята гласовете се виеха в песен.

В леглото Джуд се опираше на Ейдан и се опитваше да си възвърне дишането, пресекнало от контракциите. Всяка частица воля бе съсредоточена върху детето, решило да се роди. В такъв момент нямаше никакво време за свян. Испитваше единствено благодарност към Тревър, застанал пред сгънатите в коленете ѝ крака.

— Трябва да се напъна вече. Трябва.

— Изчакай само минута. — Тя му бе необходима. — Ще спреш, когато ти кажа, защото трябва да извъртя бебето, за да излезе с главичката и раменете напред. — *Ще се справя*, увещаваеше се той наум. Нали бе наблюдавал процеса. — Добре. При следващата контракция се напъни.

Избърса потта от челото си с ръка. Пое дълбоко въздух, после издиша.

— Започва. Трябва да...

— Напъни се — подкани той.

Точно в този момент във проблесна светкавица и разпръсна милиони скъпоценни камъни.

За смайване на Тревър бебето изскочи като куршум, попадна в ръцете му и изплака.

— Уау! — Погледна глуповато гърчещия се, беснеещ живот в ръцете си. — Колко само се е разбързала. Момиче е — едва успя да изрече той.

Вдигна поглед и срещна очите на Дарси — бяха пълни със сълзи за трети път откакто я познаваше.

— Джуд. — Прегърнал я силно, Ейдан притисна глава към косите на съпругата си. — Погледни я. Само погледни. Колко е красива.

— Искам... — Думите заседнаха в гърлото и Джуд протегна ръце напред. Тревър положи бебето върху корема ѝ и тя го докосна за първи път, разсмя се. — Прекрасна е. Нали е прекрасна? И вече има коса. Погледнете. Такава прелестна тъмна коса.

— А и подобаваш глас. — Шон се приближи към леглото и целуна Джуд по бузата. — Взела е твоя нос, Джуд Франсис.

— Така ли? Да, май си прав. — Извърна глава и посрещна устните на Ейдан със своите. — Благодаря ти.

Той успя само да изрече името ѝ и положи глава на рамото ѝ.

— Как ще я наречем? — попита Дарси и изцеди кърпата, навлажнила се отново след поредното избърсване на Джудиното лице. Идеше ѝ да се стовари върху леглото, да плаче и да се смее. Не сега, заповяда си тя. Не още. — Какво име избрахте за нея?

— Айлиш. — Джуд престана да брои пръстите на дъщеричката си. Боже, колко са мънички, съвършени. Погледна Тревър. — Как се казва майка ти, Тревър?

— Моля? — Той не бе помръднал и сега разклати глава, за да я избистри. — Майка ми ли? Каролин.

— Името ѝ е Айлиш Каролин Галахър. А всички вие сте ѝ кръстници.

Известно време никой не забеляза, че бурята е преминала.

Усещането, че краката му са готови да се подгънат, докато слизаше долу, му бе свършено непознато. Иначе се чувстваше изпълнен с енергия, със светлина. Не се съмняваше в способността си да пробяга пет километра, без да се задъха. Но краката му биха меки като восък.

Брена и Шон, вече в кухнята, му наляха чаша уиски. Пое я безмълвно и я гаврътна на екс.

— Чудесно, но трябва да изпиеш още едно. — Брена му наля солидна доза. — За тост. В името на Айлиш Каролин Галахър.

Чукнаха се и той отново пи, забравил поради събитието обичайната си предпазливост към алкохола.

— Каква нощ!

— Невероятна беше. — Шон го тупна по гърба. — Бог да те благослови, Тревър. Направо си шампион.

— Без да се засягаш, Трев, но лично аз бих дала медала на Джуд. Надявам се да бъда наполовина толкова издръжлива, когато ми дойде времето.

Тревър вдигна чаша, но улови пълния с блясък поглед, който си размениха.

— Да не би да си бременна?

— Обявихме го тази вечер в кръчмата, затова в чашата ми има чай вместо уиски. Ти не се притеснявай. Няма да родя до февруари, а дотогава ще сме приключили с всичко, освен с детайлите из залата.

— Хубаво е да родиш и нашето бебе у дома, Брена. Беше прекрасно.

— Точно така ще постъпим. Веднага след като се научиш как се помага на родилка.

— Е, честито — поздрави ги Тревър и отново чукна чаша с Шон и Брена. — Но ми направи услуга — не го раждай така светкавично

като етърва си. Да се справиш с цялата задача за по-малко от два часа е прекалено изнервящо.

— Но пък финалът беше великолепен. А и ти се представи страхотно.

— Така е — съгласи се Шон. — Е, най-добре да отидем в кръчмата и да съобщим новината. Ако имаш сили, ела и се включи в празненството. Обещавам ти, че до края на живота си няма да платиш за нито едно питие в „Галахър“.

За смайване на Тревър, Шон го хвана за раменете и го целуна с огромен ентузиазъм.

— Бог да те благослови. Хайде да вървим, Брена.

Останал сам в кухнята, Тревър прихна да се смее.

— Каква щастлива вечер — отбеляза влязлата Дарси.

— Шон ме целуна направо по устата.

— Е, няма да позволя брат ми да ме надмине. — Хвърли се и го целуна страстно и продължително. — Така добре ли е? — Но в следващия миг шеговитите пламъчета изчезнаха от очите ѝ. Тя се разнежи и погали бузата му. — Истински герой си. Не, не. Не клати плава. И без теб сигурно щяхме да се оправим някак, но не ми се мисли какво можеше да стане.

— Ти запази хладнокръвие.

— Идеше ми да се разкрещя и да побягна.

— И на мен.

Тя го погледна и премигна.

— Сериозно? Изглеждаше така компетентен, овладян. Даваше нареждания и пое нещата в ръце, сякаш ти е хоби да израждаш деца всяка събота.

— Бях направо вцепенен от ужас.

— Тогава те смятам за още по-голям герой.

— Нямахме никакъв героизъм, а само ужас. — Сега вече можеше да признае. — Въобще не беше като при сестра ми. Там само присъствах, държах ѝ ръката, слушах я как хули зет ми и на моменти дишах заедно с нея. Имаше лекари, монитори... апаратура. А сега беше... Господи! Съвсем примитивно. Направо фантастично. — Допи уискито и въздъхна. — Нищо не беше подготвено както трябва. Навън бушуваше страхотна буря. Така могъща, а през това време Джуд роди.

Нищо не беше така, както трябваше да бъде и същевременно всичко беше идеално. Все едно така е трябвало да бъде.

— В тази къща всички бяхме заедно. — Докосна ръката му. — Да, точно така трябваше да бъде. Имам чувството, че тази вечер бях част от някакво вълшебство. Бебето, нашата Айлиш, изглежда здрава, нали?

— Изглежда прекрасно, не се тревожи.

— Прав си, разбира си. Така врецеше, след като се появи, а вече суче. Какво може да е по-добре? Джуд направо сияе. Е, хайде да вдигнем тост за нашето идеално, току-що родило се чудо.

Той погледна към шишето уиски.

— Вече пих две с Брена и Шон.

— И какво от това?

Извади още една чаша и си наля.

— Нищо, всъщност. За нашето чудо тогава. За най-новия член на семейство Галахър.

— Slainte. — Поднесе чашата към устните си, отметна глава и я изпи на един дъх по начин, който го задължи да направи същото. — Ще приготвя на младата майка чай, после ще поразтребя. Ще се отбиеш ли в кръчмата?

— Ще те изчакам тук.

— Чудесно. — Извърна се да сложи чайника, но видя на плота вече запарен чай. — Шон ме е изпреварил не само с целувките, но и тук. Седни и си отдъхни — предложи тя и започна да подрежда чаши на таблата. — Като оставим чудесата настрана, израждането на бебе си е изтощителна работа.

— Сякаш не го знам.

Дарси излезе и той понечи да седне, но се почувства гузен. Редно е да се качи горе, да се увери, че всичко е наред, да види дали нямат нужда от нещо. А и без това не бе в състояние да седи на едно място. Преливаше от енергия.

Чу входната врата да се отваря и как Дарси весело посрещна Моли О'Тул.

Благодаря ти, Господи, помисли си Тревър, за пръв път през живота си готов с удоволствие да подаде юздите в ръцете на друг. Започна да снове из кухнята, погледна през тъмните прозорци и точно

мислеше да си направи кафе — ако намери такава, когато влезе Ейдан почти танцувайки.

— Ето го героят.

И този път Тревър получи прегръдка и не успя да избегне сърдечната целувка.

— Е, вече получих три — промърмори той. — Започвам да свиквам. Как е Джуд?

— Сияе. Седи в леглото, красива както винаги, пие чай, а Дарси гушка бебето.

— Дарси?

— Направо ме изрита от стаята — поясни Ейдан и извади чаша. — Каза, че трябва да сляза тук и да пия като новоизлюпен баща, а тя щяла да се възползва от привилегиите си на леля да глези бебето.

— Изживява се като леля?

Колкото и да се насилваше, не си представяше Дарси в ролята на леля.

— Моли О'Тул се засуети наоколо и обяви, че ще прекара нощта у нас. Вече облякоха Айлиш в малка нощничка с дантели. Изглежда... — Замълча за миг, наведе се и постави длани върху плота. — Господи! Господи! Какво прави подобно събитие от един мъж. Душата ми трепери, кълна ти се. Не мислех, че съм способен да почувствам нещо повече. Не си представях, че е възможно да обичам толкова и друго същество. Ето я, няма и час на този свят, а вече съм готов да убия заради нея. Да умра. Като си помисля, че щях да изпусна и двете, ако съдбата не бе отворила вратата ми за теб.

Тревър не каза нищо, не бе в състояние да го направи.

— Заради тази вечер съм ти длъжник за цял живот.

— Нищо подобно.

— Напротив. Ако един ден си благословен със собствено дете, ще разбереш колко много ти дължа. — Ейдан потрепери, реши да се стегне. Още малко в този дух, помисли си той и ще смути ужасно мъжа пред себе си. — Ние, ирландците сме сантиментални. Хайде да пийнем по едно, та да си стъпя отново на краката.

Тревър не въздъхна, но му се искаше. Ако вдигането на тостове продължава с това темпо, не само ще загуби почва под краката си, но направо ще се стовари върху пода по лице. Все пак вдигна чаша заедно с Ейдан за новата майка, а после и за бебето.

Когато Ейдан се върна горе, а Дарси слезе, имаше чувството, че наблюдава света през кехлибарения цвят на уискито. И му се струваше напълно подходящо.

Само един поглед ѝ подсказа какво става — не изглеждаше отпуснат дори когато спеше, а сега косите му бяха разчорлени, по лицето му се бе разляла леко размазана усмивка на хлапак, а тялото му се бе свлякло от стола.

Прииска ѝ се да го вземе в прегръдките точно както доскоро гушкаше племенницата си. Пристъпи и го погали по бузата.

— Май си на път да се понапиеш, скъпи.

— Никога не пия повече от две. Губи се фокусът.

— Разбира се. Но това страхотно правило просто крещи да бъде нарушено в такава нощ.

— Би било обидно да не вдигна тост за бебето.

— Направо непростимо.

— Ще прием ли пак за бебето?

В тона му се долови сладка надежда, която я разсмя.

— Време е да идем в кръчмата, а там ще видим. Хайде да те изправим на крака. Облегни се на мен.

— Мога да стоя прав и сам. — Леко обиден се отблъсна от масата. С изправянето стаята се завъртя пред очите му. — Ох! — Подпря се на масата. — Добре съм. Просто си търся равновесието.

— Е, кажи ми, когато установиш къде е. — Погледна към бутилката и присви очи, когато видя колко е изпито. Представа нямаше, че са налели толкова много в горкия човек. — Решително сме злоупотребили с теб, и то след целия ти героизъм. — Нежно го прегърна през кръста. Да отскочим до заведението да те нахраним. Обзалагам се, че няма да възразиш срещу нещо топло в стомаха.

— Ти. Ти вече си там, както и в главата ми. Навсякъде. Ейдан ме целуна, така че сега е твой ред.

— Постепенно ще стигнем и дотам.

Както го придържаше през кръста, а той се бе облегнал върху раменете ѝ, тръгнаха залитащи по коридора.

— Хайде да отидем да видим бебето. Луд съм по бебета.

На минаване край стълбището се опита да свие нагоре, но тя продължи да го придърпва към вратата.

— Не сега. Ще дойдем да я видим утре сутринта. Айлиш и без това вече спи. Като ангелче. А и Господ е свидетел, че Джуд се нуждае от почивка.

Успя да отвори вратата и да го изведе навън. Свежият въздух го заля като вълна, накара го да залитне.

— Боже, каква нощ.

— Предупреждавам те, че припаднеш ли, ще те оставя на земята. Но докато го заплашваше, тя го прихвана по-здраво през кръста.

— Няма да припадна. Чувствам се страхотно.

Бяха се появили звезди — хиляди. Проблясваха, намигаха, светеха на фона на тъмното небе. Сякаш не бе имало никаква буря.

— Ей, от кръчмата се чува музика. — Спря и я притисна по-близо до себе си. — Коя е песента? Позната ми е.

Съсредоточи се да се сети, а после за радост на Дарси запя.

Застанали под светлината на звездите, тя подхвана с него припева.

*Очите ѝ блестяха — същински диаманти.
Да си помислиш, че е кралица на цялата земя.*

Ухили ѝ се и се отмести, за да я обгърне с две ръце.

— Винаги ме кара да си представям теб.

— При сегашните обстоятелства ще го приема като комплимент. Не знаех, че умееш да пееш, Тревър Магий, и че имаш такъв силен и приятен глас. Какви други изненади си ми приготвил?

— Постепенно ще стигнем и дотам.

Тя се засмя, измъкна се от прегръдката му и го побутна да върви.

— Разчитам на това.

ГЛАВА 20

По-голяма част от картината представляваше размазано петно: лица, гласове, движения. Спря да брои колко халби бира натикаха в ръцете му, колко пъти го потупваха по гърба. Помнеше само, че го целуваха многократно.

Мнозина пророниха сълзи. Сериозно се опасяваше, че може и той да е плакал.

Имаше и песни. Почти бе сигурен, че изпълни соло. Танци... Бегло му се мяркаше как се завъртя на дансинга с главния електротехник — едър мъж с татуировка. По едно време май произнесе и реч.

В един момент сред целия хаос Дарси го притегли в кухнята и му сипа супа. Или навря главата му в купичката не бе съвсем сигурен какво направи.

Но си спомняше, че се опита да я повали на пода — не би било чак толкова зле, ако Шон не беше в помещението. И ако не бе загубил схватката от жена, поне двадесет килограма по-лека от него.

Господи. Страхотно се бе напил.

Не че никога преди не се бе случвало. Нали бе посещавал колеж в края на краищата? Знаеше как да се напие, ако изпитва подобно желание. Въпросът бе, че този път бе неподготвен, а не му бе приятно подробностите от поведението му да са му така неясни и неопределени.

Едно нещо обаче помнеше съвсем ясно. Кристално ясно като водите в графство Уотърфорд.

Дарси го отвеждаше към леглото, а той се препъваше и продължаваше да пее позорно фалшив вариант на „Розата от Тралий“. По едно време прекъсна песента, за да информира Дарси, че дъщерята на братовчедката на лелята на майка му е била избрана за Кралица на розите никъде около 1980 година.

След като се озова в леглото, направи толкова нехарактерно похотливо предложение, че друга жена би го изритала надолу по

стълбите. А Дарси само се изсмя и отбеляза, че мъже в неговото състояние далеч не са толкова добри, колкото си въобразяват, и го посъветва да заспи.

Той я послуша и си спести един несъмнено пълен позор, като моментално загуби съзнание.

Но сега лежеше буден в тъмнината. Почти половината пясък на залива Ардмор бе в устата му, а цял танцов ансамбъл изпълняваше степ в главата му.

Лежеше и се молеше да забрави.

Желанието му не се изпълни. Тогава си представи с каква радост ще отреже главата си и ще я остави на страна да се излекува, а останалата част от него ще поспи. Но пък се налага да намери трион, нали?

Прецени, че кофа аспирина вероятно е по-умно решение и бавно се надигна. Всеки сантиметър представляваше истинско мъчение, но успя да потисне стенанията и да седне в края на леглото.

Със замъглени очи се вторачи в светещия циферблат на часовника до леглото. Три и четиридесет и пет. Господи, ставаше все по-зле и по-зле. Предпазливо извърна глава и видя как Дарси спи спокойно.

Обля го горчиво негодувание и се смеси с пясъка в устата му. Как може тази жена да спи, когато един мъж умира до нея? Да не би да е лишена от всякаква чувствителност и състрадание? Няма ли, по дяволите, махмурлук?

Успя да се пребори с потребността да я побутне грубо, та да си намери компания в нещастиято.

Стъпи на крака и стисна зъби — стаята пред очите му бавно се завъртя. Стомахът му се разбърка и се присъедини към другите части на тялото му, вдигнали се на бунт.

Никога вече, закле се той. Никога повече няма да се напива. Няма значение дали е изродил тризначета по време на ураган. При тази мисъл му се прииска да се усмихне — чудото да държи онова малко, пълно е живот телце в ръцете си. Но докато се отправяше към банята с несигурни крачки, силите му стигнаха само за една гримаса.

Несъзнателно запали лампата и чу острия писък, който се изтръгна от собственото му гърло. Заслепен, измъчен, щракна пак

ключа и само дето не заскимтя, когато блажената тъмнина отново го обгърна.

Едва се крепеше, облегнат на стената, и се опитваше да си възвърне способността да диша.

— Тревър? — Гласът на Дарси прозвуча тихо, а ръката ѝ нежно докосна рамото му. — Добре ли си?

— О, прекрасно, благодаря. А ти?

Думите едва излизаха от гърлото му, облицовано с шкурка.

— О, горкичкият ми. Но ако след снощи нямаш махмурлук, значи не си човек. Хайде, ела да си легнеш и остави Дарси да се погрижи за теб.

Колкото и невероятно да беше, сега, когато я разбуди, а тя проявяваше готовност да го утешава, към грозните чувства, напираници в него, се прибави и раздразнение.

— Ти и приятелите ти садисти вече се погрижихте за мен.

— О, наистина беше ужасно. Толкова се срамувам.

Щеше да присвие очи да я изгледа свирепо, но бяха прекалено кървясали, за да рискува.

— Присмиваш ли се?

— Разбира се. — Дръпна го за ръката, за да го въведе в спалнята.

— Хайде, още няколко крачки. Точно така. Седни.

Колко добре само се справя, мина някак смътно през ума му. Колко ли пияни мъже е връщала в леглото след пиянска нощ? Беше злобна, недостойна мисъл, но въпреки че го съзнаваше, не можеше да я изхвърли от главата си.

— Много ли практика имаш в такива неща?

Нещо в тона му я жегна, но тя реши да не обръща внимание, защото той определено страдаше.

— Е, как ще въртиш кръчма, без от време на време да се сблъскваш с някой, който е попрекалил. Нужен ти е лек, това е всичко.

— Ако възнамеряваш да налееш още уиски в мен, си луда.

— Не, не. Има нещо много по-добро. — Нежно и умело като медицинска сестра нагласи възглавници около него. — Дай ми само минута. Трябваше да приготвя мляко още снощи, но при цялото вълнение просто не се сетих.

— Искам само един проклет аспириин. За предпочитане с размерите на Плутон.

— Знам. — Докосна с устни пулсиращата му глава. — Ей сега ще се върна.

Що за игра играе, зачуди се той. Защо се държи така любезно и сладко? Събуди я в четири сутринта, озъби й се. Защо не му отвърща със същото? Защо тя не страда от снощното тържество?

Изпълнен с подозрение, се насили да стане и със стиснати зъби успя да нахлузи джинсите. Откри я в кухнята и след като наранените му очи се адаптираха към лазерния лъч на светлината, я видя да забърква нещо в буркан.

— Остана трезва.

Тя спря работата си и го погледна. О, в момента този мъж изглежда така окаян и груб, а същевременно така привлекателен.

— Да.

— Защо?

— Още преди да стигнем в кръчмата беше ясно, че ще се напиеш и заради двама ни. А и ти се полагаше. Скъпи, защо не седнеш? Безсмислено е да се измъчваш допълнително. Сигурно усещаш главата си голяма като луната тази нощ.

— Нямам навик да се напивам — обяви той с известно достойнство, но понеже определено се чувстваше зле, се върна във всекидневната и седна върху облегалката на фотьойла.

— Сигурна съм, че е така. — И тъкмо поради тази причина, предположи тя, сега се чувства не само зле, но и обиден. Беше направо трогателен. — Но нощта бе пълна със събития, а ти така се забавляваше. Това определено е най-хубавото празненство, което сме правили тук от сватбата на Шон и Брена, а тогава то продължи цял ден и половината нощ. — Излезе от кухнята. Робата се увиваше около краката й. Носеше в чаша тъмна, съмнителна на вид течност. — В края на краищата имаме да отпразнуваме толкова неща: Джуд и бебето, после залата.

— Какво за залата?

— Кръщаването й. О, вероятно си го отмил от главата си с бирата. Обяви името на залата. Duachais. Никога не съм била по-доволна, Тревър. А и хората в кръчмата. Беше претъпкана с хора от околността и роднините им. До един останаха много доволни. Името е чудесно, подходящо. И означава нещо за всички нас тук.

Леко се раздразни, че го е обявил в момент, когато не е контролирал нещата. Къде отиваше величието на момента?

— Ти го измисли.

— Само ти казах думата. Ти я постави на правилното място. Хайде, изпий аспирина с това и ще си бомба за нула време.

— Какво е то?

— Балсамът на Галахър. Отвара — рецептата се предава в семейството ми от поколение на поколение. Хайде, бъди добро момче.

Свъси вежди насреща ѝ, пое аспирина от протегнатата ѝ длан, после — чашата. Тя изглеждаше фантастично, свежа, идеална, с разпуснати лъскави коси, с бистри, засмени очи и леко извити устни, което можеше да се приеме за съчувствие. Искаше, отчаяно искаше, да положи болящата си глава върху разкошните ѝ гърди и тихичко да умре.

— Не ми харесва.

— О, не е чак толкова лошо на вкус.

— Не това. — Отпи от течността. — Не ми харесва историята. — Целия този копнеж, помисли си, докато тя търпеливо го чакаше да изпие чашата до дъно. Беше прекалено силен, остър. Дори сега, когато почти не се чувстваше на себе си, потребността от нея го разкъсваше. Струваше му се унижително. — Благодаря — завърши той и ѝ върна чашата.

Тя вдигна леко вежди.

— Няма защо.

Усети да се надига лек гняв, но го потисна, напомняйки си, че Тревър заслужава известно търпение и глезене.

Помогна на племенницата ѝ да се появи на белия свят и затова щеше да му е длъжница цял живот. Кръсти залата си с дума, която тя му подсказа. Няма да пренебрегне тази чест, като му се зъби в момент, когато не е добре.

Потисна гнева си и реши да го поглези още малко.

— Ще ти кажа какво ти е нужно в момента: хубава, гореща закуска. И неизменното ти кафе. Ще се превърна в любящата ти майка и ще се погрижа за теб. — Тръгна към кухнята, спря и поклати глава. — Господи, къде ми е акълът? Като заговорих за майки, твоята се обади снощи в кръчмата.

— Какво? Майка ми?

— Точно тогава беше навън и с песен изпращаше семейство Дъфи да се приберат. Шон говори с нея; помолила да ти предаде нещо. Той се изправи.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не, не. Според Шон била много доволна и щастлива... И изпратила поздравления за Айлиш. Та съобщението е „да знаеш, че да, разбира се, прави те такъв... и тя е изключително доволна“. Помолила да ѝ звънеш днес, за да ѝ разкажеш всички подробности.

— Какъв ме прави? Подробности за какво?

— Не мога да ти кажа — увери го Дарси и отиде в кухнята. — Представа нямам какво има предвид...

Замълча, залитна и здраво стисна облегалката на стола.

„Влюбен съм в нея. Трябва ли от това да се чувствам като идиот?“

Но нали не изпрати онова писмо? Точно се готвеше да изтрие тази част, когато електричеството угасна и компютърът изключи, преди да натисне клавиша за изпращане. Не е възможно да е получила съобщение, което той не е изпратил.

Разтърка лицето си с ръце. Нима вече не бе научил, че невъзможното е нещо съвсем обичайно тук?

Защо не? Ето, майка му е доволна, че той е идиот. Е, това е добре, прецени той, крачейки нетърпеливо напред-назад, защото с всяка изминала минута се чувстваше все повече и повече такъв.

Жената в съседната стая го правеше безпомощен, глупав и неразумен. Но част от него тържествуваше, че може да е безпомощно, глупаво и неразумно влюбен. Това го безпокоеше.

Спря да разгледа картината на русалката и почувства как у него отново се надига гняв. И в кого е влюбен? Коя е тя наистина, в края на краищата? Колко от нея е сирената, изобразена тук, и колко — грижовната жена, която в момента приготвя закуска? Вероятно всичко е вълшебство, някаква магия, направена му, за да му отнемат само контрола и така да удовлетвори... потребностите на някой друг.

Дали пък Дарси не го знае?

Duachais. Системата от знания за това място, помисли си той навъсено. Дарси познава тази система от знания. Бяха предложили на Гуен скъпоценни камъни от слънцето, луната и морето. А тя ги бе

отказала. Какво му отвърна Дарси, когато я попита дали ще размени гордостта си срещу скъпоценни камъни?

Щяла да намери начин да задържи и двете.

Беше готов да се обзаложи, че ще успее.

Бе запазила тази картина, нали? Бе я запазила и я бе окачила на стената, след като е показала вратата на художника.

— Не разполагам с достатъчно продукти за закуска тук — обяви Дарси, влизайки във всекидневната. — Ще отида да отмъкна малко от Шон. Бекон или наденички предпочиташ, или имаш място и за двете?

— Спала ли си с него?

Думите изхвърчаха навън и раздраха въздуха, преди да успее да ги спре.

— Какво?

— С художника, който е нарисувал това. — Тревър се извърна към нея, обзет от безсмислен гняв. — Спала ли си с него?

Тя изчака миг, за да овладее прилива на кръв в главата си.

— Търпението ми започва да се изчерпва, Тревър, а и без това ми е трудно да го проявявам. Ще ти кажа само, че не е твоя работа.

Разбира се, че не е.

— По дяволите, как да не е? Беше ли влюбен в теб? Достави ли ти насладата да се превърнеш във фантазия за него, преди да му посочиш вратата?

Няма да допусне да се почувства наранена. Не бива. Съсредоточи се върху гнева в очите на Тревър и отприщи своя.

— Чудесно мнение имаш за мен, няма що. А и не грешиш особено. Била съм с мъже и не се извинявам за това. Взимала съм каквото съм искала.

Той напъха ръце в джобовете.

— И какво искаш, Дарси?

— Теб, за известно време. Но изглежда стигаме края. Заминавай, Тревър, докато някой от двама ни не е казал нещо, след което ще бъде невъзможно да работим заедно.

— Да работим? — Доста добре се владее тази жена. Овладяна и спокойна, а на него му иде да беснее. — Работата си остава, нали? Договорите, плащанията, печалбите. Винаги държиш изгодата под око.

Пребледня, а очите ѝ станаха пламтящо сини.

— Махай се. Напусни дома ми. Не допускам в леглото си мъж, който гледа на мен като на лека жена.

Думите ѝ го зашлевиха, накараха го да възвърне здравия си разум и го засрашиха.

— Не исках да прозвучи така. Никога не съм си мислил подобно нещо.

— Нима? Разкарай се, негоднико. — Тя започна да трепери. — Но преди да си тръгнеш, чуй: Джуд нарисува картината. За рождения ми ден.

Извърна се и с решителна крачка влезе в спалнята.

— Дарси, почакай. — Успя да задържи вратата да не се затръшне в лицето му. — Извинявай. Послушай... — Стигна само до прага, преди онова, което тя хвърли, да се разбие на парчета на сантиметър от лицето му. — Господи!

— Казах да напуснеш дома ми.

Сега вече не беше бледа, а почервеняла от гняв и посягаше към красива порцеланова кутия за бижута. Разполагаше със секунда да реши дали да влезе, или да се оттегли. Една прекалено дълга секунда, защото кутията го удари силно по рамото, преди той да стигне до Дарси.

— Извинявай — повтори той и хвана ръцете ѝ. Така ѝ попречи да сграбчи следващия снаряд. — Не бях на себе си. Много сгреших. Нищо не ме оправдава, знам. Но ме изслушай все пак...

— Пусни ме, Тревър.

— Хвърли каквото искаш по мен. Но те моля да ме изслушаш.

Тя вибрираше като тетива на лък.

— Защо?

— Имаш право да се сърдиш, по все пак ме изслушай.

— Добре. Пусни ме обаче и се дръпни назад. Не желая да ме докосваш в момента.

Като неволна реакция пръстите му се впиха в плътта ѝ. Все пак кимна и я пусна. Заслужи си го, призна пред себе си той. Това, а и положи неща. И понеже се опасяваше да не му поднесе и положи неща и да го изключи от живота си, бе готов да проси.

— Никога не съм изпитвал ревност. Повярвай ми — никак не ми харесва, както и на теб. Тя е достойна за презрение.

— Имал си жени и преди мен. Навирам ли ти ги в носа, принизявам ли те по този начин?

— Не. — Бе я наранил дълбоко, даде си сметка той, и сега и двамата кървяха. — Нямах право, нито причина. Всъщност не мислех за картината. Чувствата ми към теб са извън контрол. Това означава, че аз съм извън контрол. — Стресната го погледна, когато той я погали по косата. — Превръщат ме в глупак.

Сърцето ѝ заби учестено.

— Откакто се срещнахме, не съм мислила за друг мъж. Не ти ли е достатъчно?

— Би трябвало да е. — Отпусна ръка. — Но не ми стига. — Отстъпи назад, после пристъпи, после — пак се отдръпна. В момента не можеше да става въпрос нито за планове, нито за графици, помисли си той. Време беше да действа. — Нужно ми е нещо повече от теб и съм готов да ти дам каквото пожелаеш.

Учестеното биене на сърцето ѝ спря за миг — обзе я силна болка.

— Какво имаш предвид?

— Искам, така да се каже, изключителните права. За да го получа, за теб... — добави той, обръщайки се отново към нея. — Назови каквото желаете. Разполагам с апартамент в Ню Йорк. Ако не ти харесва, ще намерим друг. Лично, или на името на компанията; притежавам няколко къщи в различни страни. Ако искаш, съм готов да купя собственост и тук, да построя къща каквато ти си представяш. Където и да пътешестваме, сигурно ще искаш да имаш дом и тук.

— Разбирам. — Гласът ѝ бе тих, а погледът — сведен. — Много мило от твоя страна. Ще имам ли достъп до банкови сметки, кредитни карти и такива неща?

Натика пак ръце в джобовете и ги сви в юмруци, преди да ѝ отговори.

— Разбира се.

— И за всичко това... — Прокара пръст по гривната, която носеше от мига, когато той я постави на китката ѝ. Гривната, която заобича първоначално заради красотата ѝ, а после просто защото той ѝ я бе подарил. — В замяна ще трябва да бъда единствено твоя.

— Това е един начин да се каже. Но аз...

Той така и не я видя. Малката ваза го удари право между очите. През звездите, затанцували пред погледа му, зърна лицето ѝ. Отново бледо, застинало от гняв.

— Дребна мижитурка такава! Каква е разликата между проститутка и метреса, ако не в начина на заплащане?

— Метреса ли? — Шокиран, докосна челото си и погледна кръвта по пръстите. В следващия миг започна да се пази от новите предмети, които летяха към него. — Кой ти говори за... Престани с това!

— Жалък червей, долна твар! — Хвърляше какви ли не красиви неща, събирани през годините. — Няма да те приема и върху сребърния поднос, на който си се родил. Така че си вземи хубавите къщи, банковите си сметки, кредитните си карти и се задави с тях!

Бликналите от очите ѝ сълзи ѝ пречеха да е по-точна, но рикоширащите парчета вършеха своето. Тревър вдигна ръка да се предпази от лампата, която тя отскубна от стената, стъпи върху стъкло и изруга.

— Не желая метреса.

— Върви по дяволите.

Грабна малката резбована кутия беше най-красивата вещ, която притежаваше и избяга навън с нея.

— За Бога!

Наложи се да седне на леглото, за да извади набили те се в ходилата му стъкълца. През цялото време изпитваше смущаващото усещане, че тя вероятно взема нож или друг остър предмет. Затова главата му се стрелна в изненада нагоре, когато чу вратата към кръчмата да се затръшва.

— Дарси! По дяволите.

Скочи и оставяйки кървава диря след себе си, хукна да я догони.

Дори една пелтечеста маймуна щеше да се справи със ситуацията по-изтънчено — рече си той. Тичаше по стълбите. При захлопването на външната врата отново изруга. По дяволите, и двамата не са облечени, а тя решава да пренесе кавгата навън! В такъв момент всеки разумен мъж би побягнал в обратна посока.

Тревър прекоси бързо кухнята и последва Дарси.

Тичайки, тя захвърли кутията и стисна здраво в юмрук камъка, който държеше вътре. Желанията да вървят по дяволите, помисли си тя бясна. И любовта да върви по дяволите. И Тревър. Щеше да хвърли в морето камъка и всичко, което символизираше.

Няма да участва в това, няма да таи надежди и мечти, няма да чака обещания. Ако да обича означава заради мъж, изпитващ такова презрение към нея, да зарови всичко, което представлява, и в това няма да участва.

Под зазоряващото се небе тя се отправи с развели коси към морето. Грохотът на вълните ѝ попречи да чуе и собствените си изхлипания, и внезапния му, пълен с отчаяна молба вик.

Стъпи на плажа и залитна. Щеше да падне, ако той не я бе прихванал.

— Дарси, почакай. Недей.

Държеше я с треперещи ръце. Смяташе, че възнамерява да се хвърли във водата.

Извърна се към него като разбесняла се дива котка, риташе, драскаше, хапеше. И от объркване, и за да се защити, я повали на пясъка и легна отгоре ѝ, за да я усмири.

Един махмурлук, откри той, е нищо в сравнение с болката, която една развилняла се Дарси Галахър е в състояние да нанесе.

— Успокой се. — Дишаше задъхано. — Успокой се.

— Ще те убия при първа възможност.

— Вярвам ти.

Погледна я. Лицето ѝ бе обляно в сълзи и те продължаваха да бликат, макар очите ѝ да пламтяха от гняв. Ето, помисли си, за пръв път я вижда да плаче за себе си. И тези сълзи бе предизвикал той.

— Заслужавам го, защото толкова обърках всичко. Дарси, не ти предлагам да ми станеш метреса. Това е глупаво определение и абсолютно неподходящо, когато става дума за теб. Опитвах се да ти предложа да се омъжиш за мен.

Определено я остави без дъх, все едно бе забил лакът в корема ѝ.

— Какво?

— Предлагам ти да се омъжиш за мен.

— Да се венчаем като съпруг и съпруга, с пръстени на ръцете, докато смъртта ни раздели?

— Точно за това говоря. — Пое риска да се усмихне. — Дарси, аз...

— Ще станеш ли от мен? Причиняваш ми болка.

— Извинявай. — Претърколи се и ѝ помогна да се надигне. — Ако ми разрешиш да започна от начало...

— О, не. Хайде да се върнем там, където прекъснахме разговора. Когато ми предлагаше къщи и банкови сметки. Така ли смяташ, че се прави предложение за женитба на такива като мен? — Гласът ѝ бе меден, но всяка думичка режеше като нож. — Въобразяваш си, че ще се омъжа за теб, заради имотите ти, заради богатствата ти? — Бутна го и той отстъпи две крачки назад. — Смяташ, че можеш да ме купиш като една от твоите компании ли?

— Но ти каза...

— Не ме интересува какво съм казала. Всеки слабоумник щеше да се досети, че това са голи приказки, стига да си беше дал труда да се вслуша, да погледне. Ще ти кажа какво да направиш с хубавите си къщи и с тлъстите си банкови сметки, Магий. Можеш да ги изгориш, защото не ме интересуват. Лично аз ще купя шибаната факла и ще ги подпаля.

— Даде да се разбере...

— Нищо не съм дала да се разбере, защото самата аз нищо не разбирах. Но сега ще бъде по-ясна. Щях да те взема, дори да не притежаваше нищо. А сега въобще няма да те взема.

Тя се извърна и се наклони да замахне с ръка. Само слепият инстинкт го накара да сграбчи китката ѝ и да разтвори стиснатите ѝ пръсти.

— Какво е това?

— Мое е, Карик ми го даде. Сапфир. — Опита се да се освободи, а гласът ѝ отново заглъхна. — Сърцето на морето. Можеш да си пожелаеш нещо, така ми каза той. Едно-единствено желание, за което сърцето ми най-много копнее. Но не го употребих и никога няма да го направя. Знаеш ли защо?

— Не. И престани да плачеш. Не съм в състояние да го понеса.

— Знаеш ли защо?

Гласът ѝ бе дрезгав от напирещите сълзи.

— Не, не знам.

— Исках да ме обичаш без неговата намеса. Това бе моето желание, затова не можех да използвам камъка, за да се сбъдне то.

Вълшебство, помисли си той. Беше се притеснявал от вълшебството, а тя го държеше в ръка. Какво ли не и предложи, а тя е искала само него. Толкова силно, че бе готова да хвърли в глъбините на морето богатството, което смяташе, че тя желае най-горещо.

— Обичах те и без него. Обичам те. — Пое отново дланта ѝ и прихлупи пръстите ѝ отгоре. — Не го хвърляй. Не погубвай и двамата ни, заради глупостта, която проявих. Кълна ти се, че никога не съм се провалял така безславно, както в този случай. Дай ми възможност да оправя нещата.

— Уморена съм. — Затвори очи и извърна лице към морето. — Просто съм страшно уморена.

— Много отдавна — струва ми се много отдавна — ти казах, че не съм в състояние да се влюбя и тогава го вярвах. Искрено. Нямаше никоя... С никоя друга не бе ставала магия.

Тя загледа камъка в ръката си.

— Аз не съм я използвала.

— Нямаше нужда. Теб просто трябваше да те има и да бъдеш, каквато си. Не съм същият, откакто те срещнах. Опитах се да преодолеем това състояние. Да продължа да контролирам нещата, да бъда концентриран. Не дойдох тук да търся теб, Дарси, нито любовта. Така поне си казвах. Но съм грешил и сега го съзнавам. Търсел съм някак си точно теб, винаги съм търсил нашата любов.

— Да не би да смяташ, че съм толкова сурова, толкова коравосърдечна, че да не мога да обичам, ако няма никаква изгода?

— Смятам, че ти се състоиш от безброй частици. Щом открия нова, се влюбвам още по-силно в теб. Исках да ми принадлежиш и ми бе по-лесно да повярвам, че ще те задържа, като ти предлагам разни неща.

Независимо, че се чувстваше напълно изтощена, тя изпитваше и достатъчно срам, за да е честна.

— Някога и аз го исках. Някога, преди да се появиш ти.

— Каквото и да сме искали двамата някога, сега то няма значение.

Не, сега нищо нямаше значение, освен онова, което съществуваше помежду им. Ако го желаеха. Тя се извърна към него.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Тогава и за мен е истина.

— Повече от всичко на света в момента искам да ме погледнеш и да ми кажеш, че ме обичаш.

Тя потрепери от вятъра, кръстоса ръце на гърдите си и затаи дъх, загледана в морето. В този момент, осъзна тя, животът ѝ се променя, мечтите потреперват, стават магии, които ще се развалят.

— По дяволите, Дарси. — Нетърпеливият му глас разби романтичните ѝ видения. — Искаш да пълзя в краката ти ли?

Едва тогава го погледна. В очите ѝ проблеснаха весели пламъчета и започнаха да прогонват сълзите.

— Да.

Той зяпна и понечи наистина да падне на колене. И това, помисли си той, ще бъде капакът на всичко, което изстрада тази сутрин.

— Не, по дяволите. Проклет да съм, ако го направя.

Сърцето ѝ възтържествува. Дарси се разсмя диво и се хвърли в обятията му.

— Точно така. Това е арогантният негодник, когото обичам. — Притисна топлиите си и подканващи устни към неговите. — За това копнее сърцето ми.

— Повтори го — промълви той с устни, прилепнали към нейните. — Но без да ме ругаеш.

— Обичам те точно какъвто си. — Отдръпна се и го погледна съчувствено. — О, горкичкият, та ти кървиш.

— Нима?

— Е, ще те превържа след малко, но искам отново да ми поискаш ръката и този път да го направиш както е редно. Тук, между луната, слънцето и морето, преди светлината да възвести утрото. Тук витае вълшебство, Тревър, и искам да вземем нашия дял.

Той го усети, както го чувстваше и тя — витаеше из въздуха, едва сдържайки мощта си. Нямаше пръстен, който да ѝ поднесе. Но се сети за сребърния диск, изхлузи верижката през глава и я увеси на врата ѝ.

Тя си припомни думите, които сякаш се бяха появили в съня ѝ. Любав завинаги.

— Талисман промълви той. — Обещание. Омъжи се за мен, Дарси. Изгради живот с мен. Създай ми дом и деца.

— Ще го направя, и то с удоволствие. Заповядай. — Постави камъка в ръката му. — Талисман. Обещание.

— Искаш да ме покориш.

— Не. Това — никога. — Погали нежно бузата му. — Приемам те, Тревър, принц или просяк. Но като ме обичаш, ще разбереш, че съм по-склонна да те приема като принц.

— Ти си идеалната за мен.

— Така е, наистина. — Въздъхна и склони глава върху рамото му, когато той я притегли към себе си. — Чуваш ли? — попита тя. — Над тътена на морето.

— Да, чувам.

Музика, пълна с радост и тържество. Победни звуци на гайди и флейти, тромпети и фанфари.

— Погледни, Дарси. — Докосна косите ѝ. — Над водата.

Извърна глава, но остана в прегръдките му и се загледа. Слънцето се издигаше на изток, хвърляйки лъчи по морската шир, а на фона на небето крилат бял кон размахваше криле.

Яздеше го Карик — със сребърни одежди и развети от вятъра черни коси. В обятията му, с глава опряна до сърцето му, седеше дама — зелените ѝ очи бяха замъглени от любов.

Двамата се издигаха все по-нагоре и по-нагоре над тучните зелени хълмове, проблясващи от росата. А зад себе си оставяха блестяща дъга, сякаш от скъпоценни камъни.

— Заедно са, най-после — прошепна Дарси. — И ще бъдат щастливи завинаги. Магията е развалена.

— Тяхната — да. А тази... — извърна лицето ѝ така, че отново да го погледне. — Нашата едва сега започва. Ще се справиш ли с любовта завинаги, Дарси?

— Да, Тревър Магий. — В подкрепа на клетвата си го целуна. — Мога да се справя с любов завинаги с теб.

Слънцето заблестя по-силно. Те се отдалечиха от морето. Наоколо в притихналото утро продължаваше да се лее музика над една дъга, която бележеше началото и стигаше до безкрая.

Издание:

Нора Робъртс. Сърцето на океана

ИК „Бард“, София, 2000

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-160-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.